JEFF VANDERMEER
Predator
Teroare în junglă

Traducere din limba engleză de Ştefan Pană

MILLENNIUM PRESS

Versiune ebook: [2.0]

Redactor: IOANA STĂNESCU
Ilustraţia copertei: STEPHEN YOULL
Tehnoredactor: ONA FRANTZ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
VANDERMEER, JEFF
Predator : teroare în junglă / Jeff VanderMeer.
— Satu-Mare: Millenium Press, 2008

Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, locurile şi întîmplările descrise în această carte sînt produsul imaginaţiei autorului sau sînt întrebuinţate în sens ficţional.

Predator South China Sea
Copyright 2008 by Twentieth Century Fox Film Corporation
All rights reserved.

Ediţia originală:
DH Press, a division of Dark Horse Comics,
Milwaukie, Oregon.
Octombrie 2008

Pentru prezenta ediţie în limba română, toate drepturile sînt rezervate editurii Millennium Press. Reproducerea integrală sau fragmentară a acestui text fără acordul deţinătorilor drepturilor constituie o încălcare a Legii dreptului de autor şi se pedepseşte în conformitate cu aceasta.

Dedicată soţiei mele Ann, lui Dave Larsen, Matt Staggs, Brian Evensen şi lui Horia Ursu cel real, care m-a ajutat să pătrund în esenţa multor lucruri infame.

Prolog

Undeva în Marea Chinei de Sud

O formă monstruoasă umbla prin măruntaiele cargobotului, mişcîndu-se invizibil şi rapid în timp ce urmărea micile pete roşii ale umanoizilor pe ecranul montat în cască. Le distruse într-o clipită.

Armura de luptă era albă spre gri, cu sute şi sute de cicatrice. Casca fusese lovită de arme cu plasmă şi de lasere de atîtea ori încît amestecul de pete, îndoituri şi puncte părea să descrie nebuloase pierdute ale morţii şi ale distrugerii.

De-a lungul bustului erau înşirate tatuajele de la zeci de lame de cuţit — linii palide şi subţiri, confirmînd nu neapărat tăria armurii, ci mai degrabă capacitatea posesorului de a-şi reveni în urma rănilor. Găuri adînci, negre şi gri, subliniau modelele aleatorii aflate de-a lungul plăcilor de pe piept şi abdomen: urmele nenumăratelor proiectile, unele mai eficiente decît altele.

Nenumărate războaie. Nenumărate vînători. Nenumărate trofee.

O parte a sîngelui de pe armura Predatorului nu era vechi; era proaspăt şi aprins. În timp ce trecea pe coridor, ignorînd ţipetele şi zgomotul oaselor şi cărnii care se despărţeau, formele roşii deveneau gri, iar armura se păta din ce în ce mai mult.

De-a lungul braţelor şi picioarelor, unde mai mult de zece teci purtau tot atîtea lame, se

găseau şi mai multe semne de luptă, de bătălii disperate pe viaţă şi pe moarte pe sute de lumi. Sub un singur soare şi sub doi. Sub luni purpurii. În deşerturi. În jungle. Pe cîmpuri de lavă şi rîuri de gheaţă. Pe mormane aride de piatră fără atmosferă, sub ochiul posomorît al cîte unei pitice albe.

Veşnic reparată. Veşnic aceeaşi armură. Amintiri, cuceriri şi intimidări, toate la un loc. În cei doi metri ai săi. În toate cele o sută optzeci de kilograme ce trăiau înăuntrul ei.

Pe unii Predatorul îi ucisese cu tunul cu plasmă înainte de a putea fugi. Pe alţii îi atrăsese în apropiere şi îi sfâşiase cu ghearele şi cuţitele. Unii se luptaseră bine. Alţii se luptaseră prost. Dar cu toţii muriseră.

Toţi, pînă la ultimul, aveau să moară pînă în zori.

Nu exista îndoială. Nu existase niciodată îndoială.

***

Vocea şoptise şi hîrîise cît fusese noaptea de lungă, peste ocean şi prin staţia radio portabilă ţinută de Sukhon Dithakar la bordul navei *Shady Lady*, pentru moment înregistrată sub numele unei companii-fantomă din Liberia.

— *Toată lumea e moartă, Sukhon, dar lucrul ăla e încă aici. E încă aici...*

Sukhon răspundea pe o voce cît mai calmă; după o pauză, vocea surorii ei revenea, spunînd „Grăbeşte-te. Grăbeşte-te. Te rog. Vino cît mai curînd". Într-un ton atît de mort şi de uscat încît o făcea pe Sukhon să se înfioare.

Pe tot parcursul nopţii urmăriseră cargobotul singaporean *Faransii Five*, pe care sora lui Sukhon, împreună cu douăzeci de oameni şi cea mai rapidă barcă pe care o aveau, ar fi trebuit să-l jefuiască. Virote, secundul ei cînd Suchin nu era pe navă, stătea alături de Sukhon — un om musculos şi îndesat, cu păr negru ca al lui Bruce Lee şi cu coapse enorme dobîndite în urma unei vieţi petrecute balansîndu-se pe punţi. Călătoreau prin întuneric şi mări agitate, iar Sukhon nu îşi putea găsi o altă ocupaţie în afară de a urmări cum grijile i se transformau într-o durere fizică. Navele ar fi trebuit să fie mai aproape, dar vremea, care începuse să se mai domolească, îi îndepărtase.

Acum veniseră zorile — la optzeci de kilometri sau chiar mai mult de coasta Thailandei, la jumătatea drumului către Indonezia — şi soarele zăcea la orizont ca o perlă mată prin care se ridica o spirală subţire de fum negru de pe puntea navei. În timp ce *Shady Lady* se scutura, lovită de valuri, mirosul de petrol şi apă de mare îngreuna aerul. Motorul lui *Shady Lady* se văita şi tremura undeva sub ei, parcă protestînd în timp ce trimitea vibraţii prin grilajele de fier.

Înspre zori, vocea surorii ei se pierduse şi nu se mai auziseră decît ţipete înainte ca Sukhon să întrerupă recepţia.

Mîinile lui Sukhon se încordară pe balustrada de la prova navei în timp ce Virote privea încremenit prin binoclu. Acum îşi dorea să-şi fi ascultat instinctele şi să fi pornit după o altă ţintă. Prin aceste ape se afla şi o insulă izolată cu o cabană de vînătoare pentru oameni de afaceri şi infractori bogaţi, condusă de Rath Preap, un

fost colonel al Khmerilor Roşii. Ajunseseră odată la o înţelegere cu Preap pentru a reaproviziona *Shady Lady*, aşa că văzuse cabana şi notase posibilităţile oferite. Dar cum bărbatul avea o mică armată pe insulă, nava *Faransii Five* păruse o ţintă mai uşoară. Acum nu mai era atît de sigură de asta.

Cargobotul era o masă neagră ce plutea fără ţintă şi creştea treptat în faţa lor. Dedesubt, echipajul era ocupat să lupte cu valurile, să îşi verifice şi să îşi încarce Kalaşnikovurile şi să se înarmeze cu o colecţie întreagă de cuţite de toate dimensiunile şi vechimile. În încăperile înghesuite de sub punţi, trasul cu puşca devenea imposibil, aşa că luptele corp la corp erau aproape o certitudine. În funcţie de inamic, Sukhon trebuia să pară puternică. Ultimul lor atac fusese aproape un eşec total: ţinta lor opusese o rezistenţă nebănuită, iar cuterele marinei thailandeze se apropiaseră rapid. Pierduse patru oameni. Fără ajutorul lui Suchin şi Virote era foarte posibil să se fi trezit cu un glonţ în creier.

— Uite barca, spuse Virote către Sukhon în thailandeză. Uite-o! Exact unde ar trebui să fie.

Acum o putea vedea cu ochiul liber, legată de marginea cargobotului, dar goală. Nici un semn de viaţă, deşi unghiul nu le permitea să vadă mai departe de balustrada punţii superioare. Un stol de pescăruşi se învîrtea deasupra.

Aveau la dispoziţie doar cîteva ore pînă cînd marina thailandeză avea să le dea tîrcoale, şi asta în cel mai bun caz. Pirateria era pedepsită mult mai dur acum, cînd începuse să lovească şi rutele comerciale din Vest.

Sukhon schimbă încărcătorul de la AK-47 şi setă mitraliera pe foc semiautomat. Personalizase mînerul, adăugînd un simbol budist ce însemna „linişte sufletească”. Arma era foarte zgomotoasă. Îi înspăimînta pe cei din jur. Asta îi făcea plăcere.

— Pregătiţi barca, spuse.

Avea o senzaţie de greaţă în stomac. Sora ei era acolo, undeva pe navă, în pericol. Cu toate astea, nu putea decît să aştepte pînă ce aveau să se apropie îndeajuns de mult.

Ultimul apel de rutină de la Suchin confirmase că reuşiseră să adune echipajul şi că nava era sub controlul lor. Din acest motiv nu se îngrijorase prea mult cînd vremea îi îndepărtase de cargobot, deturnîndu-i de la curs. La scurt timp după aceea începuseră strigătele ciudate de ajutor, în vreme ce ei încă se străduiau să înainteze împotriva valurilor.

Acum că se apropiaseră la cîteva sute de metri, Virote urlă un ordin şi echipajul întoarse *Shady Lady* în aşa fel încît erau aproape paraleli cu cargobotul. Nava se ridica în faţa lor ca un zid impenetrabil, numai că de obicei puteai sparge zidul dacă aveai o barcă plină de oameni disperaţi, înarmaţi cu AK-47. Aici, în urma cargobotului, valurile erau şi mai violente, aşa că trebuiau să fie atenţi să nu se apropie prea mult. Nimic nu ar fi transformat un posibil dezastru într-o catastrofă ca un impact cu *Faransii Five*.

— N-ar fi transmis un semnal către ţărm dacă ar fi avut loc vreun accident? întrebă ea.

Virote lăsă jos binoclul.

— Nu şi dacă Suchin a ajuns acolo prima.

Sukhon observă îngrijorarea din ciudaţii lui ochi albaştri-verzui. Virote pusese mîna pe lentilele de contact la un magazin de imitaţii din Bangkok; cu excepţia vopselei de păr, erau singurele lui fasoane.

Nu şi dacă ceva a pus mîna pe Suchin după aceea.

— Intrăm, spuse ea deodată.

Ochii lui Virote se lărgiră dintr-o dată.

— Dar nu ştim...

— Nu-mi pasă, spuse ea. Mă duc, împreună cu cît de mulţi oameni pot înghesui în a doua barcă. Să o pregătească şi pe a treia, pentru orice eventualitate. Tu vei rămîne aici.

— Ar trebui să vin cu tine, spuse Virote.

Uneori se culcau unul cu altul. Asta nu-i dădea însă dreptul să o contrazică în faţa echipajului.

— Nu, răspunse Sukhon. Pheakdai va veni cu mine.

O situaţie delicată, căci Pheakdai era un fost amant — cu ten mai închis, ochi mari şi căprui —, dar nu putea să-l pună în pericol pe Virote la bordul lui *Faransii Five*. Avea nevoie de cineva loial şi ferm pe *Shady Lady* în permanenţă.

— Nu cred...

— E un ordin!

Cu toţii ştiau modul dur în care devenise căpitan; Virote se conformă imediat.

Căţărarea pe scara care atîrna pe marginea navei *Farensii Five* era printre cele mai lungi din viaţa lui Sukhon. Semăna mai mult cu urcuşul printr-un tunel ruginit ce se balansa în toate direcţiile şi care mirosea a ulei de motor, transpiraţie, vomă şi peşte. Doar nava se mişca în

bătaia valurilor, dar ei i se părea că scara avea o voinţă proprie.

În tot acest timp, Sukhon se gîndea la ce trebuise să îndure împreună cu Suchin în vremea copilăriei, pe străzile din Bangkok. Vîndute de părinţi într-un fel de ucenicie ce aducea a sclavie în Cambodgia, evadaseră şi trecuseră graniţa cu prima ocazie. Toţi oamenii pe care trebuiseră să-i mituiască, cu care trebuiseră să se culce şi pe care trebuiseră să-i omoare doar pentru a ajunge la lumină. Ca lumina de deasupra ei ce marca vîrful carenei cargobotului.

În acel moment, pe scară, cu picăturile sărate bătîndu-i în faţă, Sukhon realiză că ştia deja că Suchin murise. Ştiuse încă de dinainte să se termine prima dintre transmisiunile ciudate prin radio. Ştiuse încă de cînd prima geană de lumină trecuse prin fereastra micii ei cabine, în timp ce privea orizontul şi încerca să gonească haosul şi întunericul din minte prin meditaţie.

Deasupra ei, Pheakdai, agil ca o felină, atinse vîrful, strigă şi încercă să se întoarcă. Sukhon apucă pumnalul de la cingătoare şi-l împunse cu vîrful.

— Mergi, idiotule, sau vom cădea!

Picioarele începuseră să-i tremure, fie din cauza efortului, fie a stresului.

Pheakdai căzu peste margine, iar Sukhon se prăvăli lîngă el — direct într-o scenă de coşmar.

— Acoperiţi-vă unul pe altul! strigă Sukhon cînd se ridică şi văzu ce văzuse şi Pheakdai.

Pe măsură ce ajungeau sus, cu armele pregătite, membrii echipajului se împrăştiau unul cîte unul, ascunzîndu-se în spatele pereţilor blindaţi, al lăzilor şi al bărcilor de salvare. Cu

toţii vedeau ce se întindea de-a lungul punţii: rămăşiţele a peste douăzeci de oameni. Arăta ca o scenă dintr-un abator. Lîngă ea, Pheakdai dădu drumul unui şir de înjurături în thailandeză, apoi urlă un ordin către echipajul care părea gata să fugă înapoi pe scară. Mirosul care lovea puternic, o lăsă pe Sukhon fără răsuflare. Respiră cu greutate şi îşi puse mîna la gură, luptînd împotriva senzaţiei de greaţă. Chiar şi Pheakdai părea gata să vomite.

Puntea era lipicioasă şi părea neagră în contrast cu griul navei. Sîngele se împrăştiase şi pătase întreaga suprafaţă. Punctase. Pulverizase. Recipientele de carne din care provenise stăteau pe punte, arse într-un mod straniu, cu urme negre de-a lungul corpurilor sfîşiate şi spintecate. Feţele de pe capetele mutilate erau surprinse în mijlocul strigătelor de agonie şi îndurare. Cîteva busturi erau aşezate ca statuile din ruinele khmere, doar abdomene, piepturi şi gîturi, fără capete. Unele corpuri se amestecaseră din cauza convulsiilor, astfel încît Sukhon nu se putea lămuri care parte aparţinea cui. Carnea începuse să miroasă, iar muştele se aşezau pe ea.

Ce ciudat. Acum că văzuse tot ce era mai rău, un soi de pace interioară pusese stăpînire pe ea, sunetele înconjurătoare slăbind în intensitate faţă de bătăile inimii. *Au murit oameni*. Oamenii întotdeauna mureau. Venea cu fişa postului. Nu moartea o deranja, ci sentimentul de necunoscut.

Preţ de cîteva clipe se plimbă printre cadavre, căutînd pe cineva de negăsit. Pe cineva care nu se afla acolo.

— Preia conducerea, Pheakdai, spuse pe o voce ce ştia că era prea calmă, făcînd echipajul să se uite la ea într-un mod ciudat. Eu mă duc să-mi caut sora. Voi! Veniţi cu mine, gesticulă spre doi oameni. Cei doi ezitară puţin, apoi făcură câţiva paşi înainte.

— Şi dacă lucrul acela *încă se mai află la bord*? o întrebă Pheakdai, şoptindu-i în ureche.

Lucrul *acela*? De ce nu *ei*? Cu toate astea şi ea se gîndise la fel, chiar dacă nu-şi putea imagina ce putea fi acel ceva. Pentru cîteva clipe avu vaga imagine a unui urs sau lup sau a unei fiinţe umane sălbatice.

— Au avut cu toţii arme, Sukhon, spuse Pheakdai. Ştia că îi cere să nu plece de pe punte şi această formă de ocrotire începea s-o enerveze.

Răspunse un singur lucru:

— Ne vedem sub punte.

Sub punte, la capătul unui coridor metalic ce ducea spre popotă, Sukhon o găsi pe Suchin ghemuită lîngă un perete, încă ţinînd strîns în mîini un AK-47, cu faţa desfigurată de ceea ce păreau a fi urme de gheare. Urmaseră o dîră de sînge şi cadavre pînă la ea.

Alături se afla o femeie îmbrăcată într-un sarong însîngerat care îşi ţinea în braţe copilul şi murmura înnebunită.

— A venit un demon. A venit un demon şi i-a luat. A venit un demon. Un demon.

Sukhon nu mai văzuse pe altcineva în viaţă, dar nu avea ochi decît pentru sora ei. Privind încremenită la Suchin, rosti către oamenii ei:

— Lăsaţi-mă. Şi luaţi-o pe nebună cu voi. Protejaţi-o. Ştie cine a făcut asta.

Tremurînd de teamă, cei doi plecară, luînd-o pe supravieţuitoare cu ei.

Nu conta prea mult dacă era cineva cu ea sau nu, îşi dădu seama Sukhon. Dacă responsabilul pentru acel masacru mai era încă acolo, două gărzi de corp n-aveau s-o ajute.

Cînd plînsetele femeii nu mai erau decît un ecou îndepărtat răsunînd pe coridoare împreună cu sunetele ciudate comune tuturor navelor, Sukhon se cutremură şi începu să plîngă. Se sprijini de perete şi se aşeză lîngă sora ei, alunecînd pe sînge.

Se aşteptaseră deseori la asta, în trecut, pe străzi, în mîinile bărbaţilor agresivi, la ţară, înfometate. De atîtea ori. Doar că nu şi *acum*, cînd abia recăpătaseră ceva control asupra vieţilor lor.

— Într-o bună zi, Suchin, îi tot spusese Sukhon surorii ei mai mici cînd situaţia părea deznădăjduită. Într-o bună zi vom avea o casă a noastră. Vom fi propriile noastre stăpîne. Nimeni nu ne va spune ce să facem. Ne vom elibera... de toate astea.

Acum Suchin era liberă, la fel cum şi Sukhon era liberă să păşească în sus şi-n jos pe puntea navei de piraţi ca un animal într-o cuşcă, trăind de pe urma corporaţiilor ce-şi trimiteau produsele la vînzare în Vest, peste mările întinse şi periculoase.

Sukhon şterse cu mîneca sîngele de pe faţa lui Suchin şi-i deschise uşor ochii, pentru a vedea drumul spre viaţa de apoi. Apoi îi luă mîna dreaptă, ignorînd mirosul. Era încleştată şi rece.

Dar se afla ceva ascuns în acel pumn, ceva curios de fierbinte. Sukhon se retrase instinctiv, deschizînd în acelaşi timp mîna surorii ei. Obiectul se desprinse, lovind puntea cu un zornăit umed.

Sukhon se aplecă în lumina palidă ca să-l privească. Era o bucată de metal alb-roşiatic. Nedesluşită cînd privea la ea direct, dar clară urmărită cu colţul ochiului. *O bucată din demon? Sau din îmbrăcămintea demonului?*

Se puse în genunchi şi-o acoperi cu ambele palme, de parcă ar fi fost o mică reptilă pe care încerca s-o prindă.

Căldura degajată era suportabilă acum. Ridică bucata de metal şi simţi cît de uşoară era. Oricît de mică ar fi fost, arăta mult mai grea decît era cu adevărat.

Sukhon se uită la rănile de pe mîinile şi braţele surorii ei, se întrebă în trecere unde îi dispăruse aparatul de emisie-recepţie, apoi privi din nou bucata strălucitoare şi pulsîndă de metal. Era dureros s-o ţină, dar Suchin nu-i dăduse drumul nici chiar în timp ce murea. Suchin considerase că era importantă. Deoarece provenea de la atacatorul ei, un atacator care mutilase sălbatic mai mult de patruzeci de oameni deasupra şi dedesubtul punţii... dar lăsase în viaţă o mamă şi copilul ei. Nu avea logică. Sukhon o auzi din nou pe femeia nebună strigînd „Un demon!”.

— Îmi pare rău că te-am trimis pe tine. Îmi pare rău că nu m-am dus eu, spuse Sukhon. Ştia că sora ei n-o putea auzi, nu ştia dacă crede în viaţa de apoi sau în reîncarnare sau doar în viermi care se tîrăsc încet prin pămînt, şi totuşi

era încredinţată că există o diferenţă între moarte şi uitare.

Un sunet nou îşi făcu drum pe culoare. Cineva sau ceva se apropia de ele. Sukhon puse bucata de metal în buzunarul bluzei. Bîzîia fierbinte în tandem cu bătăile rapide ale inimii ei. Închise fermoarul şi se aşeză lîngă sora ei, cu Kalaşnikovul pregătit şi cu o pereche de pistoale Colt 1911 vîrîte prin cingătoare.

Sunetul se transformă într-o umbră, ce deveni la rîndul ei o siluetă şi care luă în final forma lui Pheakdai. Stătu acolo, privind-o, cu arma aţintită spre podea.

— Îmi pare rău, Sukhon, spuse, şi era convinsă că Pheakdai vorbise din inimă.

Nu putea să-l privească în ochi, nu voia să-i vadă mila.

— Ce se întîmplă pe punte? îl întrebă.

Pentru o clipă, tînărul Pheakdai arătă ca un suflet bătrîn.

— Multora dintre cadavre le lipseşte coloana vertebrală şi craniul.

Sukhon putea simţi în oase vechile poveşti populare. Demoni vorace, veniţi după cei slabi. Poveştile de pe lespezile a mii de temple prinzînd viaţă. Erau mai degrabă credinţe hinduse decît budiste, dar prin acele părţi ale lumii oamenii credeau într-o mulţime de lucruri.

Staţia radio prinse viaţă. Sukhon se uită la Pheakdai. Acesta îi răspunse la privire, îngheţat. Controlă canalul.

— E Suchin, şopti.

— Nu răspunde, spuse Pheakdai.

Dar ea deja apăsase pe buton.

Printre interferenţe se auzi sunetul rugător al cuiva, apoi o serie de ţipete, urlete şi respiraţii sufocate. Încetul cu încetul, Sukhon realiză că o auzea pe Suchin murind.

Sunetele fură urmate de un fel de mîrîit ciudat şi înfricoşător care îi îngheţă sîngele, apoi auzi o dublare a acestuia, ca un ecou.

— E încă aici, spuse Pheakdai, arătînd cu degetul spre coridor.

O siluetă întunecată stătea în faţa lor, încadrată de uşa ce ducea spre popota din capăt.

Silueta absurd de masivă şi înaltă purta o mască înspăimîntătoare şi inexpresivă. Tentacule sau poate funii sclipeau pe fiecare parte a măştii.

Staţia mîrîi şi la fel făcu şi silueta, începînd să se îndrepte cu viteză spre ei.

Sukhon puse staţia în buzunar şi trase o rafală de mitralieră ce sună înfundat în interiorul acelui spaţiu strîmt, apoi o rupse la fugă.

Ea deschidea drumul în timp ce fugeau de-a lungul coridoarelor nesfârşite. Îl puteau auzi în spatele lor, cîştigînd teren, apropiindu-se, în ciuda manevrelor disperate prin măruntaiele navei.

— Ai idee încotro mergem? întrebă Pheakdai gîfîind.

— Da, ai încredere în mine, îi răspunse Sukhon.

El se întoarse şi deschise focul, mitraliera răpăind chiar în dreptul capului ei, asurzind-o. Cu toate acestea, nu întoarse capul.

După o cotitură găsiră o scară, auzind în continuare creatura în spatele lor. Urcară pînă într-un loc de unde se întindeau patru coridoare şi urcau alte trei scări. Cei doi bărbaţi care

coborîseră cu Sukhon erau trîntiţi acolo, aproape de nerecunoscut, arşi şi înnegriţi de o armă necunoscută. Nici urmă de femeie şi copil, iar Sukhon nu intenţiona să-i caute.

— Pe unde o luăm, întrebă Pheakdai, pe unde?

Sukhon arăta hotărîtă.

— Nu ştiu. Poate în sus. Poate nu.

Zgomotul surd al paşilor creaturii, în spatele lor, aproape.

Pheakdai o împinse pe scara din mijloc.

— Hai, hai!

Urcă, gonind cît se poate de repede. Îl auzi pe Pheakdai înjurînd undeva sub ea. Mitraliera AK-47 reuşise imposibilul şi se blocase.

— Dă-mi un pistol, strigă Pheakdai, iar Sukhon se opri în loc doar cît să îi arunce unul din Colturile 1911. Pheakdai îl prinse şi începu să tragă spre ceva nevăzut.

Peste cîteva secunde se auzi un sunet înfiorător ce-i făcu sîngele să îngheţe; se uită în jos şi-l văzu pe Pheakdai urlînd în timp ce o rază albastră de lumină îi trecea prin piept şi-l dobora.

Pheakdai. Mort. Din cauza vitezei cu care se întîmplase totul, nu realiză imediat că bărbatul murise; în schimb, nu se putea gîndi decît la acea creatură care îl ucisese şi care acum venea spre ea.

Descoperi o rezervă ascunsă de energie, un impuls de viteză, cu gîndul doar la acel cerc luminos de deasupra ei. Sukhon respira atît de greu încît avea impresia că inima o să-i cedeze. Apoi ajunse la lumină. Încă un avînt şi reuşi să se ridice, ajungînd din nou pe puntea plină de sînge şi rămăşiţe umane, printre care şi cele ale echipajului care venise cu ea.

O rază albastră de lumină sau de foc erupse din spaţiul pe care tocmai îl ocupase, mistuind metalul din jur. Se înălţă spre cer, trecînd prin zeci de pescăruşi. Unii se evaporară, iar alţii căzură pe punte cu un sunet între un geamăt şi un chicotit înecat. Sunetul o înspăimîntă mai mult decît orice altceva auzise pe navă.

În spatele ei, creatura ieşea la lumină de sub punţile inferioare, folosindu-şi mîinile imposibil de musculoase pentru a se ridica. Casca enormă se înălţă, apoi îi apărură şi braţele protejate de un fel de armură pătată de sînge. Creatura se tot ridica de parcă avea să înghită întreg pămîntul.

Sukhon alergă spre balustrada navei. O rază albastră se întinse spre ea, îi ciupi o bucată din gulerul cămăşii şi apoi se opri în ocean, îi simţea greutatea şi dogoarea în spate.

Dedesubt, apa, la mai mult de şaizeci de metri sub ea; *Shady Lady* doar o formă neclară în bătaia valurilor. Dacă nu sărea destul de puternic, vîntul ar fi suflat-o înapoi în carena navei, omorînd-o instantaneu. Nu stătu pe gînduri nici o clipă, aruncă arma şi sări peste balustradă, zbierîndu-şi durerea.

Plonjă, încercînd să se ghemuiască pentru a-şi proteja capul. Apa o lovea încontinuu. Rece şi adîncă, părea o mînă puternică ce o strîngea, sufocînd-o în tăcere. Bucata de metal continua totuşi să-i pulseze în buzunar, încolăcindu-se ca un semn de întrebare.

Se ridică la suprafaţă cu o bătaie puternică din picioare, luă o gură de aer şi deschise ochii. Se simţea lovită, dar nu înfrîntă; o dîră subţire de sînge îi curgea pe faţă. Sunetele veneau spre Sukhon în valuri: plînsetul pescăruşilor,

strigătele oamenilor ei, apa lovindu-se de carenă. Călcă apa, luptîndu-se pentru fiecare gură de aer.

Ieşise la suprafaţă cam la zece metri de marginea cargobotului şi la vreo douăzeci de *Shady Lady*. Încercă să se uite în sus, să verifice dacă monstrul mai era acolo, dar unghiul nu-i permise.

Cînd ajunse la ea echipajul navei, *Faransii Five* deja ardea de undeva din interior.

Tremurînd în prosoape pe puntea lui *Shady Lady*, cu Virote alături de ea, Sukhon văzu un obiect imens ridicîndu-se în spirale de foc de pe puntea din spate a cargobotului, ceva ce fusese ascuns sau camuflat pînă în acel moment. Continuă să se ridice cu un vuiet puternic, topind metalul sub el. Prin aburii de căldură degajaţi se vedea ca un bombardier experimental american, dar Sukhon ştia bine că nu era american. Nici chinezesc. Nici thailandez. Nici de oriunde de pe această planetă.

Epuizată, Sukhon urmări obiectul în timp ce se îndepărta în viteză spre sud, simţind că lua o bună bucată a vieţii ei cu el.

Putere în unitate, tovarăşe

1

Horia Ursu, fost luptător profesionist şi actual gangster de origine română — o carieră în care alunecase la fel de uşor cum aluneca şi cădea în ring — stătea ascuns la marginea fîneţei insulei. Urmărea un rinocer prin deschizătura largă a unui bordei de pîndă, împreună cu cei trei însoţitori ai săi. Plătiseră o mulţime de bani ca să vină şi să urmărească rinocerul şi alte animale. Ei bine, nu doar pentru a-l privi — şi pentru a-l împuşca, dar nu prea făcuseră asta în dimineaţa respectivă. Toate armele erau înşirate pe o masă, lîngă scaunele lor joase.

Horia îl privea pe John Gustat cu interes deosebit. Pe ceilalţi doi, Jimmy Tau, un contrabandist alb de arme din Johannesburg, şi Nathan Colquhoun, baron al băuturilor spirtoase din Washington D.C. transformat în contrabandist, îi cunoştea prin intermediul e-mailului de câţiva ani. Nu existau foarte mulţi negri în România şi Horia se găsea în repetate rînduri invidiind tenul cafeniu cu tente purpurii al lui Colquhoun şi chiar nuanţa maronie de cartof dulce a lui Tau, victima a ceea ce părea a fi cel mai îngrozitor bronz din lume. Horia era palid ca un vierme şi fugea de lumina soarelui pe cît posibil deoarece se ardea repede.

Alb, cafeniu sau mov, Gustat era cu totul altceva. Pretindea a fi şeful unei întregi industrii,

un miliardar ce-şi asuma riscuri, cu un trecut în Forţele Speciale ale Armatei Statelor Unite, care acum, la peste 60 de ani, se apucase de vînat. Motiv pentru care, la fel ca şi ceilalţi, decisese să vină la această cabană clandestină de vînătoare ruptă de restul lumii.

Dar Horia nu era atît de sigur. Văzuse destui prefăcuţi în ring ca să-şi dea seama cînd ceva nu era în regulă. Sub exteriorul sănătos şi musculos — Gustat trebuia să ia hormoni de creştere ca să arate atît de bine la o asemenea vîrstă — se ascundea un secret şi o anume tristeţe. Ascundea ceva profesional sau personal?

Cu toate acestea, Horia nu voia să-l condamne dintr-o singură privire. Îl aduseseră aici ca să-l testeze, ca să vadă dacă putea fi convins să intre într-o alianţă cu ei — iar Jimmy Tau făcea exact asta acum, în vreme ce rinocerul păştea liniştit, fără ca nimeni să vrea să-l împuşte.

Cu toate că era abia unsprezece dimineaţa, băuseră whisky McClellan vechi de treizeci de ani şi fumaseră trabucuri Partagas premium, în ediţie limitată. Acest lucru tindea să-i facă mai puţin dornici să omoare, cel puţin momentan, cu toate că, slavă Domnului, adunaseră un arsenal impresionant. Gustat adusese băutura, dar nu prea se atingea de ea, alt fapt pe care Horia îl găsea ciudat. Fumul dulce şi aspru al trabucurilor se încolăcea în interiorul adăpostului. Oare cît timp avea să treacă pînă ce rinocerul îl va simţi? Sau, naiba ştie, îi va auzi vorbind.

— Întotdeauna există metode de a face mai mulţi bani, spunea Tau. Depinde doar de voinţa ta. Tocmai de aceea unor lei le merge bine pe

cînd alţii rămîn fără dinţi şi pier de foame, nu-i aşa, Colquhoun?

Acesta era semnalul lui Colquhoun pentru a da din cap în semn că e de acord. Băuse whisky-ul ca pe suc aşa că mişcarea fusese cam întâmplătoare.

Uite că vine... Horia termină paharul de whisky dintr-o singură înghiţitură. De fiecare dată cînd Colquhoun deschidea gura, lui Horia îi venea să o taie din refugiu şi să se întoarcă la cabana aflată la cinci kilometri distanţă. Ăsta era unul dintre dezavantajele ocupaţiei de infractor — o mare parte din oamenii cu care te învîrţi te plictisesc de moarte, mai ales cei cu care nu te-ai mai întâlnit în persoană vreodată. Felul lui de a fi online era mult mai puţin enervant. Fără a menţiona faptul că, din cîte îşi dădea seama Horia, Tau şi Colquhoun căzuseră fiecare într-un fel de dragoste masculină scîrboasă pentru realizările infame ale celuilalt.

— Vedeţi voi, spuse Colquhoun, întotdeauna am considerat acest lucru ca fiind adevărat, pentru că ce-i adevărat e adevărat, ce zice Jimmy e o regulă de bază: multimiliardar e mai bine decît miliardar, Gustat.

Era ciudat că toţi îi spuneau Gustat, fără să se gîndească la el ca la un „John”. Un fost luptător de wrestling pe care chiar şi Colquhoun şi Tau îl recunoscuseră încă de la prima lor întâlnire, acum cinci zile, nu avea acest noroc. Toată lumea folosea „Horia”, indiferent de context. Chiar şi dacă angaja un asasin plătit.

Gustat se uită la Colquhoun şi la Jimmy Tau şi în final, mult mai adînc, la Horia.

Horia trebui să zîmbească, chiar dacă se dădea puţin de gol. În mod evident şi Gustat observase că Horia nu prea băuse, cu excepţia momentelor în care vorbise Colquhoun.

— Am făcut cîţi bani am vrut şi nu mai mult, spuse Gustat. Îşi scosese pistolul Smith & Wesson de calibrul 40, un Walther P99, cea mai frumoasă armă pe care o văzuse Horia, şi începuse s-o cureţe.

Care va să zică, Gustat nu voia să bea. Nu părea foarte interesat de ce se discuta şi nici de vînătoare. Poate că Horia era pur şi simplu plictisit, dar îl găsea pe omul acesta cu adevărat fascinant. Ai plătit atîţia bani pentru o vînătoare ilegală în mijlocul pustietăţii, la capătul lumii, şi aşa te comporţi?

Era adevărat, poate că Gustat nu venise aici pentru afaceri sau pentru pradă, ci pentru că îi făcea plăcere compania hoţilor şi a gangsterilor. Horia mai văzuse genul şi îi storsese de bani făcîndu-i să plătească pentru dependenţa lor.

— Săracul rinocer de acolo pur şi simplu cere să fie împuşcat, spuse Horia pentru a testa apele. Ar arăta bine pe zidul cuiva.

— Nu pleacă nicăieri, spuse Jimmy Tau. Dacă nu cumva l-ai speriat, Gustat, cu toată vorbăria aia ciudată despre a avea destui bani.

— Da, ce prostii, ăsta e adevărul, şi am tot auzit destule prostii, spuse şi Colquhoun.

Horia se uită la Gustat şi acesta îi întoarse privirea. Horia îşi dădu seama că se gîndeau la acelaşi lucru: Colquhoun chiar auzise multe prostii, mai ales dacă se ascultase pe sine vorbind.

Gustat puse pistolul deoparte şi spuse:

— Bine, ce-ar fi să-mi spuneţi la ce anume vă gîndeaţi. Ne va scuti pe toţi de probleme.

Asta chiar era un şoc.

Horia rînji, trase un fum din trabuc şi spuse:

— Americanii sînt la fel ca şi românii: înflăcăraţi, direcţi, scurt şi la obiect. Îmi place asta.

— Da, păi şi eu sînt american, spuse Colquhoun, dar prefer ca lucrurile să fie ceva mai *indirecte*, în caz că ascultă cineva.

În iarba înaltă, rinocerul îşi ridică capul şi fornăi, brusc tulburat.

— Ascultă, spuse Jimmy Tau. Vrea să fie şi el partener, prietene.

Dar Horia simţi un ghimpe de nelinişte. Acum avea atenţia împărţită între conversaţie şi rinocer. În România, a fi cu ochii în patru, cum îi spunea bunicul, te salva deseori de o împuşcătură, un pahar cu otravă sau o coardă de pian în jurul gîtului.

Observă că şi Gustat devenise mai interesat de rinocer decît de conversaţie.

— Acum, afacerea stă în felul următor, spuse Jimmy Tau în timp ce o adiere dinspre fîneaţă purta înspre ei mirosul excrementelor de rinocer. Există luptători pentru libertate de-a lungul şi de-a latul Africii care au nevoie de arme bune, pe care să se poată bizui — ca cele pe care le avem noi aici.

Horia purta un pistol Beretta 93R şi, special pentru expediţia de astăzi, o puşcă de vînătoare Ruger M77, în timp ce Colquhoun nu împrumutase decît nişte rebuturi de la Rath Preap, proprietarul cabanei. Tau luase un ridicol QBZ-95 chinezesc modificat ca să arate mai mult

a puşcă de vînătoare deoarece nu părea să îi pese dacă mai rămînea ceva din ţinta lui pe post de trofeu... sau măcar nişte carne.

— Horia dispune de forţa brută în caz că lucrurile merg prost, dar avem nevoie de un paravan legal. Camioane cu nume de firmă pe ele. Avioane care nu vor fi inspectate prea minuţios. Da, ne-am descurca şi fără ele, dar...

În realitate, Horia sperase că această călătorie să fie una de plăcere, dar în această branşă nu existau vacanţe, aşa că ştia că nu făcuse decît să se amăgească. La cei patruzeci şi patru de ani ai săi chiar nu ar fi trebuit să se simtă atît de obosit; cu toate acestea, era obosit — sătul de afaceri, de înşelăciuni, de bătăile de cap permanente necesare pentru a rămîne în ilegalitate.

Privind în urmă, acesta fusese probabil motivul pentru care, în momentul critic, nu dădea prea mare importanţă celorlalţi şi se uita împreună cu Gustat afară, la rinocerul liniştit, care încă avea capul ridicat, ferindu-se de insecte cu ajutorul urechilor.

2

Fostul colonel al Khmerilor Roşii urmărea oamenii care se uitau după rinocer prin monitoarele camerei lui secrete din cabana de vînătoare. Era înghesuită şi încinsă, aşa cum îi plăcea lui Rath, cu ochii sticloşi ai monitoarelor înconjurând masa ce se întindea pînă în pereţi.

Cele şaizeci de monitoare ofereau privelişti de pe toată insula. Şaizeci şi cinci de kilometri pătraţi de plaje, mlaştini şi, în interior, o pată îngustă de savană, mărginită la est de mici

dealuri împădurite şi la vest de şi mai multă junglă. Fiecare bucăţică de insulă fusese prevăzută cu vînat de mari dimensiuni — de la leoparzi, lei, mistreţi şi elani pînă la... ei bine, un singur rinocer bătrîn. Rath instalase camere de filmat în fiecare parte a insulei, garduri de siguranţă şi chiar, în cîteva locuri, capcane. Nu putea fi la curent cu tot ce se întîmpla pe insulă, dar îi plăcea să încerce. Era în propriul interes să urmărească mişcările oaspeţilor săi, dacă nu chiar mai mult.

Rath îşi concentră atenţia asupra telefonului prin satelit, uitînd de oamenii din ascunzătoare. Telefonul nu avea semnal. Era picat de mult timp şi nu putea înţelege de ce.

Puse mîna pe aparatul de emisie-recepţie, apăsă butonul şi spuse:

— Ary. Recepţionează, Ary.

— Aici Ary, veni răspunsul plin de interferenţe.

— Aici Rath. Ne-au picat încă două garduri în mlaştină. Sectoarele 12B şi 12C. Trimite nişte oameni să le repare.

— Da, domnule, se auzi vocea subţire a lui Ary. Rath îl folosea pe post de ajutor pentru că petrecuse doi ani la un colegiu de stat din America şi pentru că ceva din personalitatea sa inducea un anume sentiment de calm subordonaţilor.

Rath avea cam o sută optzeci de oameni împrăştiaţi pe insulă, îi considera pe toţi ca fiind foşti khmeri, dar adevărul era că nu toţi fuseseră în KR. Unii erau mercenari dintotdeauna. Unii se luptaseră împotriva khmerilor, dar toţi erau cambodgieni — principala cerinţă a lui Rath.

Lui Rath îi veni o idee şi se întoarse la aparat.

— Ah, Ary — şi întoarce-te la cabană. Nu-mi place faptul că telefoanele sînt picate. Dacă pică şi staţiile de emisie-recepţie, noi doi va trebui să găsim alt mijloc de a comunica cu oamenii.

De obicei, Ary locuia cu nişte soldaţi în baraca de lîngă micul aeroport al insulei, la cîţiva kilometri de cabană. Rath observase că oaspeţii preferau ca subordonaţii lui să fie pe cît se poate de invizibili, aşa că rareori avea mai mult de doi sau trei soldaţi la cabană.

— Da, să trăiţi! răspunse Ary în vocea lui obişnuită, lipsită de intonaţie. Ary părea născut pentru a retransmite ordine.

Nu era vorba doar despre telefoanele prin satelit. În ultimele trei zile, şase monitoare muriseră, majoritatea acoperind marginea de nord a mlaştinii, cu toate că cele îndreptate asupra Bazei X, o clădire abandonată dinspre nord-est a armatei thailandeze, încetaseră să funcţioneze în acea dimineaţă. Şi mai important, cînd (acum şapte) garduri de securitate fuseseră dărîmate, rezultînd în moartea unei gazele în ghearele unui leu care încă se mai afla în libertate. Da, era o relicvă a unei grădini zoologice din Bosnia, dar încă era capabil să creeze... instabilitate.

Rath angajase medici veterinari, dar aceştia ridicaseră atîtea obiecţii referitoare la modul lui indiferent de a trata problema îngrijirii animalelor încît îi trimisese înapoi pe continent — dar numai după ce înţeleseseră ce urma să li se întîmple lor şi famiilor lor dacă povesteau cuiva despre micile lor aventuri. Acum oamenii lui se ocupau de hrănirea şi examinarea animalelor, împreună cu celelalte sarcini.

Monitorul de lîngă cel care îi spiona pe bărbaţii din adăpostul de vînătoare înfăţişa un animal care nu avea nevoie de atenţie specială: Pol Pot, un crocodil african de peste opt metri lungime, care înota spre o movilă din mlaştină. Părea deosebit de neliniştit azi, de parcă cineva îi încălcase teritoriul. Pol Pot rănise doi oameni în timpul transportului către insulă şi supravieţuia deja de trei ani, în ciuda lăudăroşeniilor unora dintre vînători.

Ceea ce însemna că Rath organizase trei vînători, una în fiecare primăvară, înaintea sezonului musonic, fiecare oaspete plătind aproape trei sute de mii de dolari americani pentru privilegiul pericolului, al emoţiei şi, poate în primul rînd, al izolării. Cabana, care fusese construită chiar în dreptul plajei din golful de sud, avea propriul generator şi provizii de apă şi mîncare pentru doi ani. Telefoanele erau interzise, cu excepţia celor împărţite de Rath cîtorva dintre oamenii săi. La fel şi laptopurile, accesul la internet, radiourile şi orice altă recuzită a lumii din afară. Invitaţii veneau cu un avion privat, în grupuri de cîte doi, şi rareori primea mai mult de zece oaspeţi deodată.

Neveste, părinţi, copii, şefi, prieteni — nici unul dintre aceştia nu afla unde se duceau persoanele lor iubite. Rath se asigura de asta prin contract. Uşura sarcina lui de a ţine această operaţiune secretă faţă de autorităţi. Mai mult, îi uşura şi sarcina de a-i controla pe oaspeţi şi de a le înteţi senzaţiile. Majoritatea ştiau că Rath nu avea pe insulă decît nişte provizii medicale de bază, aşa că dacă li se întîmpla ceva, în funcţie de gravitate, puteau să nu supravieţuiască.

Oamenii din adăpost continuau să vorbească între ei, fără să acorde prea multă atenţie rinocerului. Uneori se mai întîmpla şi asta — oaspeţi care se simţeau ca nişte bărbaţi singuratici cu o prostituată. Nu voiau decît conversaţie. Nu conta. Toţi plăteau aceeaşi sumă.

Cu toate acestea, Rath observă că rinocerul părea agitat, nervos. Se afla leul în zonă? Ar îndrăzni să atace un rinocer? Rath nu ştia. De aceea se baza pe gardurile de protecţie, pentru a împiedica o astfel de situaţie.

Staţia de emisie-recepţie prinse viaţă. Se auzi vocea lui Ary:

— Am trimis oameni la garduri. Mă îndrept spre cabană acum.

— Foarte bine, Ary.

Apoi, cu o urmă de ezitare:

— Domnule colonel, ce se întâmplă cu gardurile?

Rath încercă să nu pară preocupat şi spuse:

— Poate unul dintre animale. Sau unul dintre oameni. Nu era un motiv de îngrijorare.

Rath întrerupse brusc legătura. Era adevărat că-şi făcuse griji în legătură cu oamenii care şi-ar fi putut pierde controlul, aşa că angajase un asasin plătit. „Shadow”[1] trăia în jungla vestică, în apropierea ruinelor unui vechi templu de la marginea savanei pe care Rath îl transformase într-o fortăreaţă. Niciodată nu ştii cînd vei avea nevoie de un astfel de om.

Rath scoase telefonul din nou, din reflex. Încă nu avea semnal. Nu conta. Avea o line normală cu fir la soldaţii din barăcile din apropierea

[1] Umbra (en).

aerodromului şi dacă se dovedea că cineva încercase să-şi bage nasul în operaţiunea lui, se putea servi oricînd de artileria grea din depoul din apropierea cabanei. Unii îl făcuseră paranoic, dar, din experienţa sa şi cu toţi piraţii şi alte soiuri de infractori care activau prin Marea Chinei de Sud, nu strica să fi precaut.

Un monitor din apropierea refugiului de vînătoare se stinse.

Se încruntă, amintindu-şi ultima întîlnire cu obezul amiral thailandez care îi vînduse dreptul de exploatare a insulei şi rictusul de pe faţa lui lată în timp ce finalizau sistemul de mituire care forma baza relaţiei lor. Oficial, insula fusese părăsită de armata thailandeză de peste zece ani. Neoficial, plecaseră cu patru ani înainte ca Rath să se mute acolo.

— S-o stăpîneşti sănătos, spusese amiralul thailandez, ca o pisică sălbatică care împărtăşea o glumă unei vrăbii. Are nişte calităţi foarte speciale.

Ştiuse omul ceva despre insulă, ceva ce Rath nu ştia?

3

Întotdeauna, ascunse în mintea lui: cabana, frigul, sunetul grav şi chinuit al respiraţiei sale. Uşa care se deschidea. Străfulgerarea de verde şi negru.

John Gustat ar fi putut să le spună lui Tau şi Colquhoun ceva care le-ar fi slăbit simţitor interesul în persoana lui: nu mai era bogat, abia se mai putea numi milionar, darămite miliardar. Urmăreau prada greşită.

În cursul ultimilor trei ani cea mai mare parte a banilor săi — pe care îi făcuse investind într-o afacere cu superconductori împreună cu un prieten din Alabama — se îndreptase către „Onyx” sau reprezentanţii lui. Gustat îl poreclise astfel pe bărbat pentru că întotdeauna fuma un trabuc cînd se întîlneau. După una dintre întîlniri găsise o etichetă de Onyx pe podeaua murdară. Gustat nici măcar nu ştia dacă era eticheta corectă — putea să fi căzut de la oricine din acel bar din Tijuana — dar numele îi rămăsese în minte. *Onyx, expertul în imposibil*.

Onyx nu exista pentru Gustat decît sub forma unei umbre pe un perete, înconjurată de fum de trabuc. Gustat îl găsise după o serie de mituiri ale prietenilor prietenilor duşmanilor din Pentagon. Drumul către acea primă întîlnire îl costase două milioane.

Oricînd şi oriunde se întîlneau — de obicei în camera din spate a vreunui local murdar dintr-un oraş anonim din Mexic — Onyx avea reguli stricte. Lui Gustat nu îi era permis să-l vadă sau să aleagă locul întîlnirii şi el era întotdeauna cel care se deplasa. Dar rezolva treaba, asta era sigur, chiar dacă fiecare tranzacţie îl costase pe Gustat o mare parte a portofoliului său de acţiuni.

Ultima oară când îl văzuse, în urmă cu zece luni şi patru expediţii, Onyx îi spusese să-şi diversifice obiceiurile.

— Încearcă un loc în afara razei tale actuale. Cum ar fi undeva pe la tropice. Poate prin Asia de Sud-Est sau Marea Chinei de Sud. O insulă. Undeva liniştit şi izolat. Le place căldura. Probabil aşa e acolo de unde vin ei. Drace, cu un

astfel de echipament ai putea să te duci oriunde şi poate n-ar conta. Dar eu ştiu pe cineva care ştie pe cineva...

Toate dovezile indirecte pe care le găsise — conturi ascunse, mărturii oculare stranii, o fotografie neclară, masacre neelucidate sau dispariţii în masă — indicau America Latină sau Africa. Guatemala, Columbia, Sierra Leone, Congo. Dar renunţase în final după un nou sezon de vînătoare fără rezultate şi îl sunase pe omul de legătură.

Aşa că iată-l aici, împărţind un bordei de vînătoare cu doi infractori şi un român pe care nu-l cunoştea dar pe care îl plăcea, cu toate că n-ar fi putut să spună de ce. La o adică, Horia putea fi chiar Onyx — doar fuma un trabuc şi părea să-i împărtăşească vigilenţa.

Cînd rinocerul grohăi, testînd aerul cu nările, întorcându-le pe rînd, iar neliniştea sa se transformă în îngrijorare, Gustat nu fu surprins că Horia spuse „Mai e ceva acolo”.

Rapid şi în linişte, Horia, Tau şi Colquhoun îşi luară armele, îşi stinseră ţigările şi îşi puseră paharele de whisky deoparte, apoi se puseră în genunchi în faţa fantei dreptunghiulare a ascunzătorii. Tau îşi odihnea arma de margine, privind prin lunetă.

— Unde e? întrebă Tau. Vreau să trag primul.

— Ce e? întrebă Colquhoun. Vreau să ştiu ce e înainte să trag în el.

Horia, îngenuncheat lîngă el, părea ruşinat.

— Nu, vrea să spun că rinocerul simte ceva, eu n-am văzut nimic.

— Oh, spuse Tau. Bine.

El şi Colquhoun se relaxară, dar continuară să privească.

— Cred că e ceva mare, spuse Horia. E doar un sentiment.

— E mai mult decît ce are Cool Hand Luke aici de faţă, spuse Colquhoun, uitîndu-se la Gustat.

Tocmai observaseră că acesta încă îşi fuma trabucul şi îşi bea whisky-ul.

Gustat ridică din umeri.

— N-am văzut nimic.

Căutase de atîta amar de vreme încît n-avea de gînd să-şi facă speranţe false doar pentru că pe un rinocer îl apucaseră pandaliile.

Colquhoun, ignorîndu-l, se uită din nou afară.

— Poate e un leu. Mi-ar plăcea să am un leu pe peretele de-acasă.

— Ar trebui să fie unul mare, după cum spune Horia, ca să sperie un rinocer, zise Tau, lăsîndu-se pe spătarul scaunului, cu puşca alături.

Horia se uita la Gustat cu o privire ciudată şi spuse:

— Ai venit să vînezi sau ce?

— „Sau ce”, spuse Gustat. E un rinocer adus de la o grădină zoologică. Ai putea să te duci lîngă el şi să-l scarpini pe după urechi.

— Nu arată adus de la o grădină zoologică, spuse Colquhoun, care iar nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea. Pare sălbatic după părerea mea. Şi gata să o ia la goană.

Gustat oftă. Dacă asta îi păcălea pe proşti...

— Bine, o să iscodesc puţin.

Îşi trase scaunul mai aproape de deschizătură, îşi puse vechiul binoclu militar american la ochi şi scrută în zare.

Da, acolo era rinocerul, părînd foarte agitat şi acolo, la dreapta... conturul acela lucios şi neregulat — *ce naiba era şi aia?*

Nu-şi putu ascunde o respiraţie bruscă. După patru ani, putea fi în sfîrşit ce căuta?

Horia îi întrerupse euforia subită:

— Ce vezi, Gustat?

Apoi era prea tîrziu să răspundă. O rază albastră se repezi din acea lucire. Coastele rinocerului explodară într-un moloz de sînge şi oase, aruncate în toate direcţiile. Labele din faţă i se îndoiră. Se scufundă în propriile rămăşiţe, chinuit şi confuz. Sîngele i se scurgea ca ploaia măturată de pe asfalt.

— Dumnezeule! şuieră Tau, în timp ce Colquhoun nu putea decît să se holbeze, şocat. Ce dracu a fost asta?

O a doua rază albastră lovi rinocerul, scoţîndu-i şira spinării şi împrăştiind şi mai multă carne. Ţipă o singură dată. Sunetul îi sfîşie pe toţi, chiar şi pe Gustat. Rinocerul căzu în iarba înaltă.

— La dracu', eu plec de aici, spuse Horia. Voi puteţi să faceţi ce vreţi.

Trecu pe lîngă Gustat, aproape dărîmîndu-l, apoi ceilalţi doi ieşiră şi ei, alergînd cît îi ţineau picioarele. Nu ajunseseră mai aproape de o decizie de grup toată ziua. Nu fusese implicată raţiunea, ci doar instinctul.

Gustat nu se putu împotrivi impulsului şi-i urmă în timp ce se repezeau afară din bordei, spre jeepul cu care veniseră.

Tau sări în scaunul şoferului cu Colquhoun lîngă, apoi băgă maşina în viteză în timp ce Horia şi Gustat se aruncau pe scaunele din spate. Jeepul scoase un sunet ascuţit în timp ce

demarară prin prundişul potecii ce ducea la cabană, armele lor de foc părînd neputincioase în faţa a ceea ce tocmai văzuseră. Gata cu „adevărurile” din partea lui Colquhoun. Gata cu şmecheriile negustoreşti ale lui Tau. Chiar şi muntele de Horia părea speriat.

Cu toate acestea, Gustat avu prezenţa de spirit să se uite înapoi spre ascunzătoare înainte să dispară din raza vizuală. O siluetă neclară stătea acolo, întunecată ca scîndurile din spatele ei. Un sentiment amestecat de entuziasm şi groază se trezi în el.

Ne-a văzut. Şi voia ca şi noi să-l vedem pe el.

4

Rath era din izolatul trib Aan din nordul Cambodgiei. Fusese luat de Khmerii Roşii dintr-un orfelinat condus de misionari din Vest de la vîrsta de zece ani. I se dăduse un AK-47, fusese învăţat cum să-l folosească şi forţat să omoare un inamic cultural — un doctor care stătea în genunchi, cu mîinile legate la spate, plîngînd. De atunci, Rath văzuse şi făcuse lucruri îngrozitoare din frică, foame şi sete, lucruri care i-ar fi omorît pe alţii în locul lui. Mîncase insecte pentru a supravieţui şi scosese apă din scoarţa copacilor. Stătuse culcat în noroi trei zile, cu mintea goală, în timp ce inamicul se mişca în jurul lui, căutîndu-l. Şi din acea determinare îşi construise un fel de viaţă — scăpase de greutăţi şi folosise bani furaţi pentru a-şi pune la punct operaţiunea. Cabana era ideea lui de succes „occidental”, documentat mai mult din filme de acţiune decît din realitate. Ar fi putut să-şi deschidă un

magazin sau un bordel în Malaiezia sau în Laos, dar unde era provocarea în aşa ceva?

Aşa că atunci cînd Rath văzu rinocerul măcelărit de o serie de lumini albastre însoţite de o lucire pe care o considera o distorsiune a ecranelor, nu intră în panică. Nici măcar nu clipi mai rapid. Nici măcar atunci cînd ultimele două camere din acea zonă se închiseră. Nu putea spune ce le doborîse, raza albastră sau altceva. Cînd privi din nou imaginile din interiorul bordeiului, aproape crezu că văzuse un cadru cu o mînă mare sau o labă chiar înainte ca imaginea să dispară. Dar putea cu uşurinţă să fi fost doar imaginaţia lui.

Rath îl prinse pe Ary la staţia de emisie-recepţie.

— Schimbare de planuri. Ia cîţiva soldaţi şi du-te la vechiul bordei din sectorul 3R. Uită-te după orice lucru ciudat. E un rinocer mort în faţa bordeiului.

Tăcere. Apoi:

— Da, să trăiţi. Nu sînt nişte invitaţi acolo azi?

— Se reîntorc la cabană. Du-te odată.

— Da, să trăiţi.

Monitoarele îi arătau în timp real pe cei patru oaspeţi din jeep, huruind pe drumul către cabană.

Rath oftă. Asta putea fi o adevărată problemă. Majoritatea oaspeţilor, în ciuda bravurii lor, se comportau ca nişte copii şi, la fel ca nişte copii, doreau asigurări că totul va fi bine. Trebuia să cîştige ceva timp şi urma să ia probabil responsabilitatea asupra sa şi a oamenilor săi. Cel puţin pînă cînd avea să se lămurească în legătură cu ce se întâmplase. În caz contrar, s-ar

fi văzut ameninţat de posibilitatea prezenţei unor oameni panicaţi şi înarmaţi.

Rath ieşi din centrul de comandă şi se duse spre sala comună a cabanei.

Rath construise cabana în formă de roată incompletă, spatele fiind destinat unei ferestre largi cu vedere spre plajă. Fiecare dintre cele zece „spiţe” reprezenta un apartament într-un stil hibrid african-polinezian cu tentă de safari. Între apartamente se aflau camerele de depozitare, împreună cu centrul lui secret de supraveghere. În mijlocul cabanei se afla o cameră comună circulară, cu lambriuri lucioase expuse de-a lungul tavanului înalt, în formă de cupolă.

Camera avea canapele din piele, un mic bar şi o bucătărie complet utilată. Pe perete se aflau aliniate capete de animale, toate cumpărate de la un lanţ de restaurante din Taiwan care dăduse faliment. Variante false ale unor puşti alternau cu capetele; doar Rath ştia care era încărcată, adevărată şi uşor de luat în caz de urgenţă. Decorul era un amestec de stil safari şi prost gust cambodgian, ca barurile cu care Rath se obişnuise înainte să vină pe insulă. Din motive greu de amintit, instalase chiar şi un set de DJ şi un ring de dans, dar nimeni nu le folosea. Erau şi jocuri video, o maşină de pinball, un sistem stereo şi alte comodităţi.

Latura de sud avea vedere la plajă şi la ocean, aşa că Rath instalase un geam curbat, deosebit de scump, astfel încît oaspeţii să se poată bucura de privelişte. În acelaşi timp, geamul inunda sala comună cu lumină şi era prevăzut cu o folie

retractabilă de metal pentru protecţie în timpul sezonului musonic, cu toate că Rath ştia că dacă un uragan ar fi lovit insula, nu prea ar fi contat. Cabana ar fi dispărut, ca o etichetă dezlipită de pe un telefon mobil.

În partea stîngă a geamului, o uşă ducea către o punte cu rampă ce lega cabana de plajă şi de un doc. Puntea avea un grătar şi un vechi bar pe roţi pe care Rath îl luase dintr-un local de expatriaţi din Bangkok.

Cabana se întindea peste grădinile de zarzavaturi care flancau partea din faţă a acesteia, unde se mai aflau biciclete şi o parcare pentru patru jeepuri. Oaspeţii foloseau rareori bicicletele. Cazarma soldaţilor se afla la vreo patru sute de metri de cabană, pe un drum de pietriş, iar lîngă aceasta era o pistă de aterizare pe care o aduseseră la lumină tăind prin jungla ce ocupa capătul de sud al insulei. Solul era totuşi destul de plat şi un avion mic putea ateriza uşor.

Soldaţii aveau un generator de urgenţă pentru a lumina pista noaptea şi unul asemănător se afla în cabană. Soldaţii aveau chiar şi nişte porci şi găini, pentru a completa mîncarea din imensele frigidere şi depozite. Desigur, ideea era să mănînci ce omorai, cînd puteai, dar nu tuturor le plăcea carnea de elan sau leu sau urs.

În momente de stres, lui Rath îi plăcea să-şi vizualizeze întreaga operaţiune, să admire simetria şi ordinea ei. Îl liniştea. Îl împiedica să fie impulsiv.

Unii oaspeţi, pe de altă parte, corupeau cabana prin simpla lor prezenţă, tulburîndu-i calmul. Chiar şi în actuala stare de haos, Rath îi prefera

pe oaspeţii din bordei celor care rămăseseră la cabană.

Stăteau întinşi pe canapele, încă bîndu-şi cafelele de dimineaţă după un mic-dejun cu ochiuri, şuncă şi cursuri de yoga pe care le refuzau sistematic. (Rath bănuia că dacă ar fi adus un instructor de yoga licenţiat în loc de soldatul care ţinea cursurile, oaspeţii ar fi folosit acest serviciu, cu toate că oamenii lui ştiau mai bine decît oricine puterea meditaţiei).

Cel pe care Rath îl antipatiza cel mai mult era, paradoxal, cel mai inofensiv. Maxim Barnes, palid, bleg şi subţire, cu un tricou pe care scria „Biath, Be-atch” era fostul solist al unei formaţii britanice de post-punk numită *Blow It All To Hell*[1] (BIATH). După cum le spusese Maxim tuturor în seara precedentă pe punte, beat mort de la berea germană, BIATH avusese un succes enorm iar apoi se despărţiseră, lăsîndu-l pe el cu venituri enorme de pe urma redevenţelor şi cu foarte mult timp liber. Rath, care întotdeauna îşi verifica clienţii, ştia că adevăratul nume al lui Maxim era Edward Beale şi că nu era aici pentru că „dorea o provocare aşa că se gîndise la vînatul de animale mari”, ci pentru că fusese prins cu doica adolescentă a fiului soţiei sale celebre, aşa că trebuia să dispară pînă ce ziarele de scandal aveau să se potolească. Din păcate, impresarul lui Maxim prezentase afacerea lui Rath drept un „bordel asiatic pe o insulă tropicală”, aşa că pînă în acel moment se cam plictisise.

Belgianul Benjamin Peake, care şedea lîngă Maxim, încercînd să-i spună încă o poveste de vînătoare inventată, mirosea a apă de colonie

[1] Aruncă totul în aer (en).

proastă în majoritatea timpului. Rath îl considera „escrocul”.

Peake fusese un vînător de animale mari prin Africa la un moment dat, avusese o emisiune TV despre natură în care îi făcuse pe telespectatori să creadă că e australian, iar apoi se alesese cu o problemă cu băutura şi o fostă nevastă. Rath îl găsise pe fostul halterofil aiurind despre vremurile bune într-un bar dintr-o zonă rău famată din Kuala Lumpur şi-i văzuse potenţialul. Îl angajase pe Peake pentru a oferi culoare şi o aură de celebritate locului, dar şi pentru a interpreta un rol. În ultimii trei ani Peake se prefăcuse că era şi el un oaspete şi-şi plătea „întreţinerea” spunînd anecdote şi împărtăşindu-şi cunoştinţele fiecărei noi recolte de vînători. Continua să bea, dar în fiecare iarnă Rath găsea pe cineva care să-l vindece pînă în primăvară. După cum arătau capilarele gata să explodeze din nasul lui Peake, acest lucru nu mai putea continua prea mult.

Ultimii doi stăteau grupaţi pe o canapea, privind la ocean, întorşi ostentativ cu faţa de la Maxim şi Peake. Vorbeau încet între ei. Nicolai Basukov, slab şi dichisit, se recomanda ca un fost agent KGB care dăduse lovitura în industria petrolieră în Siberia, în principal făcîndu-şi rivalii să cedeze printr-o maşină capcană sau o împuşcătură de lunetist după ce Vladimir Putin ajunsese la putere. Acum se părea că locuia într-o vilă-palat la ieşirea din Sankt Petersburg şi călătorea prin lume căutînd trofee pentru pereţii săi. Rath îi observase imediat iscusinţa în mînuitul cuţitelor, chiar într-o sarcină uşoară ca

tăiatul cepei. Bănuia că era o deprindere rezervată altor scopuri, mai mortale.

La fel ca şi Nikolai, asistenta sa, Tessa Marikova, era îmbrăcată numai în negru şi avea aceeaşi statură. De la spate puteau fi luaţi drept gemeni, cu acelaşi păr brunet, tăiat scurt. Marikova îl deranja pe Rath deoarece nu ştia absolut nimic despre ea — nu putea trece de stăpînirea ei de sine, calmă şi perfectă. Avea ochi verzi şi tipul de privire distantă care striga *asasin plătit*.

În acel moment, Nikolai făcea un fel de show de umbre cu cuţitele pe peretele din capăt al camerei, spre încîntarea Tessei — probabil o variantă scurtată a *Băiatului care a strigat „lupul!”*.

Rath nu avea încredere în nici unul dintre ei, dar nu reuşise să afle cît de mult minţiseră în legătură cu trecutul lor.

Ceea ce ştia era că viaţa petrecerii din acest an se dusese la bordeiul de vînătoare, iar acum se îndrepta către intrarea principală cu intenţia de a strica perfecţiunea cabanei şi aranjamentelor sale.

Totuşi, în primele secunde după ce dădură buzna înăuntru ca un comando căzut în dizgraţie, nici unul dintre cei patru nu găsi nimic de zis, de parcă s-ar fi aşteptat ca ceilalţi să le citească minţile. Maxim, Peake, Nikolai şi Marikova săriseră în picioare, cei doi ruşi deja întinzîndu-se după armele ascunse.

Apoi Horia, uriaşul grupului, spuse în sfîrşit ceva, cu o voce gîtuită:

— A fost oribil. Rinocerul. Măcelărit.

Încă se chinuia din greu să respire normal.

Rath observă cu dezgust că numai Gustat îşi păstrase arma, cu toate că, nu ştia cum, Colquhoun salvase sticla de whisky. Spera că Ary putea să recupereze ceea ce grupul lăsase în urmă. Gustat se duse în bucătărie să ia un pahar cu apă. Părea preocupat, dar calm. Rath se întrebă ce înseamnă asta.

— Măcelărit, spuse Tau, vorbind la fel de repede ca un agent de licitaţii. Toată drăcovenia a explodat chiar în faţa noastră.

— Adică... din cauza unui leu? se aventură Maxim

— Un leu? Aruncă un *leu* chestii în aer? Un laser sau ceva de genul ăsta, spuse Tau.

— Nici cea mai vagă idee ce era, spuse şi Colquhoun, părînd confuz.

Horia îşi sprijinea mîinile pe genunchi.

— Maţele îi erau împrăştiate peste tot, spuse.

— Pur şi simplu l-a aruncat în aer, repetă şi Tau.

Un sunet ascuţit, lipsit de umor, tăie prin panica lor. Le luă cîteva secunde pentru a realiza că sunetul venea de la Tessa Marikova şi că era de fapt un rîs.

Tau se uită la ea. Rath îşi dăduse seama de la prima întîlnire că Tau n-o putea suporta. Era de parcă cineva foarte dur s-ar fi uitat în oglindă şi-ar fi văzut că reflexia părea mai adevărată decît el însuşi.

— De ce dracu' rîzi?

— De tine, cred, Jimmy, spuse Nikolai. Vii aici puţind a alcool şi ne spui că aţi intrat în panică din cauza unui rinocer care a călcat pe o mină.

Tau făcu un pas în faţă, de parcă ar fi vrut să-i lovească pe amîndoi, dar Horia interveni şi-l trase înapoi.

— Nu merită. Tocmai ai trecut printr-un şoc, prietene.

Rath văzu oportunitatea şi se folosi de ea.

— Sincerele mele scuze pentru stresul provocat de această eroare, spuse acesta. Se mîndrea pentru că folosea pluralul corect în engleză, spre deosebire de majoritatea cambodgienilor — era ceva ce misionarii îi băgaseră în cap cu forţa în vremea copilăriei.

— Eroare? spuse Horia, de parcă acest gînd nu-i mai trecuse prin cap.

— Da, o eroare, spuse Rath. Cîţiva dintre oamenii mei foloseau rinocerul ca ţintă de antrenament. Din cauza unei lipse de comunicare, nu ştiau că voi foloseaţi bordeiul. Din nou, scuzele mele. Nu se va repeta.

O tăcere împietrită umplu camera comună, spartă doar de către rîsul Marikovei. Nikolai părea şi el cam prea fericit.

Apoi vorbi şi Colquhoun:

— Iisuse, asta înseamnă că va trebui să purtăm de acum încolo vestele dintr-alea portocalii de siguranţă, ca să nu nimerim într-un poligon? Asta e o operaţiune profesionistă, sau ce?

— Am venit aici să vînez, adăugă Horia, dar mi se pare crud să omori un animal aşa.

Bine. Rath se relaxă puţin. Nu îl deranjau astfel de întrebări în situaţia de faţă, în ciuda privirii ciudate pe care i-o aruncă Gustat.

— O greşeală îngrozitoare, repetă Rath. Şi, recunosc, oamenii mei s-au comportat prosteşte. Uneori dau dovadă de... lipsă de judecată. Nu se

va mai repeta. De fapt, îi voi retrage de pe teren înapoi la cabană, ca să nu vă mai stea în cale.

— N-am mai văzut asemenea muniţie pînă acum, spuse Tau încet, nici măcar la spectacolele de artilerie.

— E a armatei thailandeze, spuse Rath. E un lansator vechi de rachete. Probabil ai văzut urma trasoarelor, care poate fi albastră.

— Vorbind de arme, interveni Marikova, arătînd spre Tau şi Colquhoun, unde sînt ale voastre?

— V-aţi lăsat armele? întrebă Maxim, stînd întins pe canapea. Credeam că sînteţi nişte profesionişti.

— Ce dracu ştii tu? spuse Tau către amîndoi, aruncîndu-le o privire plină de dispreţ, cu mîna lui Horia încă pe umărul său.

— *Eram* puţin beţi, Tau, spuse şi Horia.

Maxim îşi luă chitara şi începu să zdrăngăne o melodie, cîntînd „Raza albastră măcelăreşte, raza albastră măcelăreşte / De vină e băutura, de vină e băutura".

Gustat se aplecă deasupra lui Maxim, îl opri din cîntat şi spuse:

— Nu acum.

Maxim încetă fără tragere de inimă.

Fix la ţanc, pentru că Rath era sigur că în următoarea clipă Tau i-ar fi spart chitara în cap lui Maxim, cu toate că nu prea îl interesa atîta timp cît atenţia nu se afla concentrată asupra lui.

— Tu eşti cam tăcut, Gustat, adăugă Horia.

Gustat se uită la toţi şi spuse:

— După cum a zis şi Horia, *eram* cam beţi. Şi Rath spune că nu se va repeta.

Rath văzu privirea mirată pe care i-o aruncă Horia lui Gustat şi modul în care acesta i-o evită. Ce anume ştiau ei şi nu apăruse pe monitoare?

Tau privea frustrat la ceilalţi. Colquhoun şi Horia păreau să creadă explicaţia lui Rath. Pînă una-alta, care era alternativa?

— Ştiu ce am văzut, spuse Tau.

— Îmi aduce aminte de o întîmplare din Zimbabwe, spuse Peake, numai că se numea Rhodesia pe vremea aceea... Peake se lansă într-o poveste incoerentă, cu o voce din ce în ce mai molcomă, pînă ce tăcu de tot cînd îi întîlni privirea lui Rath.

— Domnule Tau, spuse Rath. Oamenii mei *vor fi* disciplinaţi. Kosal, cel mai bun comandant pe care îl am, se va îngriji de asta personal. Ary, ajutorul meu, deja vă recuperează armele. Între timp, vom servi un prînz tîrziu pe punte într-o oră şi apoi sînteţi liberi să vă relaxaţi în cabană sau să vă continuaţi vînătoarea. Doreşte cineva o escortă din partea personalului meu?

— Da, Jimmy, spuse Nikolai în timp ce-şi curăţa unghiile cu un cuţit lung, doreşti să fii protejat de Ucigaşul de Rinoceri cu flacără albastră?

— Nu de către oameni ca tine, se răţoi Tau şi plecă nervos spre apartamentul său, trîntind uşa.

— Ai de gînd să împarţi chestia aia? îl întrebă Maxim pe Colquhoun, care încă avea în mînă sticla de whisky. Era o întrebare pe care şi Peake ar fi vrut s-o pună.

— Da, sigur, spuse Colquhoun şi alunecă pe canapea lîngă Maxim. Ce dracu?!

Rath se înclină.

— Nu vor mai avea loc greşeli, veţi vedea.

***

Puţin mai tîrziu, Ary dădea raportul.

— E un rinocer mort acolo. E ciopîrţit în mii de bucăţele şi are nişte arsuri ciudate. N-am mai găsit altceva decît armele lăsate în urmă de către oaspeţi.

— Spune-le oamenilor tăi să nu zică nimic, nimănui, despre asta, răspunse Rath. Adu armele. Lasă rinocerul unde este — nu te obosi să-l îngropi. Oaspeţii noştri nu se vor întoarce acolo.

Nici unul dintre oaspeţi nu se mai duse la vînătoare în acea după-amiază. În schimb, cu toţii se îmbătară, cu excepţia lui Gustat, şi petrecură seara plimbîndu-se pe plajă şi ascultînd poveştile îngrozitoare ale lui Peake. Chiar şi Jimmy Tau ieşi din ascunzătoarea lui puţin şi Rath observă că Nikolai şi Marikova îşi lăsaseră garda jos, cu toate că toţi se plimbau înarmaţi pînă în dinţi. Era destul de uşor să-ţi revii după ce vedeai o moarte ca a rinocerului dacă întrebările te făcea să pari slab, mai ales cînd exista o explicaţie pentru a ajuta creierul să raţionalizeze situaţia.

Asta nu schimba faptul că se petrecea ceva ciudat, ceva ce Rath trebuia să rezolve înainte ca oaspeţii să se prindă. Pînă spre seară, nici o staţie de emisie-recepţie nu mai funcţiona şi nici linia lor telefonică fixă. Cînd Rath verifică monitoarele, văzu că alte zece se stinseseră, toate în zona mlaştinii.

— Ary, spuse Rath în timp ce-şi distra oaspeţii, pune-l pe Kosal să trimită oameni în recunoaştere în mlaştină în seara asta. Vreau să aflu ce se petrece acolo.

Dar chiar voia?

5

Era o lume a vieţii şi non-vieţii, a frigului şi a căldurii, şi fusese totdeauna aşa...

Văzut din copacii de lîngă puntea din spatele cabanei, soarele părea o minge incandescentă de căldură, orbind Predatorul. Degetele-i lungi, ca ale unei reptile, se îndreptară către panoul de control de pe mîna dreaptă şi apăsară două butoane. Orizontul roşu, galben şi portocaliu al ecranului infraroşu al căştii lui se estompă, marginile deveniră verzi, iar acum cele două forme stînd pe scaune puteau fi văzute clar. Cocoţat în vârful copacului, Predatorul asculta cu atenţie, ecranul lui captînd conversaţia. Un nod roşu pulsînd cu viaţă vorbea, apoi următorul.

— Crezi că Rath a montat microfoane pe aici? spuse forma de viaţă identificată ca fiind de sex masculin.

— La ce-ar putea să folosească informaţiile astea, Nikolai? spuse femeia. Doar a investit în acest loc.

— Nu ştiu. Le-ar vinde unui terţ. Are un trecut dubios în cel mai bun caz.

— Vrea doar să facă bani, dar ştie mai multe decît vrea să pară.

Analiza armelor apăru în stînga ecranului Predatorului. Conturul bărbatului afişa cinci forme aurii ce radiau, fiecare indentificată drept un proiectil sau armă albă. Femeia avea şase.

— Crezi în povestea aia cu rinocerul, Tessa?

— Cred că se petrece ceva ciudat. Nu doar din cauza poveştii ăsteia, ci şi pentru că Rath e neliniştit şi s-ar putea să nu fie ce credem noi.

Predatorul privi din nou înregistrări mai vechi ale acestor două forme de viaţă. Femeia ascunsă în copac şi furişîndu-se prin junglă pînă cînd împuşcase tapirul ce venise să bea apă. Bărbatul alergînd prin pădure fără să facă nici cel mai mic zgomot, folosind copacii ca ascunzătoare, omorînd o căprioară dintr-o singură aruncare de cuţit.

— Ce vrei să spui?

— E posibil ca obiectivele misiunii noastre să se schimbe.

— Gustat?

— Nu neapărat.

— N-ar distruge niciodată ceva folositor, dar ar trebui să-i cercetăm camera.

— Sau chiar mai mult.

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea să trebuiască să-l omorîm, Nikolai.

— Doar nu crezi povestea cu răzbunarea.

— Se mişcă ca un agent CIA. Mai reţinut decît ar trebui să fie.

— Sub acoperire, poate.

— Nu-mi place. Nu-mi place să nu ştiu.

— Ca în Cecenia, doar că altfel...

— Da, dragostea mea, ca în Cecenia, doar că *foarte cald*.

— Dar nu mai fierbinte decît eşti tu. E timpul să intrăm?

— De mult, chiar.

Se ridicară în picioare şi porniră către cabană.

Filmările Predatorului cu cei doi fuseseră înlocuite cu o serie de cadre ale fiecărui membru al echipei de vînătoare. Apăsă panoul de control de două ori, apoi încă o dată şi cei doi se mutară în a treia şi a patra poziţie, de sus în jos. La marginea de jos a ecranului se afla o poză cu Benjamin Peake.

Încă o apăsare pe panoul de control şi Predatorul deveni invizibil şi începu să coboare din copac.

6

Horia se frămîntă timp îndelungat, dar în final se văzu în faţa uşii lui Gustat după ce ruşii ieşiseră pe punte şi ceilalţi invitaţi erau fie beţi morţi pe canapea, fie în camerele lor. Ţinea în mînă o sticlă de ţuică pe care o adusese cu el. Cît timp avea ţuică, putea gîndi limpede.

Stătu acolo cîteva momente. În Romania era o zicală: „Mai bine să ai o conversaţie jenantă decît să te culci din greşeală cu propria soră”.

Ciocăni la uşă şi făcu un pas înapoi, de parcă s-ar fi aşteptat ca Gustat să dea buzna afară.

După cîteva secunde, Gustat, încă îmbrăcat, întredeschise uşa:

— Ce vrei?

Îndoindu-se puţin de spate pentru a părea mai scund, Horia ridică sticla de ţuică şi trase un zîmbet ce se voia prietenos. Avea un incisiv ascuţit care uneori îl făcea să pară sălbatic. Chiar şi soţia lui, Lucia, îl necăjea pe această temă, cu toate că fiicei lui, Ştefana, îi plăcea la nebunie şi-i spunea „Tati colţ”.

— O discuţie prietenoasă?

— Despre? Uşa era în continuare deschisă doar trei centimetri, cel mult.

Horia se îndreptă de spate. În regulă. Deci nu avea să intre şi să bea un pahar cu nenorocitul ăsta. Aşa să fie.

— Despre ce s-a întîmplat azi. Ce s-a întîmplat cu *adevărat*.

Asta îi atrase atenţia bătrînului. Uşa se mai deschise cîţiva centimetri. Horia se întreba de ce era nevoie pentru a o deschide cu totul. Secretul Graalului?

Gustat stătea pe loc, aşteptînd. Fie, Horia avea să-i spună ce-avea pe suflet.

— Ai *văzut* ceva acolo. Prin binoclu.

— Nu-i adevărat. Am văzut ce-ai văzut şi tu.

Horia rîse dispreţuitor.

— Ai văzut şi altceva. Ceva mai mult.

— Nu, n-am văzut.

— Păi, spuse Horia, pierzîndu-şi puţin din încredere, te-ai comportat ciudat după aceea. Nu păreai absolut deloc îngrijorat.

Gustat deschise larg uşa. Cu toate că era un uriaş pe lîngă el, Horia se simţi imediat intimidat de intensitatea acestuia.

— Am nevoie de un avocat, Horia? Trebuie să dau o declaraţie sub jurămînt despre... despre ce exact? Ce vrei să spui? Scuipă totul.

Bună întrebare. Mai aveau o zicală în România, „Nu-ţi deschide gura pînă cînd limba nu s-a căsătorit cu creierul”. Încerca să spună că era speriat şi că avea nevoie de puţină încurajare. Încerca să spună că-i plăcea de Gustat şi că ar trebui să se încreadă unul în altul. Încerca să spună că *ştia că Gustat era diferit*.

Horia ar fi putut spune una dintre astea şi mai tîrziu, mult mai tîrziu, realiză că situaţia ar fi devenit mai simplă dacă ar fi făcut-o.

În schimb, începu să zică, supărat:

— Ascultă, arogantule...

Gustat încercă să-i trîntească uşa în faţă, dar Horia îşi puse piciorul în deschizătură. Nu era obişnuit cu refuzuri.

— Ascultă, poţi să fi sincer cu mine acum sau mai tîrziu. Dacă alegi a doua variantă, s-ar putea să nu mai fim prieteni pînă atunci.

Gustat îşi îngustă ochii.

— Lasă-mă să-ţi spun ceva. Am fost în atîtea zone de război încît faptul că oamenii lui Rath se distrează niţel mai sadic cu un rinocer nu mă afectează. Aşa că ia-ţi piciorul din pragul uşii mele.

Horia se holbă la el, îşi luă piciorul şi spuse rece:

— Bine, bine. Iartă-mă că te-am deranjat. Să ai o seară plăcută.

Şi se întoarse pe cărare în timp ce Gustat trîntea uşa.

7

Cînd Marikova şi Nikolai părăsiră puntea şi se îndreptară spre cabană, vîntul se înteţise, iar plaja sclipea. Soarele coborîse şi nu se mai vedea decît o lumină violetă la orizont, ca o vînătaie lungă ce prevestea noaptea. În aer se simţea un miros ciudat, aproape electric, iar mişcarea copacilor din junglă contrasta cu murmurul răguşit al liliecilor şi al oposumilor.

Marikova se cutremură, simţindu-se urmărită cînd îşi privi reflexia în uşa de sticlă. Nikolai o deschise pentru ea.

Îşi puse mîna pe umărul lui.

— Dacă stau şi mă gîndesc mai bine, mai stau puţin aici. Doar cîteva minute. Promit.

Nikolai dădu din cap, zîmbi, o sărută pe obraz şi intră înăuntru fără alte comentarii.

O cunoştea prea bine — ştia că se răzgîndea uneori, că pica în visare, că avea nevoie de ceva spaţiu, că voia să fie singură. Era fericită că lui Nikolai nu-i păsa, că nu trebuia să fie prea consecventă.

Marikova se depărtă de uşă, cu inima bătîndu-i mai rapid. Nu avea nevoie numai de linişte — în reflexia geamului i se păruse că vede o mişcare în spate. Lîngă docuri, mascată de asfinţit.

Nu era nimic de care să-i fie teamă; ce ar fi trebuit s-o înspăimînte de obicei o stimula, dar acest peisaj era mult prea străin ei. FSB, succesorul KGB-ului, nu-i mai trimisese niciodată atît de departe sau într-o misiune atît de vagă. Supraveghetorul ei, Alexi, îi spusese că asta era şi ideea — erau cei mai flexibili agenţi disponibili şi nu erau cunoscuţi în Asia de Sud-Est. În caz că cineva i-ar fi căutat, iar acest lucru se întîmpla în general.

Privea fix către docuri, la care se ajungea coborînd rampa de lemn de la capătul punţii. Nimeni nu se dusese la pescuit de adîncime pentru că ideea vînătorii de animale mari păruse mai interesantă. Rath Preap avea trei bărci de pescuit şi două vedete rapide legate de chei.

Pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul şi cu strălucirea luminilor cabanei,

Marikova realiză că era martora unui sabotaj atît de subtil încît abia îl remarcase. Ceva invizibil dar greu sărea din barcă în barcă făcînd ceva necunoscut. Unul cîte unul, cablurile ce legau bărcile de doc se desprinseră, căzînd în ocean. Bărcile începură să se scufunde încet.

Ar fi trebuit să încerce să intervină. Sau să strige. Sau să le spună şi celorlalţi. Orice în afară de ce făcuse de fapt — să stea nemişcată şi să-şi încrucişeze braţele din cauza frigului, rînjind ca o nebună. Ştia că vedea ceva ce nimeni sau, cel mult, foarte puţini oameni mai văzuseră în întreaga lume, în întreaga istorie.

În meseria ei, sabotajul era o sarcină obişnuită — un eveniment de zi cu zi — dar sub aceste stele, atît de străine ei, cu strălucirea luminii de pe valuri, totul părea atît de frumos încît îi venea să rîdă şi să plîngă în acelaşi timp. Ar fi dorit să-l fi lăsat şi pe Nikolai să vadă asta, dar nu era sigură că ar fi putut înţelege. Împărţeau multe lucruri, dar relaţia lor funcţiona pentru că vedeau lumea în moduri atît de diferite.

În mod ciudat, pulsul nu-i acceleră deloc, nici cînd văzu o umbră imensă, ceva care se interpuse între ea şi docuri. Nu intră în panică şi nici măcar nu întinse mîna după pistol sau cuţit.

Se uită pur şi simplu cum imensa formă unduitoare se apropie, se întoarse spre stînga docurilor şi dispăru în întunericul copacilor, în timp ce animalele amuţiră de parcă ar fi tăiat cineva sonorul unui radio.

Cînd Marikova deschise uşa şi intră în cabană, încă mai zîmbea.

Serap, Tout şi ceilalţi opt foşti khmeri roşii care porniseră spre mlaştină din ordinul lui Kosal şi Preap aveau asupra lor destule arme cît să oprească un bivol. Lui Serap, un bărbat slab şi palid, cu ochi mari căprui, îi plăcea clasicul Kalaşnikov, dar aruncase şi o mitralieră Browning M2 modificată peste umăr, plus nişte cuţite ascunse peste tot şi un pistol Glock băgat în cureaua Harley Davidson. Glockul şi cureaua le luase de pe cadavrul unui soldat american din forţele speciale, undeva prin 1980. Ca majoritatea khmerilor roşii aduşi de Rath, Serap avea peste patruzeci de ani, dar era încă foarte dur — dăduse jos toată grăsimea şi indecizia în cei douăzeci de ani de lupte în junglă. Tout era mai tînăr decât el, dar numai cu câteva ore: erau fraţi gemeni şi încă luau toate deciziile împreună.

Pătrunseseră adînc în mlaştină sub lumina bolnăvicioasă a lunii. Fiind obişnuiţi cu luptele nocturne, nu luaseră cu ei ochelarii cu infraroşu. Lui Serap nu-i plăcea modul în care aceştia reduceau totul la nişte imagini de bază şi cum folosirea lor îi răpea din celelalte simţuri. De exemplu, auzul lui era atît de bun încît putea auzi un şoarece ronţăind o frunză de la peste trei metri distanţă. Întotdeauna fusese „un demon neobservat”, după cum îi plăcea lui Tout să spună. „Capabil să-i fure laptele mamei sale în timp ce dormea”, împărtăşea mîndria lui Tout deoarece şi fratele său putea fi la fel de silenţios.

Acum trei ani colonelul îi pusese să construiască cîteva poteci prin apa mai puţin adîncă, pentru confortul oaspeţilor care doreau să vîneze în mlaştină. Trei cărări legau insulele

naturale şi bancurile de noroi ce se găseau peste tot sub copacii semitropicali. Cei zece oameni se îndreptau spre nord, mergînd în şir indian pe una dintre potecile din inima mlaştinii.

Cărările erau perfecte dacă aveai de gînd să vînezi, dar nu ofereau nici un fel de protecţie dacă erai prins în luptă împotriva unui inamic. Serap şi Tout le urau, dar alternativele păreau mult mai rele — să nu se supună ordinelor lui Kosal, care era drept dar deseori dur, sau să meargă prin apă. De cîteva ori Tout îi arătase lui Serap reflexia lunii în ochii lui Pol Pot, care aştepta cu o răutate aproape inteligentă în apele mlaştinii. Serap îl ura pe Pol Pot şi-şi dorea ca Rath să-i lase să omoare bestia.

Kosal le spusese că ţinta lor era un animal din mlaştină scăpat din zona lui, dar cu fiecare propoziţie bănuielile celor doi fraţi creşteau. Animalul acesta era „ca un urs”, sau „înrudit cu un urs”, cu excepţia faptului că putea urca în copaci şi se furişa foarte bine. „S-ar putea chiar să ştie destule cît să te atace din spate”, divulgase Kosal. Trebuiau să fie foarte, foarte atenţi. Să împuşte orice arăta suspect, dar să aibă grijă că ar fi „neînţelept” să-l alerteze pe urs înainte de vreme. Kosal nu le mai spusese de ce trebuiau să verifice mai întîi mlaştina în loc să se ducă în junglă.

Tout, care era ceva mai cinic, îi şoptise lui Serap:

— Vînăm un om, doar că nu vrea să recunoască.

Serap nu era prea încîntat de vorbele fratelui său, mai ales că duceau la o altă întrebare: Ce om? Pe insulă se aflau doar oaspeţii şi personalul

lui Rath. Kosal le-ar fi spus dacă unul dintre aceştia din urmă ar fi înnebunit, pentru că altfel s-ar fi împrăştiat frica şi nesiguranţa. Printre oameni deja circulau zvonuri despre o vale de oase şi un rinocer ucis într-un mod ciudat. Cu toate acestea, singura dovadă palpabilă a minciunii era ordinul de a nu folosi staţiile radio. Cu toate că bateriile erau noi, aparatul lui Serap nu funcţiona, semnalul fiind parcă bruiat de un sunet ascuţit.

Totuşi era o uşurare să fie trimis într-o misiune, cel puţin dintr-un punct de vedere. Oferea o pauză binevenită de la plictiseala de a se ocupa de invitaţi, care erau mereu obraznici, gălăgioşi şi necivilizaţi. Pe lîngă asta, se săturaseră să gătească în fiecare zi cîte un mic-dejun uriaş pentru străini.

Ajunseră la capătul potecii fără vreun incident şi se furişară pe prima dintre insuliţe. Cerul era limpede aici, luna strălucea deasupra lor ca un cerc de oase. Toţi copacii păreau mari şi negri în această lumină. Lui Serap i se păru că, pe lîngă sunetul normal al apei curgînd, al insectelor, broaştelor şi liliecilor, se mai putea auzi un zgomot ciudat, bîzîitor.

Le făcu semn tuturor să se oprească. Trebuia să elimine zgomotul paşilor lor.

Din spatele lor se auzi un pocnet ca de crengi rupte şi Serap se întoarse. Tout îl urmă, ambii cu mitralierele pregătite. Oamenii lor, confuzi, priveau către cei doi fraţi prin ochii ascunşi de beznă.

Nimic nu părea în neregulă.

Pînă cînd, în spate, un amestec aburind de sînge şi oase căzu peste antepenultimul om.

Acesta începu să ţipe. Tout spuse într-o voce calmă:

— Acum am rămas nouă.

— Adăpostiţi-vă! strigă Serap. Furişatul dăduse greş. Scoase cuiul unei grenade şi o aruncă în întuneric, cu mult peste rămăşiţele mortului. Se aruncă la pămînt lîngă Tout, iar oamenii de sub comanda lor îi urmară, îmbrăţişînd pămîntul.

Era un truc vechi. Dacă inamicul provoacă haos, fă şi tu acelaşi lucru şi zăpăceşte-l.

Grenada explodă într-o mare de lumină, bombardîndu-i pe oameni cu noroi şi apă. Serap privi în urma exploziei şi sîngele îi îngheţă în vene cînd văzu o siluetă cenuşie plimbîndu-se printre ramurile unui copac la dreapta potecii. Silueta masivă fu înghiţită de întuneric.

— Eliberaţi poteca! ordonă Serap către oamenii lui, care se ridicară instantaneu.

Înainte ca vreunul din ei să facă vreun pas, din copaci erupse o lumină albastră puternică. Doi oameni explodară în faţa lui Serap.

— Trageţi înspre copaci! strigă Tout, dar oamenii lui, dezorientaţi, fugeau care încotro. Haosul creat de inamic era mai mare decît al lor. Cîţiva dintre ei împuşcară în întuneric, dar numai Tout, ascuns, trăgea cît de cît inteligent, aşezat în genunchi.

Alte raze de lumină albastră loviră poteca, insula, oamenii, împrăştiind sînge şi carne peste tot. Urletele răniţilor umpleau aerul, iar razele tăcute ale inamicului şi rafalele AK-urilor aprinseseră insula. Oamenii trăgeau cu trasoare ce luceau verde şi roşu pe cerul nopţii. Serap, înnebunit, îşi aduse aminte de un club de noapte din Bangkok unde luminile intermitente îi făceau

pe dansatori să pară la fel de turbaţi ca şi soldaţii lui de acum. Serap puse mîna pe unul dintre soldaţi chiar în momentul în care raza îi pulveriză capul, lăsînd în urmă doar un ciot din gît.

Omul căzu în întuneric şi Serap îl urmă pe Tout la adăpost în spatele unui copac gros. Priviră în timp ce raza albastră îi omorî pe ultimii trei oameni, lăsînd un crater fumegînd în locul picioarelor, distrugînd un tors şi aruncînd o falcă afară din cap.

— Foloseşte nenorocita aia de mitralieră, spuse Tout.

Serap o desprinse de pe umăr şi ţintiră către raza albastră împreună pînă cînd mîna începu să-l doară şi mitraliera deveni atît de fierbinte încît trebui s-o lase jos. Ridică din nou Kalaşnikovul.

Pădurea era mută din nou. Pe potecă zăceau rămăşiţele arse ale oamenilor lor. Focurile de arme găuriseră frunzele şi ramurile copacilor, iar lumina lunii pătrundea prin ele, creînd modele ciudate pe pămînt. Nimic nu se mişca. Nu mai erau străfulgerări albastre.

— Ce-a fost asta? şopti Serap către fratele său.

Tout avea trei puncte roşii pe frunte. Un semn universal.

Serap se uită neputincios la Tout.

Tout înţelese dintr-o privire şi spuse într-o voce pierdută:

— La revedere, frate.

Capul lui Tout dispăru într-o ceaţă roşiatică. Corpul lui decapitat căzu în braţele lui Serap, care se retrase astfel încît cadavrul continuă să alunece, umplîndu-l de sînge şi oprindu-se uşor pe pămînt.

Nu era timp pentru groază sau frică. Serap se calmă, instinctul puse stăpînire pe el, aruncă arma şi începu să fugă către un banc de noroi aflat la capătul îndepărtat al insulei mari. Dădu totul din el pentru a ajunge la apă, simţind raza în spatele său.

Adrenalina îl inundă cînd se aruncă în mîl. Avea să supravieţuiască. Apoi uimire cînd apa se transformă în dinţi ascuţiţi şi fălci zdrobitoare în jurul trunchiului său, coastele crăpînd în timp ce se zbătea, abia apoi simţind durerea. Gîndi, confuz: *Poate să şi înoate?* Apoi îl recunoscu, în mod straniu amuzat, pe ucigaşul său, chiar înainte ca organismul să îi cedeze din cauza şocului şi a agoniei: *Pol Pot*.

9

John Gustat avea acelaşi ritual în fiecare dimineaţă după o noapte de somn agitat. Îşi forţa corpul să se coboare din pat, cu grijă să nu pună prea multă presiune pe genunchiul drept, cel cu tija în el, îşi lua pastilele, apoi deschidea sertarul de sus al noptierei şi scotea poza uzată a Lisei şi a lui Aaron. Era o scenă de pe plajă. Lisa crescuse în San Diego şi iubea marea. Gustat nu-şi mai reamintea ce plajă era pentru că se mutau des înainte de sfîrşit. Dar poza era perfectă, soţia şi fiul lui zîmbind de parcă cineva tocmai spusese o glumă foarte amuzantă. Lisa îl ştergea pe Aaron, care avea zece ani, cu un prosop alb — era cu un an înainte să se întâmple. Acum patru ani. Avea acea inocenţă tipică pentru vîrsta lui — un băieţel frumos, cu o tunsoare în stilul Beatles, pistrui şi ochi verzi, de culoarea mării. Fetele l-ar

fi îndrăgit. Şi Lisa, care întotdeauna avusese un fel de vrajă ascunsă, încă de pe vremea primei lor întîlniri, la o petrecere din New York. El avea patruzeci de ani şi ea douăzeci şi cinci. Îşi promisese că nu avea să fie un astfel de bărbat, dar... pomeţii înalţi, ochii albaştri şi părul blond. Uneori părea că stă să se dizolve în timp şi în spaţiu, chiar şi cînd era chiar lîngă ea. Gustat iubise asta şi nu ştiuse de ce pînă cînd n-o pierduse: părea diafană, magică, de parcă nu era de pe acest pămînt.

Gustat avea şi alte poze bune, dar în majoritatea apărea şi el şi totul părea artificial. El era aici şi ei erau *acolo*, în fotografie şi nicăieri altundeva.

Doar pentru că el era pe o insulă, în mijlocul pustietăţii, nu însemna că nu-şi putea continua ritualurile, aşa că scoase poza, o sărută şi o puse în buzunarul cămăşii.

Încercase să înrămeze poza şi s-o pună pe perete, dar descoperise că, fără s-o mai privească şi s-o pună în buzunar în fiecare zi, amintirile îi păleau. Ceva dinăuntrul lui se împotrivea.

Fireşte, conjunctura crea noi ritualuri — îşi curăţa armele în fiecare dimineaţă, ţinea muniţie în plus în buzunar şi verifica echipamentul special cumpărat de la Onyx.

Acelea fuseseră cele mai delicate şi costisitoare negocieri. Gustat dorise cinci obiecte, dar Onyx nu-i putuse procura decît trei, plus o sugestie personală.

Primul era un costum negru mulat care-l proteja împotriva detectării cu infraroşu; ar fi putut s-o obţină de la mulţi alţi comercianţi de arme, dar trebuia să fie invizibilă şi pentru alte

„metode de detectare” cum spusese Onyx, pufăind dintr-un trabuc şi rîzînd. Se afla ascunsă într-unul din sertarele lui şi pentru un ochi neantrenat ar fi arătat ca un costum de scafandru.

Pe al doilea obiect Onyx îl numea „deschizătorul de uşi de garaj”. Gustat habar nu avea dacă urma să funcţioneze; ştia doar că era imperios să aibă unul. Atîta lucru spuse Onyx cînd i-l predase într-un bar jegos din Cozumel. „Asta provine din cea mai ascunsă şi întunecată tehnologie de supraveghere a armatei Statelor Unite, aşa că n-o pune în bagajul de mînă la aeroport, bine? La drept vorbind, n-o pune nici în bagajele de cală. N-o lua cu tine decît dacă zbori cu un charter. Altfel, ţine-o într-un seif sau ceva.” Ar putea deschide ceva, sau ar putea să nu. Gustat înţelegea de ce. Onyx avusese de discutat cu un contact al unui contact, care s-ar fi putut să spună adevărul sau s-ar fi putut să mintă. Ce naiba, chiar şi *Onyx* ar fi putut să mintă. Cu toate acestea, ţinea deschizătorul de uşi de garaj în buzunar tot timpul.

Cel de-al treilea obiect era un mister şi pentru Onyx, şi pentru Gustat. „După cîte ştiu eu, ar putea fi cea mai luxoasă solniţă din lume”, glumise Onyx odată. Gustat spera că nu era chiar aşa. Era construită după nişte scheme scoase dintr-o bază americană secretă şi-l costase pe Gustat cincizeci de milioane de dolari. Arăta ca o cutie neagră şi Gustat o ţinea ascunsă sub pat. Nu era cea mai originală ascunzătoare dar, chiar dacă ar fi găsit-o cineva, n-ar fi ştiut ce este. Gustat o scoase doar pentru a verifica dacă panourile roşii de pe marginea consolei încă mai

pulsau neliniştitor, aşa cum făceau de cînd o cumpărase, şi apoi o puse la loc sub pat.

Dacă avea dreptate în privinţa cutiei, aceasta îşi făcuse deja treaba. Nu avea să aducă pe nimeni înapoi sau să îi refacă viaţa, dar nici nu-i mai păsa de asta. Nu cu adevărat.

Cît despre cel de-al patrulea obiect, îl avea întotdeauna asupra lui, greu de uitat chiar şi cînd voia acest lucru.

Gustat rezervase deja un jeep pentru acea zi şi-şi pusese în gînd să se îndrepte singur spre nord, înspre dealuri, pentru a verifica o clădire militară thailandeză numită „Baza X” pe hartă. Părea promiţătoare, chiar dacă însemna să ignore regulile lui Rath care interziceau accesul în acele părţi.

Cu toate acestea, la dejun, Maxim şi cei doi ruşi se auto-invitară în excursie. Poate că asta şi voia. Într-un fel, după ce văzuseră rinocerul murind, să plece singuri pe acele dealuri nu mai părea o aventură, ci o nesăbuinţă. Cel puţin în fazele de început.

— Ce vînăm? întrebă Maxim în timp ce încărcau jeepul cu arme şi provizii. Fostul star rock îşi luase cu el frumoasa puşcă Ruger Numărul 1 Tropicală. *Ce risipă*.

— Şi o să purtăm veste de siguranţă portocalii, cum a sugerat Tau?

Gustat ştia că Maxim nu putea înţelege. Pentru el moartea rinocerului fusese ca un desen animat la televizor. În timp ce Gustat purta nişte pantaloni de blugi şi o cămaşă clasică de bumbac, Maxim avea pe el o pereche de

pantaloni scurţi şi o cămaşă sintetică de firmă în modele abstracte cu roşu şi verde. Plus sandale.

— Nu, spuse Gustat în timp ce Marikova trecea pe lîngă el, atingîndu-l uşor cu armele. Nici nu prea aveam de gînd să vînez.

Marikova era atît de în formă încît părea de metal, cu gambe şi coapse pline de muşchi; cu toate că Gustat era mult mai mare, se trezi puţin dezechilibrat, atît de către ea, cît şi de către urma slabă de caprifoi din parfumul ei. Era un asasin, nu-i aşa? Purtau asasinii parfum?

Nikolai aruncă în jeep două puşti Winchester Model 70 şi îi arătă lui Maxim pistolul lui Glock 17.

— Nu, nu vînăm, dar pentru orice eventualitate, bine?

Nikolai mai avea şi cinci cuţite în teci în jurul taliei şi al picioarelor. Oare ruşii nu-şi făceau griji că o să se împiedice odată?

Marikova purta un Kel Tec P3AT, un pistol mortal şi compact, ce părea negru în contrast cu paloarea mîinii ei. Gustat prefera simplitatea oferită de Waltherul lui. Nu dăduse niciodată un rateu. Niciodată nu-l dezamăgise. Destulă putere ca să-şi facă treaba. În funcţie de ce fel de treabă era.

Ambii ruşi erau din nou îmbrăcaţi în negru, dar Gustat recunoscu stilul „eficient pentru vînătoare” şi modern: haine uşoare, durabile, impermeabile, cu cizme de calitate care ţineau o veşnicie. Se întreba dacă aveau ceva ascuns în ele.

Plecară. Maxim stătea lîngă Gustat în faţă, iar cei doi ruşi în spate. Gustat îi putea auzi şoptind şi rîzînd. Îi ţinea sub observaţie de ceva timp şi

găsise că era ceva ciudat în relaţia lor. Teoretic Marikova lucra pentru Nikolai, dar deseori situaţia părea inversă. Presupuse că cei doi erau iubiţi.

Pătrunseră în pădure, pe drumul denivelat de pietriş. Întunericul gros de verdeaţă, străbătut de cîntecele graurilor şi de cele ale cintezelor, făcu loc întinderilor de fîneţe. Îi aducea aminte lui Gustat de savanele aurii de pe platourile muntoase de deasupra San Diegoului, unde făcuse dragoste cu Lisa într-o vară îndepărtată.

Soarele era strălucitor dar ziua încă răcoroasă, şi te simţeai bine conducând pe drumul prăfuit, pe lîngă bivoli indieni, struţi şi nişte animale rapide care păreau a fi un soi de feline. Desigur, gardurile erau evidente lîngă drum, pentru ca oaspeţii să se simtă în siguranţă, cu toate că toţi plăteau tocmai pentru a *nu* se simţi în siguranţă.

Un papagal stacojiu şi un porumbel alb trecură în zbor şi se pierdură datorită luminii orbitoare. Nu se vedea decît o urmă slabă a mlaştinii care domina partea estică a insulei, manifestîndu-se sub forma tufişurilor strîmbe din dreapta jeepului şi a solului ce părea îmbibat cu apă ca un burete. Din cîte ştia Gustat, nimeni nu intrase în mlaştină încă, dar bănuia că trebuia s-o facă el la un moment dat. Crocodilul lui Rath, Pol Pot, menţionat în broşurile de la cabană, căpătase proporţii legendare în imaginaţia lor.

— Ajungem curînd? întrebă Nikolai, aplecîndu-se înainte. Mirosea a ulei de armă şi avea o voce care putea fi dură ca un şmirghel sau fină ca mătasea. Gustat nu avea să aibă niciodată încredere în el.

— Unde? întrebă Gustat la rîndul lui.

— Oriunde mergem?

— Nu mă gîndisem la un loc anume.

— Da, iar eu cresc cartofi la o fermă, spuse Nikolai.

— Păi, de ce ai insistat să vii cu noi astăzi, Nikolai?

Nikolai îl bătu uşor pe umăr pe Gustat:

— Pentru a fi cu tine, John Gustat. Pentru a fi cu tine.

Marikova rîdea în spatele lui. Nu era un rîs frumos. Părea mai mult sunetul scos de cineva cu o gură plină de ace în loc de dinţi.

Nikolai se aşeză la loc şi reluă în curînd discuţia cu Marikova, lăsîndu-l pe Gustat să se întrebe ce voise să spună.

Adevărul era că avea o destinaţie: o vale în apropierea mlaştinii, înspre dealuri. La capătul văii se afla Baza X.

Vechile tristeţi îl învăluiră şi degetele i se crispară pe volan. *De n-ar fi ripostat. De n-ar fi fost atît de curajoşi*. Nu voia decît să ajungă acolo mai repede, pentru că asta ar fi însemnat să facă ceva şi el nu ar mai fi fost atîta timp singur cu gîndurile lui.

10

Maxim Barnes era în doliu pentru Alicia Roundtree încă de cînd părăsise spaţiul Marii Britanii. Ochii aceia incredibili de căprioară, nasul drăguţ, fundul tare, acel orgasm care îi tăia răsuflarea, de parcă era o surpriză, de parcă întotdeauna era prima oară. Acea piele perfectă. Rîsul ce era la fel de surprins ca şi orgasmele ei.

Lucrurile pe care le ştia ca studentă în biologie marină. Excursia secretă pe cînd el era în turneu şi o dusese pe coastele Ţării Galilor, să piardă timpul prin smîrcuri şi apoi să se prostească toată noaptea în acea pensiune incredibilă din Swansea, de pe dealuri. Rezervase toate camerele pentru a avea intimitate şi-i trimisese pe patroni într-o excursie la Londra pe timpul weekendului, cu toate cheltuielile plătite.

— Lasă-i să se bucure de poluare şi de haos, îi spusese Aliciei pe cînd se îmbrăţişau sub plapumă, penisul lui trezindu-se la viaţă din nou la atingerea pielii ei fine. Noi o să fim aici, fericiţi şi sănătoşi.

Acela era adevărul: nu se simţise niciodată mai sănătos ca atunci cu Alicia, revenind la obiceiurile vieţii mai fericite şi mai relaxate din vremea cînd făcea plimbări lungi prin mlaştinile Scoţiei cu colegii lui de la şcoala de artă, cu corturile aşezate pe crestele stîncoase de la Marea Nordului.

— Vei fi şi mai sănătos dacă pleci pentru o vreme, Edward, spusese sarcastic Ellis Jones, managerul lui. Susan nu e prea fericită şi rişti să pierzi o grămadă de bani. Dacă nu eşti disponibil pentru presă, cu atît mai bine. Va fi mai greu pentru Susan să le facă faţă tuturor, înţelegi?

Da, în sfîrşit stricase totul. Aşa că acum era aici, în pantaloni scurţi şi sandale, undeva în mijlocul Mării Chinei de Sud, simţindu-se păcălit, trădat şi întrebîndu-se ce făcea Alicia, refuzînd să creadă ce îi spusese Ellis, că vînduse „povestea depravării sale presei”. Alicia nu i-ar fi făcut aşa ceva, nu după ce trecuseră împreună prin atîtea.

Dar *Susan* i-ar face orice şi nici n-o putea învinovăţi. Fusese un soţ groaznic şi singurul lucru bun era că nu aveau copii. Copiii vitregi nu se puneau, cu toate că Freddy nu fusese prea fericit cînd aflase ce făcuse el cu Alicia, doica lui. Măcar nu le datora pensie alimentară.

Ăsta nu era Bangkok, gîndi Maxim cînd ajunseră la capătul drumului şi coborîră din jeep. Îşi scoase puşca din portbagaj.

Erau într-o zonă deluroasă, acoperită cu arbuşti pitici cu frunze verde-închis. La prima vedere semănau cu un desiş de bonsai. Dinspre ei venea un miros plăcut, proaspăt. Acel miros îi aducea aminte de Alicia. Se născuse în nordul Scoţiei, la o fermă, şi, deşi o stînjenea, Maxim îi tot spunea că miroase a „viaţă curată”.

— Probabil că uiţi de vaci, îi spunea ea, încruntîndu-se, iar el rîdea şi o săruta pe gît în timp ce intrau în încă un bar din East Endul Londrei, el îmbrăcat într-un palton, cu ochelari fumurii, ea cu o eşarfă peste jumătate din faţă. În acea seară gura ei avusese gust de căpşuni şi, cu toate că mai tîrziu îi spusese că mîncase cîteva înainte de a se întîlni, pentru Maxim fusese ceva special.

— Hainele astea o să-ţi dea ceva bătăi de cap aici, spuse Gustat, întrerupîndu-i visarea. Gustat le spusese că aflase de la Rath că poteca brăzdată care ducea peste dealuri era un vechi drum al armatei thailandeze. La capătul acestuia se afla un fel de clădire militară, din cîte îşi aducea aminte Maxim din indicaţiile de pe hartă. Dumnezeu ştie de ce o puseseră aici, în mijlocul pustiului.

— Nu-ţi face griji, răspunse Maxim. Obişnuiam să fac drumeţii tot timpul în Scoţia.

Maxim nu ştia de ce-l antipatiza pe Gustat — poate din cauză că-i aducea aminte de tatăl său, care fusese un nenorocit cu un temperament violent.

— Cu toate acestea eşti galez, Max, nu scoţian, spuse Marikova. Stătea în genunchi şi-şi fixa cuţitul în cizmă. *Cineva se poate răni pe aici*, gîndi Maxim uitîndu-se la ea.

— Şi ce dacă sînt galez?

Uneori i se părea că se comportă ca un reporter de la Sky TV încercînd să obţină nişte material în exclusivitate despre povestea sa. O dragoste nevinovată pe care s-o portretizeze în cea mai urîtă lumină posibilă.

— Faptul că eşti galez explică multe, spuse Nikolai, zîmbind şi ajutînd-o pe Marikova, cu toate că Maxim putea vedea că femeia nu avea nevoie.

— Du-te dracului, răspunse Maxim. Încercă să ascundă mînia pe care o simţea. *Potoleşte-te*, gîndi el. *Nimănui nu-i pasă că eşti un star rock*. Fusesei un star rock.

— Bine, atunci, spuse Gustat, intervenind între ei. Îşi luă carabina, potrivi pistoalele la brîu şi ridică rucsacul plin cu provizii. Îi făcu semn lui Maxim să facă la fel.

— De ce naiba avem nevoie de atîtea provizii? întrebă acesta, simţindu-se provocat şi enervat. Îl irita orice îi îndepărta imaginea Aliciei din cap.

— Ia-l odată, spuse Gustat, întinzîndu-i rucsacul. Era ceva atît impunător, cît şi reconfortant în tonul lui, ceea ce îl făcu pe

Maxim să ia rucsacul, cu toate că încercă s-o facă într-o manieră cît mai indiferentă.

— Dar are dreptate, John, spuse Marikova. Unde mergem? Sau doar ne vom plimba aiurea?

Gustat îi aruncă o privire care-l făcu pe Maxim să se întrebe dacă cei doi nu se cunoşteau cumva încă de dinainte să vină pe insulă. Dacă şi Alicia ar fi fost aici, ar fi putut să se prefacă doi necunoscuţi. Ar fi putut să facă sex peste tot, în cele mai neobişnuite locuri. Încercă să-şi şteargă acel gînd din cap, gîndindu-se rapid la bunică-sa. Mai exista un motiv pentru care nu ar fi trebuit să poarte pantaloni scurţi în această expediţie, mai ales unii atît de strîmţi.

Marikova rîse cînd Gustat le vorbi:

— O să urmăm cărarea. Dacă vreţi să vînaţi, o să daţi peste capre de munte, ibecşi, poate chiar şi peste cîteva pume. Dar mă îndoiesc că putem căra după noi aşa ceva.

— Mai exact, ce anume ziceai că vrei să vînezi? întrebă Nikolai, şi cu toate că întrebarea era adresată lui Gustat, Maxim simţi un fior. Nikolai nu mai zîmbea. Nu era nici o urmă de umor în atitudinea sa.

— N-am zis nimic. Am spus că nu vreau să vînez, răspunse Gustat.

— Sînteţi nişte ciudaţi, cu toţii, spuse Maxim şi o luă pe deal în jos, sperînd că vor considera asta ca pe un semnal. Ştia că în cîteva minute picioarele o să îi fie pline de bătături şi rucsacul va părea plin cu o sută de kilograme de pietre.

În spatele său, îl auzi pe Gustat zicînd „După tine”, iar apoi toţi trei îl urmară.

Dacă urmau să dea de probleme, Maxim îi voia aproape. Dar din punct de vedere al companiei, erau foarte plictisitori.

Ciudata expediţie merse o vreme fără să scoată o vorbă şi asta îi convenea de minune lui Maxim. Era destul de mulţumit ca deschizător de drum, oprindu-se ocazional pentru a se minuna de vreo floare sau să arate către o pasăre, chiar şi după ce Marikova sublinie faptul că „galezul” în pantaloni scurţi şi sandale era o ţintă uşoară pentru orice şarpe şi cu atît mai mult pentru vreun prădător mai mare. Cînd se întoarse ca să se încrunte la ea, văzu modul intens în care o privea Nikolai şi continuă se se deplaseze. Nu-i plăcea modul bizar în care cei doi comunicau fără cuvinte. Se întrebă dacă arătase vreodată aşa cînd era împreună cu Alicia.

Terenul deveni din ce în ce mai abrupt pînă cînd şi Gustat trebui să recunoască că „deluros” era un cuvînt prea blînd pentru a îl descrie. Poteca cotea pe lîngă gropi şi locuri de unde ape sălcii ieşeau la suprafaţă. Se îndreptau către sud acum, înapoi înspre mlaştină.

Ocazional treceau pe lîngă diverse lucruri abandonate de către armata thailandeză: un post de mitraliori, un rucsac mucegăit, cartuşe goale de artilerie. În schimb nu văzuseră nici un animal şi de ceva vreme nu se mai auzeau nici păsările, ceea ce lui Maxim i se părea ciudat. Din experienţa sa cu drumeţiile, tăcerea animalelor nu era niciodată un semn bun.

Apoi Maxim se opri în drum.

— Ce naiba e asta? Inima îi bătea cu putere în urechi.

— Care asta, galezule? întrebă Nikolai, dar Maxim nici nu băgă de seamă.

Poteca din faţa lui era încă plină de şanţuri lăsate de camioanele armatei thailandeze — iar în mijloc se afla o urmă în noroiul pe jumătate uscat. Urma unei cizme. Sau o urmă de animal. Sau a unui costum de Holloween. Era mare, de trei sau de patru ori mai mare ca piciorul unui om şi avea gheare.

— Ce fel de animal a lăsat aşa ceva? întrebă Maxim.

11

Oare ce fel de alianţe făcea John Gustat în timp ce ei luau sfaturi de la un prost, se întreba Horia Ursu stînd în mijlocul „preriei”, cum o numea Colquhoun. Jeepul se afla la cîţiva metri în spatele lor şi la alte cîteva sute de metri mai încolo era drumul prost pe care veniseră. În stînga se zăreau ruinele unui vechi templu, dar văzuse destule castele dărîmate la viaţa lui cît să nu-l mai intereseze.

„Nas-de-căpşună”, cum îi zicea acum Horia lui Benjamin Peake, le arăta lui Colquhoun şi Tau cum să cureţe de maţe o antilopă pe care abia o împuşcaseră. Peake separa pielea şi capul de restul corpului cu mişcări agile ale cuţitului, tăind carne pe care Horia era destul de sigur că nimeni n-o va mînca. Iarba era înaltă şi ciudat de aurie. Nu ştia dacă era din cauza secetei sau aşa arăta tot timpul, dar nu se potrivea cu ideea lui de insulă tropicală.

— Fiţi atenţi ca tăieturile voastre să urmeze conturul şi linia musculaturii animalului, spunea

Peake, iar Horia era sigur că avea dreptate, dar cui îi păsa? Nu aveau să folosească asta acasă. Horia încălzea mîncarea în cuptorul cu microunde sau îşi scotea familia în oraş la cină.

Ochii negri ai antilopei îl priveau. Tau abia o rănise într-o parte, iar Colquhoun fugise după ea cu arma scoasă şi o împuşcase direct în frunte, de parcă s-ar fi aflat pe străzile din Washington DC. Asta era justiţia de stradă. După aceea începuse să ţopăie fericit de parcă tocmai alergase după un elefant african şi-l oprise dintr-o lovitură.

Trebuie să fie criza vîrstei mijlocii, se gîndi Horia. *Aceştia sînt oamenii mei, confidenţii mei, iar eu nu-i suport*.

Colquhoun era încă entuziasmat de succesul vînătorii.

— Acum nu mai trebuie decît să prindem leul care zicea Rath că a scăpat. Îi vin eu de hac.

La fel cum ai luat-o la sănătoasa cînd a murit rinocerul, îi veni lui Horia să zică, dar îşi muşcă limba. În definitiv, el fugise primul.

După ce terminară de împachetat carnea şi de pus pielea şi capul într-un sac, Colquhoun şi Tau insistară să le care ei. Se îndreptară către jeep, cu Peake conducînd expediţia.

Iarba era foarte înaltă aici, pînă la coapse, şi Horia transpira din greu din cauza căldurii. Îşi tot imagina cît de bine ar fi fost să stea pe terasa cabanei, savurînd un mojito, cu briza oceanului bătîndu-i în faţă.

— A fost o vînătoare bună, spuse Peake. Ar fi fost destul de bună şi pentru emisiunea mea.

Iarba se mişca ciudat, observă Horia. În unele locuri părea să se mişte în bătaia vîntului, pe cînd

în alte părţi se unduia în direcţia opusă. Rahat. Ce însemna şi asta?

— La emisiune totuşi trebuia să repetăm multe lucruri. Uneori de vină era lumina. Alteori animalele nu cooperau.

Colquhoun şi Tau îl ascultau cu vădit interes pe Peake. Pe Horia nu-l interesa televizorul. Orice idiot putea apărea la TV . El era mai interesat de iarbă.

— Pe bune, trebuie să fii alert încontinuu, spunea Nas-de-Căpşună, fără să remarce iarba care se îndoia înspre ei în loc de în direcţia opusă.

— Hei... spuse Horia. Băieţi...

— Şi care e cea mai periculoasă vînătoare la care ai participat? întrebă Colquhoun, fără să-l audă pe Horia.

Horia îşi scoase din toc pistolul Beretta şi scoase siguranţa. Făcuse acest lucru din instinct de mai multe ori decît îşi putea aduce aminte. De cele mai multe ori nu era decît paranoia lui.

Mişcările din iarbă se apropiau. Văzu ceva cu coada ochiului. Ceva mare.

— Băieţi, spuse Horia din nou, dar aceştia încă îl mai ascultau pe Peake, iar Horia era prea fascinat de acea mişcare pe care încerca s-o înţeleagă.

— Probabil cea din Congo, continuă Peake. Dar nu din cauza animalelor. Războiul civil. Trebuia să negociezi pentru viaţa ta în fiecare nenorocit de sat.

Se auzi un murmur care nu era vîntul, apoi lucrul se ridică din iarbă şi continuă să se ridice, trecînd peste Peake ca un val.

12

Se adunaseră cu toţii în jurul urmei din noroi.

— Ce fel de animal e ăsta? întrebă Marikova, cu o inocenţă care lui Gustat i se păru falsă.

O creatură din stele, gîndi Gustat şi inima începu să-i bată mai tare. Examină urma îngenuncheat. Vînase animale pe şase continente şi nu văzuse o asemenea urmă decît o singură dată — în ziua în care muriseră Lisa şi Aaron.

Gustat ridică din umeri, dîndu-şi silinţa să rămînă calm.

— Poate fi orice. Poate fi o urmă deformată de apă. Poate fi o urmă de bivol.

— Cu... gheare? întrebă Maxim.

Gustat ridică din umeri din nou.

Marikova stătea în faţa lui, cu picioarele ei perfecte ascunse în nişte pantaloni negri. El privi în sus, iar ea se uită în jos cu buzele ţuguiate şi mîinile în şolduri, arătînd atît de evident a agent rus încît aproape îl făcu pe Gustat să zîmbească. KGB, FSB — era unul şi acelaşi lucru. Crezuse că le va prefera compania celei a lui Tau şi Colquhoun, dar acum nu mai era atît de sigur. Un joc mai amplu se desfăşura aici, iar el nu avea timp pentru aşa ceva.

— Mai e şi o bucată la călcîi care arată mai regulat, ca o cizmă sau ceva de genul ăsta, stărui Maxim.

— Poate e un Yeti în sandale, spuse Marikova cu un ton care îl sperie pe Gustat. Realiză pentru prima oară că femeii nu îi păsa dacă murea atunci; încet sau rapid, ar fi fost distractiv, iar dacă apuca să omoare pe cineva, cu atît mai bine.

Gustat îi susţinu privirea timp îndelungat, apoi întoarse capul.

— Dacă reuşim să omorîm chestia asta, poţi să-i tai capul pentru mine, american puternic ce eşti, spuse Marikova cu o voce care putea fi descrisă doar drept o caricatură a stilului „şcolăriţă inocentă”.

— E foarte mare, spuse Nikolai. Părea mult mai afectat. Chiar îşi scosese şi un cuţit, mare cît tot braţul lui Gustat.

— Rath are atîtea animale adunate aici încît ar putea fi orice. Poate fi şi o glumă. Sau ce naiba, poate fi un soldat thailandez într-un costum de protecţie.

Fotografia soţiei şi fiului său ardea în buzunar. Gustat se simţi ameţit pentru un moment.

— În orice caz e cam înfricoşător, spuse Maxim cu o voce joasă. Mai ales după ce s-a întîmplat cu rinocerul.

Bilă albă pentru atenţie lui Maxim, gîndi Gustat.

— Mergem înainte sau înapoi, domnule John? întrebă Marikova, umezindu-şi buzele. Înainte sau înapoi?

Gustat arătă către potecă.

— După tine.

Aşa că o luară înainte, cu Marikova în faţă, urmată de Maxim. Ziua deveni înnorată şi mohorîtă, cu soarele licărind din spatele unor nori negri. Fiecare rafală de vînt prin copacii pitici îl neliniştea pe Gustat. Un miros de ars trecu prin aer, iar grupul rămase tăcut. Maxim, care nu prea vorbise, încercă cîteva glume, dar

nimeni nu-i răspunse. Gustat îi ţinea pe ruşi în raza sa vizuală şi îşi puse o mînă pe pistol.

Deoarece copacii erau atît de mici, lui Gustat i se părea că ei patru probabil arătau ca nişte uriaşi care se plimbă printr-o dioramă imensă, ascunşi doar de dealurile dimprejur.

Se întrebă cum arătau pentru creatura care lăsase urma. Ca nişte pitici?

Ajunseră într-un loc unde poteca cobora printre nişte pomi răsfiraţi şi apoi cotea la stînga după un bolovan.

Lui Gustat nu-i plăcea acea poziţie. Erau ţinte uşoare, inamicul putea deschide focul asupra lor din orice direcţie. Cei doi ruşi observaseră şi ei asta. Nikolai îşi armase puşca Winchester. Marikova îşi scosese Kel Tecul. Se uită către Gustat pentru o secundă cu nerăbdare amestecată cu frică în ochi, ceea ce îi dădea un aspect aproape animalic.

Maxim depăşise puţin restul grupului. Marikova şi Nikolai erau la vreo cinci metri în spatele lui, iar Gustat era ariergarda. Maxim dispăru după curbura bolovanului şi scăpă un urlet de groază.

Inima lui Gustat încetini, împreună cu totul din jur. Putea vedea puful de pe ceafa Marikovei în timp ce fugea înainte. Putea vedea toate detaliile cicatricei mov din spatele urechii stîngi ale lui Nikolai.

Asta era? Ăsta era momentul?

13

Ceva îl ridică pe Peake şi îi îndoi carabina, aruncînd-o la cîteva sute de metri depărtare în

iarbă, apoi îl trînti chiar în faţa lui Horia, al cărui stomac se transformase în lichid.

— Benjamin! ţipă Horia şi-l împinse pe Colquhoun la o parte pentru a putea trage... dar în ce anume?

Colquhoun era într-o parte iar Tau stătea în genunchi, aşa că Horia trase în spaţiul din faţa sa. Putea jura că glonţul lovise ceva invizibil şi apoi ricoşase într-o parte.

Peake se ridică nesigur din iarbă, cu spatele la atacatorul său, iar Horia continua să tragă fără să lovească sau să vadă ceva. Peake părea rănit grav şi se ţinea de abdomen. Horia se îndepărta de el, cu toţii se îndepărtau de el.

— Trageţi în el, lua-v-ar dracu'! strigă Horia către Colquhoun şi Tau. Şi, Peake, lasă-te jos!

— În ce? în ce? urlă Colquhoun.

Peake se uita la ei, adus puţin de spate, de parcă habar nu avea ce se întîmplase. Pentru că nu avea. Nici nu avea să aibă vreodată.

Dintr-o explozie bruscă de lumină aurie pîlpîindă, în spatele lui Peake apăru o creatură cu o faţă aspră, ca de leu. Îi depăşea în înălţime cu aproape jumătate de metru. Lui Horia i se tăie respiraţia cînd realiză că de fapt nu era o faţă de leu, ci o cască ce avea pictată cu sînge o faţă de leu. Din cască ieşeau şerpi ce aduceau a codiţe rasta. Purta armură de corp completă, punctată cu mii de linii şi găuri de parcă ar fi trecut printr-o zonă de război sau prin al nouălea cerc al iadului. Gheare care arătau periculos. Un fel de armă montată pe umăr. Cuţite cum Horia nu mai văzuse niciodată.

Creatura nu era numai înaltă, ci şi solidă, sugerînd valuri şi valuri de muşchi. Horia văzuse

un luptător de wrestling care arăta aşa — i se spunea Muntele României — dar el fusese întotdeauna încet şi inflexibil. Făptura din faţa lor era rapidă.

Toate aceste gînduri îi trecură prin cap într-o fracţiune de secundă în timp ce-şi pregătea arma pentru a trage din nou, iar Tau bîjbîia după a sa, retrăgîndu-se în continuare prin iarbă şi urlînd din toţi rărunchii.

14

Pentru un moment, Nikolai se simţi din nou ca în Cecenia, luptînd împotriva insurgenţilor şi privind cîmpuri de bătălie fumegînd, pămînt distrus, cadavre sfîrtecate de mortiere şi mitraliere şi turelele tancurilor. Nu luptase niciodată, dar în Cecenia erai întotdeauna într-o zonă de război.

În faţa lor, după Maxim care stătea îngenuncheat, se găsea un cîmp plin de animale moarte, o imensă groapă comună, atît de ciudată încît în primele momente Nikolai nu înţelese la ce privea. Semăna prea mult cu o pictură impresionistă — aici alb dezolant, negru şi roşu mai încolo. Încet-încet, imaginea deveni mai clară, transformîndu-se într-un peisaj cu schelete şi cadavre. Oasele ţepene ale căprioarelor lîngă hoitul în descompunere al unui mistreţ cu abdomenul perforat de o rană cauterizată. Pisici sălbatice, urşi, elani, struţi şi zeci de alte animale se îngrămădeau în viroagă. Pămîntul era negru de la cadavrele putrezite, iar sîngele gros păta iarba, praful şi pietrele. Scheletele de un alb zguduitor contrastau cu carnagiul, iar la capătul

micii văi se afla întunecata Bază X. Nimic nu se mişca. Nu se auzea nici un sunet. Privind mai îndeaproape, masa confuză de cadavre, acea cacofonie a morţii, se transformă într-un rîu de carne, o goană îngheţată din calea unui agresor care o prinsese din urmă şi-i nimicise părţile componente. Lui Nikolai i se părea că animalele fuseseră mînate înspre vale şi apoi măcelărite în diverse moduri; o hienă moartă din apropiere avea multiple răni de cuţit, unele neîndemînatice, altele iscusite.

— Nu aşa trebuie să fie, scîncea Maxim.

Gustat îl ocoli pe Maxim şi inspectă înălţimile din jurul lor. Într-un final îşi lăsă arma jos.

— E liber. Cred. Totuşi nu aş recomanda să mergem acolo. Nu ştim...

Marikova trecu pe lîngă el, eliberîndu-se din strînsoarea slabă a lui Nikolai aşa cum bărbatul ştia că avea să facă. Nimic nu o putea opri cînd dorea ceva; altora li s-ar fi putut părea impulsiv, dar Nikolai o vedea ca pe un soi de înţelepciune. Apucă momentul. Ia tot ce poţi de la el. Nu te supune fricii. Pensionarea oricum nu prea era o opţiune în branşa lor.

Nikolai ridică din umeri către Gustat şi zise:

— Marikova s-a pronunţat.

Gustat îl privi ciudat apoi dădu din cap, spuse:

— Putere în unitate, tovarăşe, apoi îl urmă pe Nikolai cînd acesta porni după Marikova.

O priviră pe Marikova cum se plimba printre cadavre şi-şi trecea mîna peste oasele albe şi strălucitoare ce păreau lipite între ele. Văzînd-o acolo, Nikolai îşi aminti cum se cunoscuseră, într-un orăşel la graniţa cu Rusia. Era printre insurgenţii ceceni, atît de frumoasă încît pe

Nikolai îl duruse s-o vadă; îl duruse faptul că ştia că s-ar putea să trebuiască s-o omoare, crezîndu-i povestea că era un nou recrut specializat în explozibili. Mai apoi însă, la o mică adunare unde băuseră vin roşu ieftin din ceşti de cafea şi aerul era plin de miros de praf de puşcă şi iarbă, Marikova se aplecase spre el, iar un sîn îi atinsese braţul. Îi mîngîiase urechile cu buzele şi-i şoptise „Volya”, iar o dată cu rostirea acelor două silabe — noul cuvînt de siguranţă dat de către intermediarul său chiar cu o zi înainte — ştiuse că şi ea era un agent rus. Se ridicase o povară incredibilă de pe umerii lui, de parcă s-ar fi gîndit că ucigînd-o s-ar fi condamnat singur la moarte.

Mîngîind cutia toracică a ceea ce probabil fusese un leu sau un leopard, Marikova spuse pe un ton distant dar concentrat:

— Sînt atît de frumoase.

— Nu sînt atît de sigur că sînt frumoase, spuse Gustat şi îi aruncă lui Nikolai o privire care îl trezi din reverie.

Nikolai răspunse:

— Nu trebuie să fie frumoase sau urîte. Dacă ea le vede ca fiind frumoase, asta o face mai puternică decît noi.

Încerca să nu se gîndească la autorul acestui măcel. Acum observa că multe dintre animale nu mai aveau cap sau coloană vertebrală.

— Sînt mai îngrijorat, spuse Gustat, de apa îngheţată care vă curge prin vene. Mi-e teamă că ceva va veni dinspre dealuri, dintre copaci, şi am senzaţia că nici unul dintre voi doi nu daţi doi bani pe asta.

Se opriseră la jumătatea distanţei dintre capătul văii unde se afla Maxim şi Baza X. Marikova examina rămăşiţele unui urs. Trebuiau să-şi ţină mîinile la nas din cauza mirosului, dar Marikova părea să respire cu încîntare.

— Un urs rusesc, ce crezi, Nikolai? întrebă ea.

El zîmbi.

— Un urs american.

Apoi se întoarse spre Gustat:

— Frica e o boală.

— E mai mult un risc profesional.

Nikolai ridică din umeri. Nu ştia ce să creadă despre Gustat. Nu ştia ce ştie şi ce nu ştie.

— Am înfruntat moartea de destule ori încît să ştiu că panica nu ajută.

— Şi eu am înfruntat-o destul încît să ştiu că frica e un bun antidot pentru moarte, răspunse Gustat.

Nikolai nu putu să nu rîdă.

— Uită-te în jur. Frica nu le-a ajutat pe aceste animale. Pare o serie de masacre sistematice. Mînate aici, ucise deodată. A făcut asta de două-trei ori. Dar nu e nici o diferenţă faţă de ce plănuiam noi să le facem animalelor separat. Vezi? Nu are de ce să-ţi fie teamă.

Ce nu putea spune era că Marikova îi domolea teama. Curajul sau nesăbuinţa ei o alungau.

— Încep să înţeleg de ce nu există un cuvînt în rusă pentru „distracţie”, spuse Gustat.

În orice alt context, ar fi putut fi o glumă.

— Există, răspunse Nikolai. Doar că e un secret de stat bine păzit.

Maxim, care în sfîrşit intrase în vale, veni în spatele lor şi spuse:

— Isuse Cristoase! A făcut Rath asta? De ce ar face Rath aşa ceva? Nikolai spuse, fără a o scăpa din priviri pe Marikova:

— Nu cred că asta intră în lista de calificări a lui Rath, nu-i aşa, John?

— Nu cred că ştim exact la ce anume ne uităm, replică Gustat. Un bivol puhav. Capul zîmbitor al unei creaturi asemănătoare leneşului. Enigma roşie indescifrabilă a ceva ce putea fi — sau nu — o reptilă.

Pentru Nikolai totul începea să arate ca rămăşiţele unui singur monstru imens, un gînd care îl făcu să tremure în ciuda căldurii.

15

— Ce s-a întîmplat? întrebă Peake, încă uluit, privindu-le oroarea din ochi. Am făcut ceva? De ce m-aţi lovit?

Se clătină puţin într-o parte, iar Horia trase din nou, dar rată. Mîinile îi tremurau prea mult.

— Dă-te la o parte! strigă Horia către el. Mişcă-te naibii!

Apoi Peake trebuie să fi simţit creatura în spatele său căci se întoarse, privi în armura tatuată şi spiralată a acesteia, se uită în sus şi ţipă. Şi continuă să ţipe.

Se auzi un mîrîit apoi se petrecu — atît de rapid încît, chiar dacă Horia renunţase la prundenţă şi începuse să tragă îndată ce Peake se întorsese, fu mai încet.

Creatura luă un inel din metal alb dintr-o bridă a taliei, îl aruncă spre gîtul lui Peake — aproape dispreţuitor, gîndi Horia — şi dispăru.

O fracţiune de secundă mai tîrziu, Peake se transformă într-un schelet perfect alb. Într-un moment era acolo, făcînd pe el şi tremurînd de frică, iar în următorul era doar un schelet în poziţie erectă, cu oasele sudate între ele şi carnea şi sîngele împroşcate pe iarbă, clocotind.

În timp ce trăgeau cu toţii, în iarbă, în văzduh, peste tot în jurul lor, valurile din iarbă se retraseră; cerul, soarele, iarba, vîntul — toate păreau să rîdă de ei.

— Băga-mi-aş! tot repeta Tau.

— Pur şi simplu l-a omorît, spuse şi Colquhoun.

Scheletul care fusese Benjamin Peake nu spunea nimic.

Destul, îşi zise Horia.

Se întoarse către Colquhoun, îl lovi peste falcă cu pistolul, lăsîndu-l însîngerat, apoi se întoarse către Tau şi-l lovi în coaste cu piciorul. De două ori.

În timp ce ambii se zvîrcoleau, gemînd în iarbă, Horia îi privi de sus şi spuse cu o voce calmă:

— Terminaţi cu văicăreala. Nu vreau să mai aud nimic de la voi, tîmpiţilor. Unde vă e duritatea de băieţi de cartier? Cît de moi aţi devenit? îndreptă Berreta-ul mai întîi către Colquhoun, apoi către Tau. Vreţi să muriţi aici? O să vă dau eu motive să muriţi, muiştilor. Pentru că pe mine n-o să mă omorîţi, înţelegeţi? Faceţi rost de o coloană vertebrală!

— Dar chestia *aia*... spuse Colquhoun.

— A plecat acum. A plecat.

— Uită-te la Peake, dobitocule, spuse Tau. Uită-te la ce i s-a întîmplat.

— Şi ce dacă? Dacă vreţi să sfîrşiţi ca el, continuaţi să plîngeţi ca nişte copii, spuse Horia. Nu ţinea minte cînd fusese ultima oară atît de nervos. Se simţea bine. Era cum trebuia să fie. Avea parte de o provocare adevărată. În sfîrşit.

— Ridicaţi-vă, spuse.

Şi se ridicară. Ştia că îi făcuse de ruşine şi că fie aveau să-i răspundă la provocare, fie aveau să-l omoare pentru asta.

— Ar trebui să ne întoarcem la cabană, să-i avertizăm pe ceilalţi, spuse Tau, parcă încercînd să-şi ignore panica de mai devreme.

— Mergem pe jos, spuse Horia.

— De ce? întrebă Colquhoun.

— Pentru că unul dintre voi doi, deştepţilor, a tras în jeep. Horia arătă cu degetul: Două cauciucuri sparte. Fără rezerve.

— Futu-i! spuse Tau.

— Dă-o dracului de antilopă, spuse Horia cînd îl văzu pe Colquhoun gata s-o ridice. E destulă carne la cabană cît să îneci un leu. Voi doi tîmpiţi aveţi altceva de cărat.

Îl priviră, apoi se uitară la scheletul lui Peake de parcă ar fi fost radioactiv.

— Nu-l lăsăm aici, spuse Horia. Acum hai să mergem înainte să se întoarcă.

16

Siberia, locul unde zăpada care se topeşte eliberează sunetul a milioane de suflete torturate...

Copilărind acolo, ca fiică a unui disident exilat şi a soţiei îndepărtate, pline de resentimente a acestuia, Marikova se dusese, pe la unsprezece

ani, la o plimbare cu nişte prieteni pe un rîu îngheţat. Gheaţa se spărsese şi ea căzuse, fără să mai poată ieşi. Şocul frigului pe faţa şi picioarele ei o amorţise şi i se păruse că arde. Dar chiar în timp ce se lupta, chiar şi atunci, fusese învăluită de un fel de calm supranatural, un fel de pace (cel puţin asta îşi mai amintea ea acum), în timp ce hipotermia atenua durerea, spărtura se închisese şi ea fusese luată de curent pe sub gheţuri. Faţa îi era presată de gheaţă şi se lupta, împărţită între a trage aer în plămîni şi a se împotrivi acestui impuls. Bătea cu pumnii în gheaţă pentru că asta trebuia să facă şi îi auzea vag pe prietenii ei ţipînd şi alergînd după ajutor. Putea vedea discul neclar al soarelui deasupra ei, imposibil de atins; putea vedea micile imperfecţiuni ale gheţii, bulele, fisurile, particulele de praf. Chiar şi cînd apa îi inundă plămînii şi ultima răsuflare îi părăsi gura şi se înecă, simţi un fel de extaz, o dorinţă copleşitoare de a exista mereu în acest punct dintre viaţă şi moarte... într-atît încît se simţi dezamăgită cînd se trezi în spital. Doctorul îi spuse că inima i se oprise, dar că frigul extrem o protejase pînă cînd paramedicii putuseră s-o resusciteze, o jumătate de oră mai tîrziu.

Stînd întinsă acolo, ascultîndu-şi tatăl plîngînd îngrijorat — un om care încetase să existe cu mult timp în urmă, cel puţin din perspectiva statului —, realizase că fusese moartă. Fusese deja moartă şi exista un soi de putere în acest lucru.

Cînd Nikolai şi ceilalţi doi o ajunseră din urmă în acea vale a oaselor, Marikova putea vedea că Gustat şi Maxim o considerau nebună. Dar

Nikolai înţelegea, în mare parte pentru că ştia că ea murise deja o dată. Era totuşi rolul ei de a căra pe umeri această povară, acest dar.

Ajunseseră la capătul paradei de cadavre, iar ea le examinase pe toate pînă fusese satisfăcută. Nu cadavrele erau importante de fapt, ci ceea ce spuneau ele despre ucigaşul lor. Clădirea militară care semăna cu un hangar era acum în faţa lor.

— N-ar fi cazul să ne întoarcem acum? spuse Maxim pentru a doua oară. Probabil că nu-i prea sigur aici.

Înţelegea reacţia. Nu afecta doar amatori ca Maxim, ci şi profesionişti ca ea. Urmările violenţei erau de multe ori mai tulburătoare decît violenţa însăşi. Fără să ai în cine să tragi, fără să ai ce face, doar să *aştepţi*. Aveai mai mult timp singur cu gîndurile tale, iar acele gînduri puteau fi foarte urîte.

— Vom fi probabil mai în siguranţă înăuntrul clădirii decît afară, spuse Gustat atît de nepăsător încît Marikova îi admiră jocul.

— Ai înnebunit? spuse Maxim.

Marikova se pregătea să răspundă cînd decizia fu luată pentru ei.

Pe dealurile de deasupra lor apărură patru dintre soldaţii lui Rath, ţinînd în mînă AK-uri. Alţi doi coborau pe o potecă spre ei.

Marikova ştia că Nikolai avea aceleaşi gînduri ca şi ea: să se protejeze, să-l ţină pe Gustat în siguranţă şi la dracu' cu Maxim. Putea să fie un scut uman şi să scrie un cîntec despre asta dacă supravieţuia.

Cei doi soldaţi khmeri se apropiară, cu mitralierele aţintite spre pămînt. Ambii aveau

grenade atîrnînd de centuri şi cîteva cuţite. Ceilalţi patru nu-şi părăsiră poziţiile, privindu-i în tăcere. Observă că nici unul dintre ei nu părea surprins de carnagiul din vale. Agitaţi, da, dar nu surprinşi.

— Clădire a armatei thailandeze, spuse unul dintre cei doi khmeri. Avea dinţi stricaţi şi o cicatrice din partea stîngă a frunţii pînă la maxilarul drept. Interzis! Duceţi-vă acasă.

Marikova zîmbi, scoţînd siguranţa de la Kel Tec.

— Ai auzit, Maxim? Eşti salvat. Vor să ne întoarcem la cabană.

Dar Gustat avea alte planuri, iar Nikolai îi aruncă o privire îngrijorată Marikovei în timp ce americanul spuse:

— Şi ce se întîmplă dacă nu vrem?

— Eşti nebun? întrebă Maxim. Eşti nebun?

Expresia soldatului se transformă din impasibilă în aspră. Tovarăşul lui părea agitat. Amîndoi îşi ridicară AK-urile, eliberînd siguranţele.

— Rahat, rahat, rahat! spuse Maxim. Încerci să ne omori?

— Duceţi-vă acasă, spuseră din nou khmerii.

— Ei bine, John, spuse Marikova, ce alegi? Tragem sau ne retragem?

După cum se aştepta, bărbatul spuse, fără nici o urmă de emoţie:

— Bănuiesc că vom merge acasă. Pentru moment.

— Felicitări, spuse Marikova, privind către Nikolai. Acesta se relaxă, dar numai puţin. Ar fi putut să-i elimine pe cei doi khmeri din faţă în

timp ce el îi oprea în loc pe ceilalţi patru destul timp pentru ca ea să intervină.

Maxim bolborosea ceva neinteligibil, uşurat. Gustat stătea pe loc, fără să-şi trădeze gîndurile. Khmerii încă păreau agitaţi.

Veniseră pe insulă pentru secretele lui Gustat şi era sigură că aveau să le obţină, dar acum credea că găsiseră ceva mai mult. Ceva ce putea crea moarte în nenumărate feluri, ceva ce ştia la fel de multe despre moarte pe cît ştia şi ea.

Gheaţa era deasupra ei, soarele slab şi distant, dar nu era încă moartă.

Avea să omoare creatura sau să moară încercînd.

17

Rath îşi turnă un pahar de McClellan's vechi de treizeci de ani şi urmări desfăşurarea evenimentelor din acea zi, în mare parte pe camerele care încetaseră transmisia cu cîteva zile în urmă şi se reactivaseră brusc. Mîna îi tremură pînă ce luă o înghiţitură, apoi redeveni fermă. Acum ştia ce anume căuta: o creatură ce putea fi un experiment de tip Frankenstein al armatei thailandeze, un mutant sau cu adevărat un demon. Îi era mult mai greu să rămînă calm acum, pus în faţă cu adevărul situaţiei, mai ales că şi oaspeţii probabil aflaseră deja ce se întîmpla.

Rath îi văzu pe Marikova şi pe ceilalţi în grădina de oase de lîngă Baza X şi pe oamenii lui interceptîndu-i. Văzu creatura imensă şi imposibil de rapidă apărând în spatele lui Peake şi transformîndu-l într-un schelet. Văzu gardurile de

siguranţă distruse unul cîte unul, pînă ce nu mai existară graniţe şi puţinele animale rămase în viaţă erau libere să se plimbe peste tot, inclusiv pe lîngă cabană. Îl văzu pe Pol Pot desfătîndu-se în mlaştină cu ceea ce arătau a rămăşiţele unuia dintre soldaţii săi. Pofta fiarei părea de nepotolit, iar lumina din ochii ei părea veselă.

După ce urmărise astfel de scene timp de o zi întreagă, deja se îndrepta spre un fel de nebunie. Demonul era atît de mare, avea atît de multe arme şi dădea impresia că nu îi păsa pe care le folosea ori dacă era invizibil sau nu. Părea să prefere Inelul, cum îi spunea Rath. De cele mai multe ori, folosea Inelul împotriva celor mai periculoase animale; în acele situaţii, creatura apărea la câţiva zeci de metri depărtare de pradă, apoi se apropia pînă cînd putea pune Inelul în jurul gîtului animalului. Ca într-un joc mortal. Rath urmărise cum ucisese astfel un urs, neputînd să-şi smulgă privirea de la monitoare.

Cu toate acestea, uneori, cum fusese în cazul lui Peake, folosea Inelul cu dispreţ aproape, iar cu anumite animale mai mici sau mai mari nici nu se deranja — le pulveriza pur şi simplu cu o armă montată pe umăr. De parcă smulgea buruienile. De parcă dorea puţină varietate la victimele sale.

Ary îi tot spunea:

— Atîta timp cît oamenii cred că vînează soldaţi thailandezi sau un urs scăpat de sub control, te vor urma, dar...

Rath oftă adînc şi-i oferi lui Ary whisky, dar fu refuzat.

— Sînt conştient de acest lucru, spuse el.

Mai exista o soluţie de salvare, dar nu avea să le spună oaspeţilor de ea decît la momentul potrivit.

Era miezul zilei. Monitoarele din Baza X se închiseseră din nou. Ambele expediţii aveau să se întoarcă în curînd, una dintre ele cărînd un schelet, cealaltă aducînd imaginea unei văi întregi de aşa ceva. Rath realizase, desigur, că nu mai deţinea nici un control asupra monitoarelor, la fel cum nu mai deţinea controlul nici asupra metodelor de a contacta lumea exterioară. Monitoarele se deschideau şi se închideau după dorinţa creaturii şi Rath nici măcar nu ştia dacă ce vedea era în timp real sau nu. În schimb, credea că demonul încerca să comunice, încerca să-i arate ceva.

Rath bănuia că avea legătură cu transmiterea fricii. Creatura asta voia ca el să intre în panică, să-şi transmită frica şi celorlalţi şi să le întunece judecata.

— Ar trebui, poate, să ne *ocupăm* de oaspeţi? întrebase Ary, iar Rath se întorsese spre el cu o furie evidentă şi subiectul fusese uitat. Să se ocupe de ei? Să-i închidă sau să-i omoare? Nu reprezenta o opţiune.

Cabana era mai mult visul lui decît al lor; oamenii lui erau doar fericiţi că aveau un refugiu departe de legea internaţională, de justiţia internaţională — şi chiar mai fericiţi că erau plătiţi bine —, însă Rath nu era pregătit să renunţe încă. Era doar o singură creatură acolo. Era inteligentă. Folosea violenţa extremă, surpriza şi războiul psihologic, dar astea erau trei tactici pe care Rath le cunoştea şi împotriva cărora putea lupta.

Avea totuşi o dilemă: cum să le explice cînd nici el nu înţelegea totul? Cum să-i calmeze? Ar fi fost posibil sau trebuia doar să le arate monitoarele? Să le explice că erau rupţi complet de lumea de afară?

Rath mai luă o duşcă de whisky şi părăsi camera pentru a-l găsi pe Ary chiar afară, aşteptîndu-l, evident.

— Ary, cine e la Baza X? Narith, nu?

Oaspeţii îl ştiau pe Narith drept un bucătar iscusit, mai ales la grătare, însă în cealaltă viaţă era un locotenent puternic dar impulsiv în slujba lui Rath.

— Da, domnule.

— Cheamă-l înapoi la cabană. Îmi va fi mai de folos aici.

Se gîndi pentru o secundă.

— Ia-i pe restul oamenilor lui Kosal din mlaştină şi trimite-i la buncărul-templu ca să termine pregătirile acolo.

Kosal era prea meticulos. Dacă îl lăsa în mlaştină, s-ar fi luptat cu creatura pînă la ultimul om. Rath avea nevoie de soldaţi şi de conducerea lui Kosal la buncărul-templu, în caz că trebuiau să abandoneze cabana.

Mai lăsă încă puţin ca situaţia să se desfăşoare ca un joc de şah. Va fi destul timp mai încolo pentru panică, destul timp pentru ca unitatea să se transforme în haos.

18

Shady Lady se îndrepta spre sud, sub comanda lui Sukhon. Îi fuseseră necesare toată influenţa şi voinţa, împreună cu sprijinul lui Virote, pentru a

rămîne căpitan după dezastrul de pe cargobot. Nu avusese timp pentru a-şi plînge sora şi oamenii pierduţi şi nici pentru a recupera morţii. Abia reuşiseră să se întoarcă cu barca. Interceptări ale convorbirilor Marinei Thailandeze arătaseră faptul că cineva observase coloana de fum negru şi fusese trimis ajutor. Poate urmau să ajungă acolo la timp pentru a salva mama şi copilul, sau poate aceştia fuseseră ucişi de Predator înainte de a pleca. Îi era indiferent lui Sukhon — avea probleme mult mai mari.

În ziua următoare, o dată cu prima geană de lumină, Sukhon convocase o adunare pe punte, cu Virote alături şi cu o nouă mitralieră AK-74 în mînă, cu siguranţa scoasă şi pusă pe foc automat. Nu putea juca decît într-un singur fel. Privind la cei patruzeci şi şapte de marinari de pe puntea inferioară, Sukhon nu-şi permitea nici un fel de îndoială.

— Sunan e noul ofiţer şi îl va înlocui pe Pheakdai, iar Chann va prelua vechile îndatoriri ale lui Sunan. Ne îndreptăm spre sud, către insula lui Rath Preap. Nu pentru provizii, ci pentru a-i fura aurul, armele şi drogurile.

Virote stătuse impasibil, fără să vadă nici o reacţie din partea echipajului pînă cînd Sukhov adăugase:

— Toată lumea va primi o cotă-parte egală, iar eu nu voi lua nimic.

Acea afirmaţie generă cîteva zîmbete şi încuviinţări din cap, destul cît să fie sigură că jurămîntul ei şi diplomaţia lui Virote urmau să fie destul pentru ca echipajul să nu se răscoale. Cel puţin pentru cîteva zile.

Numai Virote ştia că nu se duceau doar pentru a-l jefui pe Rath Preap şi numai cu el îşi permitea Sukhon slăbiciunea conversaţiei.

— Echipajul crede că acea creatură de pe *Faransii* era un demon, îi spuse Virote în cabină, aşezat pe un scaun de lîngă patul pe care femeia stătea întinsă. În spatele vorbelor lui putea simţi o acuzaţie. *Trebuia să mă laşi să vin cu tine*. Dar dacă ar fi făcut-o, era posibil să fi murit şi n-ar mai fi avut un aliat puternic în echipaj.

— Cum ar putea şti? întrebă Sukhon. Nici unul dintre ei n-a fost acolo.

Tot ce aveau erau zvonuri şi speculaţii.

— L-ai numit şi tu demon, cînd vorbeai cu mine, sublinie Virote. Plus că unii dintre ei au văzut un avion ciudat, sau ce-o fi fost, părăsind *Faransii Five*.

— Tu ce crezi, Virote? întrebă ea.

Ridică din umeri şi-şi strînse buzele. Ochii albaştri îi sclipeau.

— Nu contează ce cred eu, doar că nu există demoni.

— Exact, spuse ea.

Avea o parte a armurii „demonului” pentru a demonstra acest lucru. Îl dusese jos, la mecanicii din sala motoarelor care se pricepeau la metale. Le spusese să facă un glonţ din el pentru Coltul 1911. Încă lucrau la el. Cine putea şti dacă aveau să aibă succes?

— Problema, spuse Virote, este că echipajul s-ar putea să nu fie de acord.

Nu răspunse. Superstiţiile duseseră nu o dată la moartea unui căpitan de piraţi, fără să conteze cît de neînfricat fusese.

— Totul depinde de ce anume vrei să faci şi de ce, spuse încet Virote.

Sukhon zîmbi. Virote avea o faţă deschisă, spunea tot ce gîndea şi o spunea simplu şi bine. Intrarea lui în rîndul echipajului îl salvase din mîinile unor bătăuşi din Jakarta care voiau să-l omoare. Loialitatea lui era un lucru rar şi preţios, şi ştia că moartea lui Suchin îl afectase şi pe el. Nu voia să-l amăgească.

— Virote, spuse ea, nu există semne că ar mai fi alte nave în zonă. Echipajul e deja neliniştit. Trebuie să mergem pe insulă. M-aş duce oricum? Da, probabil — simţi mîna lui Suchin în a ei —, dar dacă nu mergem acolo e un drum de şase zile pînă la primul port sigur, undeva în Thailanda sau Indonezia. Şase zile de discuţii mărunte şi chiar răscoală. Insula e la doar două-trei zile distanţă, şi vine cu promisiunea prăzii. Nu cred că aş supravieţui şase zile tîrîndu-mă pînă la continent; nu după ce s-a întîmplat pe *Faransii*. Nici măcar cu tine alături. Au nevoie de o ocupaţie.

Virote reflectă puţin, apoi încuviinţă.

— În cazul ăsta, vom merge pe insulă.

Sukhon se relaxă cînd acesta se ridică şi părăsi cabina. Nu reuşi să doarmă mult. Tot vedea faţa însîngerată a surorii ei şi auzea sunetul pescăruşilor pe moarte. Împinse ultimul pistol 1911 sub pernă. Adesea se culca alături de un AK-74 şi se trezea îmbrăţişîndu-l, ca pe un amant.

Dacă Virote i-ar fi respins raţionamentul, poate ar fi trebuit să-l omoare la un moment dat.

Era amiază tîrzie. Horia pusese scheletul sudat al lui Benjamin Peake lîngă fereastra lungă ce dădea spre plajă. Razele soarelui creau umbre monstruoase din oasele lui Peake, reflectîndu-le pe peretele din faţă al camerei. *Vînătorul fusese vînat*.

Horia stătea cu braţele încrucişate în spatele lui Colquhoun şi Tau, care erau aşezaţi cu spatele spre mare, încă în stare de şoc.

Celălalt grup tocmai ajunsese şi el, adus de oamenii lui Rath într-un jeep. Maxim părea să fi petrecut o zi întreagă în compania fantomelor. Marikova şi Maxim, pe de altă parte, dădeau pe afară de o îngîmfare pe care Horia nu putea să o înţeleagă. Gustat părea pur şi simplu... pierdut în gîndurile sale? Toţi patru stăteau pe scaune în faţa cabanei, cu faţa spre Horia, Colquhoun şi Tau, de parcă erau împărţiţi în echipe.

Rath stătea la margine, impasibil, ca un obiect fără viaţă. *Arbitrul? Sau problema?*

— Ce se întîmplă aici? îl întrebă Horia pe Rath pe un ton înşelător de neutru.

Horia nu-l plăcuse pe Rath Preap încă din ziua în care se întîlniseră. Fostul colonel al khmerilor îi părea lui Horia o insectă costelivă şi îmbătrînită. Oamenii nu-l minţeau dacă voiau să supravieţuiască.

Rath îşi întoarse faţa incredibil de calmă către Horia.

— Ştii tot atît de multe ca şi mine. Ai văzut mai multe decît mine.

Horia încercă din nou:

— Ne-ai minţit în legătură cu rinocerul. Creatura aia l-a ucis. Ce anume ştii? Ai supraveghere video. Trebuie să ştii ceva!

Expresia lui Rath rămase criptică, dar lui Horia i se păru că se trădase — doar un tremur aproape imperceptibil sub ochiul drept, de-a lungul unei cicatrice făcute de o baionetă.

— A fost un nenorocit de monstru, spuse Tau cu o voce amorţită.

— Nu era om. Nu era animal, spuse şi Colquhoun. Am tras în el şi nici nu a tresărit.

— N-ai tras în el, zise Horia. De-aia nu a tresărit. Eu am tras şi glonţul a ricoşat.

— Spune-ne odată, Rath, zise şi Marikova, astfel încît Horia şi prietenii lui să fie fericiţi. Încep să mă plictisesc.

— Dar tu unde ai fost azi? o întrebă Horia pe Marikova, îndreptîndu-şi furia asupra ei. Pentru că noi priveam cum ghidul nostru e transformat într-un schelet de către nenorocitul ăla — monstru, creatură, cum vreţi să-i spuneţi...

Horia realiză că urla, aşa că tăcu deodată. Nu era bine să-şi piardă controlul. Prevestea un dezastru.

— Noi dădeam la boboci, spuse Maxim.

— Oh, am văzut o grădină întreagă de schelete, zise Marikova veselă. Ne-am gîndit că poate Rath a făcut-o, dar...

— Ce? întrebă Horia.

— E adevărat, spuse Gustat, fără să îi întîlnească privirea.

— Era mai degrabă cămara diavolului, spuse Maxim. O vale întreagă de oase, de bucăţi de animale în putrefacţie, de schelete, la fel ca şi săracul ăla de acolo.

Arătă spre Peake, strălucitul exemplu al Marelui Vînător Alb.

— Nu chiar ca el, spuse Gustat. Ce-am văzut noi nu erau decît animale. Foarte multe animale. Unele ucise cu arme de foc. Altele cu cuţite. Altele cu arme pe care nu le-am putut identifica. Apoi oamenii lui Rath ne-au întors din drum.

— Deci ai ucis acele animale? îl întrebă Horia pe Rath, adăugînd în minte *„nenorocit bolnav”*.

— Nu, spuse Rath. În spatele lui Rath apărură două gărzi înarmate, cu feţele rigide şi fără expresie. Numai Marikova, Nikolai şi Gustat rămăseseră înarmaţi dintre oaspeţi.

— Ştiai ce se întîmplă?

— Astăzi am aflat, spuse Rath. Dar liniile telefonice sînt tăiate. Conexiunea mea personală la internet e căzută. Telefonul prin satelit nu funcţionează. Gardurile de securitate sînt distruse. Bărcile din doc au fost sabotate.

Horia simţi cum îl apucă disperarea. Voia să-şi vadă din nou soţia şi fiica. Ce fusese o vacanţă aventuroasă cu băieţii devenise acum oficial cea mai periculoasă experienţă din viaţa sa.

— Ce-ai de gînd să faci în privinţa asta, întrebă Horia? Adică chiar acum.

— Cred că trăieşte în mlaştină, spuse Rath. Am trimis acolo soldaţi azi-noapte. Sper să primesc veşti bune de la ei în curînd.

Deodată se lăsă tăcerea. Gîndul că trăia undeva, că avea o casă, făcea totul mult mai real. Horia realiză că, în ciuda faptului că-l văzuse, considerase monstrul drept ceva de genul unui uragan sau a unei alunecări de teren.

Marikova sparse tăcerea:

— Nu cred că vei mai primi vreun răspuns.

— Nu contează. Pun gărzi în fiecare noapte, spuse Rath. Nimeni nu trebuie să plece. Sînteţi în siguranţă aici.

Chiar atunci se auzi din depărtare un zgomot înăbuşit care zgudui cabana, urmat apoi de sunetele unor mici explozii.

Ary intră alergînd pe uşa principală şi începu să strige la Rath în cambodgiană.

Rath îi răspunse ceva, iar Ary se întoarse afară.

— Dumnezeule. Acum ce mai e? întrebă Tau.

Rath se întoarse către ei.

— A avut loc un... accident, spuse el. Trebuie să plec. Staţi aici.

Gustat îşi scoase Waltherul.

— Vin cu tine.

Nikolai îşi ridicase arma de vînătoare, iar Marikova pistolul.

— Şi noi, spuse ea.

— Ce naiba? spuse Horia. Atunci vin şi eu.

Nu era sigur dacă chiar voia să meargă sau dorea pur şi simplu să dezerteze şi să treacă de partea echipei lui Gustat, ca să schimbe puţin lucrurile.

— Eu cu siguranţă *nu* vin! spuse Maxim. Stau dracului aici. Voi puteţi să mergeţi şi să muriţi. Eu poate chiar o să fac şi-o baie.

— Lasă-i să plece, spuse Colquhoun de pe canapea.

— Da, lasă-i să plece, aprobă Tau.

Horia ştiu că cei doi trăseseră la măsea din nou.

Rath ezită, iar oamenii lui îşi ridicară Kalashnikovurile, cîntărind evident costurile unei băi de sînge faţă de o capitulare.

— Cei cu arme pot să vină, dar numai ei. Nu şi românul. Nu sînt destule jeepuri. Oamenii mei vor rămîne aici, cu restul.

Rath se grăbi să iasă, urmat de Nikolai, Gustat şi Marikova, aceasta din urmă avînd arma îndreptată intenţionat spre Horia.

— Să nu faceţi prostii cît sîntem plecaţi, copii, spuse ea şi închise uşa, lăsîndu-l pe Horia cu cele două gărzi cu feţe posace şi arme încă pregătite de tragere.

20

Alergînd spre parcare, Nikolai văzu un nor negru de fum umbrit de flăcări portocalii înspre nord-vest, deasupra junglei, şi auzi focuri ocazionale de arme. Putea să fie o scenă ruptă din oricare dintre misiunile sale.

Ary se apropia într-un jeep. Altul tocmai plecase, plin de soldaţi.

— Ce dracu e asta, Rath? întrebă Gustat. Nikolai îl admira pe bătrîn: arăta gata de luptă, fără să pară nervos sau agitat.

— Depozitul de arme, răspunse Rath, verificîndu-şi AK-ul.

— Ce bine, un foc de artificii, spuse Marikova.

— Ţineai muniţie în arme? zise Gustat, sceptic, în timp ce Rath se arunca în scaunul şoferului.

— Depozitul de arme? spuse şi Nikolai, nervos. Nu ştia dacă mînia lui era îndreptată către Marikova, pentru comentariul ei, sau către Rath.

— Ai un depozit de arme? continuă el.

Ce altceva nu le spusese Rath?

— Ai un depozit de arme atît de aproape de cabană?

Din experienţă, Nikolai aflase că nu trebuie niciodată să pui lucruri care pot exploda atît de aproape de locul în care trăieşti. Rath se întoarse către ei:

— M-am răzgîndit. Întoarceţi-vă la cabană. Nu puteţi veni. Spuse asta chiar în momentul în care toţi trei terminaseră să se îngrămădească în jeep, Gustat în stînga şi Marikova în centru. Coapsa Marikovei se lipi de Nikolai, iar bărbatul zîmbi către ea. O luă de mînă. Cînd erau împreună, era aproape indestructibil.

— Coborîţi, spuse Rath pe un ton rece.

— Condu, Ary, mîrîi Gustat.

— Da, condu odată, spuse şi Nikolai, într-un acces subit de euforie. Rath lansă o înjurătură pe care Nikolai n-o înţelese, iar apoi dădu din cap către Ary.

Ary porni jeepul. Alunecară pe pietriş şi trecură pe drumul de pămînt, lăsînd cabana în urmă, şi intrară în junglă în viteză, cu Rath încă înjurînd în thailandeză şi cambodgiană.

Ary lua curbele ca un nebun. Marikova rămase tăcută în timp ce crengile de pe marginea drumului îngust o loveau peste faţă, iar vîntul îi dădea părul pe spate. Privind-o, Nikolai realiză cît de mult îi lipseau vremurile de la început, din Cecenia. Nu-şi putea imagina cum ar fi înfruntat singur asemenea situaţii. Ochii ei erau atît de verzi şi de sălbatici. Cînd îi privea, ca acum, nu simţea căderea în ei, cum spune clişeul, ci durerea imposibilităţii de a şti ce se află în spatele lor şi dorinţa disperată de a afla.

— Aproape am ajuns, ţipă Ary, încercînd să acopere zgomotul motorului care se împotrivea schimbărilor bruşte de viteză.

Orice idiot putea vedea că aproape ajunseseră. Norul de fum se ridica în faţa lor ca o cărare infernală către Rai.

Mai trecură de încă o curbă, apoi Nikolai văzu cum ochii Marikovei se lărgesc şi o auzi cum strigă la el, la ei:

— E ceva acolo! Opreşte-te!

Rath o privi cu o expresie pe care Nikolai o traduse prin milă sau dispreţ — şi opri motorul.

Ceva sclipitor şi greu lovi partea jeepului în care se afla Nikolai cu o forţă care crăpă metalul şi, în acea secundă de dinainte ca jeepul să se răstoarne cu ei cu tot, Nikolai simţi ceva chiar lîngă capul lui, ceva care semăna ca un mîrîit sau ca o pocnitură şi-l făcu să ţipe, iar în spatele acestui sunet senzaţia unei mari greutăţi şi mirosul ca de carne stricată, astfel încît încercă să se ferească de o lovitură care însă nu veni, simţi doar zgârietura delicată a unei gheare pe faţa lui, care dispăru o dată ce impulsul maşinii şi propria inerţie îl îndepărtară de creatură, şi ţipă din nou în timp ce zbura din jeep, atît de uşurat şi fericit că scăpase de acea cumplită prezenţă *străină* încît nu-i mai păsa dacă trăieşte sau moare.

21

Gustat fu aruncat în genunchi în iarba înaltă, lovindu-şi mîinile şi picioarele. Un instinct primitiv îi spuse să fugă de acel ceva care îl atacase pe Nikolai, aşa că începu să se mişte imediat ce lovi pămîntul, tîrîndu-se în mîini şi genunchi înspre iarba şi mai înaltă. Simţi o prezenţă în spatele lui şi dintr-o singură mişcare fluidă îşi luă Waltherul din toc şi se întoarse cu

ambele braţe întinse pentru mai mult echilibru, şi ochi. Convins că avea să privească moartea în faţă.

Dar nu era nimic acolo. Doar jeepul răsturnat, la marginea drumului, Rath Preap zăcînd inconştient pe burtă, Ary lîngă acesta, aparent nevătămat, şi Nikolai, gemînd, cu o tăietură pe frunte, ajutat să se ridice de către Marikova, care ţinea în mînă o bucată de material ruptă din cămaşa ei.

— Ieşi la iveală, John Gustat, spuse Marikova, şi nu te mai holba. A plecat. O simt. Se îndreaptă către alt loc.

Gustat se ridică nesigur pe picioare, bucuros că, în afară de un junghi în glezna dreaptă, nimic nu părea rupt sau luxat. Ştia că supravieţuirea în astfel de situaţii depindea de evitarea accidentărilor, mai ales dacă aveai peste cincizeci de ani.

Părul de pe mîini i se ridicase şi simţea că avea pielea de găină pe tot corpul. Realiză că nu era din cauza adrenalinei, ci a faptului că fusese atît de aproape de creatură.

— Cum se simte Rath? întrebă Gustat, apropiindu-se, cu mîinile şi genunchii pulsîndu-i din cauza juliturilor obţinute în cădere.

— Dă-l dracu' pe Rath. Sînt îngrijorată din cauza lui Nikolai.

Şi chiar *părea* îngrijorată, acesta era adevărul incredibil.

Nikolai stătea şi-şi ţinea bucata de material în dreptul obrazului drept. Bombănea de unul singur în rusă.

— Ce zice? întrebă Gustat.

Marikova se uită spre el.

— Te va interesa, John Gustat. Foarte mult. Zice că acea creatură i-a atins faţa şi l-a ars.

Trase mîna lui Nikolai cu cîrpă cu tot, iar Gustat putu vedea crestăturile umplute cu sînge.

Privea de fapt la amprenta mîinii creaturii.

În spatele lor se auzi un sunet. Gustat şi Marikova ţîşniră cu armele trase. Rath se ridica în picioare, ca o marionetă, ajutat de Ary.

— Depozitul de arme, spuse. Trebuie să vedem ce-a mai rămas din el.

Patru dintre soldaţii lui Rath zăceau morţi în faţa clădirii în flăcări. Fuseseră aranjaţi într-un rînd ordonat. Nu mai aveau capete şi coloane vertebrale. Păreau nişte manechine de test în haine kaki. Cu excepţia sîngelui.

Era trist că cei patru văzuseră lucruri mai rele decît propria lor moarte?

Lîngă aceştia erau cîteva jeepuri şi alţi oameni de-ai lui Rath, conduşi de un soldat mic şi musculos pe care îl mai întîlniseră, unul dintre locotenenţi, pe nume Narith. Gustat putea jura că el fusese responsabil de grătar în prima seară de pe insulă.

Rath şi Narith începură să vorbească repede în cambodgiană, iar Ary mai intervenea cu un comentariu pe ici, pe colo.

În spatele lor se afla depozitul, o clădire lungă şi joasă ce ardea în continuare, cu toate că nu mai exista pericolul rafalelor de mitralieră — trunchiurile de copaci şi frunzele găurite din jur erau dovada.

Din fericire Rath nu fusese atît de neglijent cu depozitul. Ceva mai mic decît cabana, avusese pereţi de ciment care nu alimentaseră incendiul.

Îşi pusese soldaţii să creeze o zonă tampon, tăind buruienile din jurul clădirii. Incendiul nu ar fi avut cum să se extindă, chiar dacă ar fi fost imposibil de stins. Ar fi murit de la sine după o vreme. Flăcările deja începuseră să se împuţineze, fiind mai mult fum decît foc.

— Dumnezeule, Rath, spuse Marikova. Ce dracu' ţineai aici?

Prin găurile din pereţi puteau vedea contururile unor mortiere şi chiar al unui mic tanc.

Rath ridica din umeri. Narith, Ary şi restul oamenilor lui dispăruseră în spatele clădirii. Avea faţa trasă de durere. Refuzase ajutorul medical, dar Gustat putea vedea că se chinuieşte. Vorbea mai poticnit decît de obicei.

— Nu ştii niciodată de ce ai nevoie.

Nikolai, stînd pe jos, cu mîna încă la rana de la cap, spuse:

— Nevoie pentru ce, Rath? Cu cît vedem mai multe, cu atît sîntem mai nedumeriţi dacă tot ce aveai aici era o cabană de vînătoare.

— Safari, spuse Rath. Safari. Distracţie pentru bogătaşi.

— Cu tunuri antiaeriene? spuse Gustat, sceptic.

Rath răspunse:

— Ţi-ar fi plăcut să le ai pe toate, acum că e acest demon aici. Am avut un tun de treizeci şi cinci de milimetri în depozit.

— Nu e un demon, spuse Gustat.

Ary strigă de după colţ şi Rath se duse după el.

Ochii Marikovei se aprinseră şi Gustat îi simţi toată atenţia concentrată pe el.

— John Gustat. Spune-ne, te rog! Dacă nu e un demon, ce e?

Îi întoarse privirea, mîniat.

— De ce eşti întotdeauna atît de veselă? Nu contează cît de sumbră e situaţia, tu mereu eşti la fel. E ceva în neregulă cu tine?

Zîmbetul ei deveni mai larg.

— John Gustat, tu ştii ce înseamnă supravieţuire? Înseamnă să păstrezi lucrurile în perspectivă.

Strigătul lui Rath sfîrşi confruntarea şi chiar şi Nikolai îi urmări încet în timp ce mergeau în jurul clădirii.

Cambodgianul şi soldaţii săi stăteau în faţa unui morman de armament. Era cea mai frumoasă grămadă pe care o văzuse Gustat vreodată: mitraliere M-60, lansatoare de grenade MK-19, mortiere M224, mitraliere uşoare Bren, mitraliere grele MG131, mitraliere de uz general Browning M1919 (puţin învechite, dar încă bune) şi mortiere M252. Toate compatibile cu muniţia standard NATO.

În vîrf, Predatorul lăsase o muschetă veche.

— Interesant, spuse Marikova.

— Foarte, zise şi Nikolai obosit.

— Deci aruncă în aer toată clădirea, dar le lasă pe astea pentru noi? Are vreo logică? întrebă Gustat.

— Spune-ne tu, John, zise Marikova.

— Ia mai taci.

— Linişte, vă rog, spuse Rath pe un ton moale.

Asta îi opri pe amîndoi. Rath nu le mai ordonase niciodată ceva, nici măcar atît de liniştit.

— Ai vreo idee de ce s-a întîmplat aşa? întrebă Marikova.

— Poate că demonul vrea o luptă dreaptă, spuse Rath. Un duel.

— Duel? spuse Nikolai, strîmbînd din nas. Cum am putea să aducem aşa ceva în luptă — spuse el şi arătă către Browning — sau asta — indicînd mitraliera M-60.

Avea dreptate. În special în privinţa mortierelor. Putea fi un şiretlic din partea creaturii, să-i facă să care toate armele pînă oboseau.

Rath spuse:

— Demonul e destul de puternic pentru a le căra singur. Crede că putem şi noi. Ne va vîna unul cîte unul. În junglă. Pe cîmpii. În mlaştină. Va încerca să ne omoare.

— Rath Preap, spuse Marikova pe un ton dojenitor. Va trebui să mai lucrezi la abilităţile de agent de turism. Trebuie să ne întoarcem la cabană. Nikolai are nevoie de un bandaj adevărat pentru rana asta.

— Încă ceva, spuse Rath, ignorînd-o pe Marikova într-un mod care-l satisfăcu pe Gustat, muscheta nu este a mea. N-am mai văzut-o niciodată.

Muscheta. Gustat încerca să nu se gîndească la ea. Părea tipul de glumă infernală a Diavolului.

— Desigur că n-ai mai văzut-o, decît dacă n-ai cumpărat-o tot de acolo de unde ai luat şi capetele acelea de pe perete, spuse Marikova. Pare a fi veche de cel puţin două sute de ani.

În vreme ce se întrebau ce însemna sau ce ar fi putut să însemne arma, Gustat se gîndea cît de repede se putea transforma coşmarul în realitate.

22

Lui Horia nu-i plăcuse să fie lăsat în urmă. Dar cînd grupul se întorsese către seară, cu Nikolai şi Rath răniţi şi veşti cumplite despre o întîlnire cu aceeaşi creatură care îl ucisese şi pe Nas-de-Căpşună, Horia realizase că fusese norocos. Faptul că exista un depozit de arme despre care nu ştiau şi că explodase era prea greu de procesat. Mai ales partea în care Predatorul le lăsase arme, inclusiv o muschetă.

În vreme ce Rath şi Ary aveau grijă ca Nikolai să primească îngrijiri medicale în mica infirmerie din spate, restul stăteau la discuţii în zona comună. Tau şi Colquhoun se îmbătaseră atît de rău în seara precedentă, încît explozia nici nu-i trezise. Coborîseră aşteptînd dejunul, dar fuseseră trădaţi de evenimente. Aveau pe faţă expresia unor copii care aleargă la bradul de Crăciun doar pentru a găsi sub el un Rottweiler mare şi nervos.

— Să recapitulăm, spuse Marikova pe la jumătatea discuţiei pe care Horia avea să-o catalogheze mai tîrziu ca fiind Sesiunea de Prostii. Această creatură are cam doi metri înălţime şi o sută optzeci de kilograme. Poartă un fel de armură foarte eficientă. Preferă luptele corp la corp, dar dacă vrea te poate prăji şi de la distanţă. Şi da, poate deveni invizibil, cu toate că nu-şi poate masca mirosul sau sunetele pe care le face cînd se mişcă. Cînd eşti atît de greu faci zgomot accidental.

Horia se considerase întotdeauna destul de agil pe ringul de wrestling, dar pricepu aluzia.

— Deci tot ce trebuie să facem, spuse el, este să ne apropiem destul cît să-l auzim, sau, Doamne fereşte, să-l mirosim pe nenorocit.

Marikova flutură din deget ca o profesoară care îşi corectează elevul.

— Desigur că nu. Probabil că toţi o să murim.

— N-am venit aici ca să mor, spuse Tau.

— Nici eu! spuse Colquhoun, care părea că se simte acuzat de Tau.

Marikova îi ignoră şi se întoarse către Gustat:

— Doar dacă nu ai ceva de adăugat, John?

Gustat, care stătea pe margine, lîngă unul dintre ghiveciurile de plante, scutură din cap:

— Te descurci de minune.

Dar nu-l putea privi pe Horia în ochi. Gustat, cel mai experimentat dintre ei toţi, nu spusese mare lucru pînă atunci, pe cînd Marikova tot insinua că ştie mai multe decît spune.

— Dar tu? o întrebă Horia pe Marikova. Tu ce ştii?

Fu scutită de la a da un răspuns de apariţia lui Rath, care mergea ţeapăn alături de Nikolai.

Marikova se îndreptă către el, îl îmbrăţişă şi-l sărută, apoi porniră amîndoi către camera lor.

— Tăieturile de pe faţa lui Nikolai sînt superficiale, spuse Rath. Eu am coastele lovite. Atît.

Maxim, care stătuse pînă atunci pe canapea, singur cu gîndurile sale, spuse deodată:

— Nu cred că putem pleca fără să-l omorîm. Asta încearcă să ne spună.

Era primul lucru inteligent pe care Horia îl auzise de la el.

— Şi cum naiba ştii tu asta? întrebă Tau.

Maxim îi aruncă un zîmbet chinuit care părea foarte nelalocul lui pentru un fost star rock.

— Am un impresar, un manager, un anturaj. Recunosc tipologiile.

— Nu-l văd pe nici unul dintre ei aici, bolborosi Colquhoun.

Marikova se reîntoarse şi spuse:

— I-am dat calmante şi un sedativ.

Acceptarea ei obosită a responsabilităţii îl făcu pe Horia să îşi confirme ce ştiuse instinctual încă de la început: Nikolai nu era un baron al petrolului din Rusia, iar Marikova nu era asistenta lui cu care avea o relaţie. Ea era şefa. Ceea ce însemna că probabil nu veniseră aici pentru a vîna. Cel puţin nu acelaşi tip de pradă ca şi ceilalţi. Ceea ce însemna că avea legătură cu John Gustat şi nu cu Rath.

— În România, îi spuse lui Gustat, avem o vorbă: Dacă soţia şi cel mai bun prieten al tău poartă o conversaţie pe care n-o poţi înţelege, bate-i pe amîndoi.

— Ce dracu' înseamnă asta? spuse Colquhoun. N-are nici o logică.

Horia devenea din ce în ce mai nervos.

— Înseamnă că sîntem omorîţi de creatura asta unul câte unul, în timp ce ăştia doi — şi arătă către Marikova şi Gustat — se joacă cu adevărul. Amîndoi ştiu mai multe decât ne spun.

Rath tresări. Din cauza coastelor sau a vorbelor lui Horia?

Atmosfera din cameră devenise rapid şi mai tensionată. Colquhoun şi Tau se aşezară mai bine pe canapea. Chiar şi Maxim avea un pistol acum. Lucrurile puteau degenera rapid.

Marikova începu să aplaude:

— Excelentă muncă de detectiv, Horia Ursu. Imaginează-ţi, unul dintre noi ascunde ceva. Ei bine, nu sînt eu acea persoană. Tot ce ştiu am învăţat de la marele John Gustat.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Gustat. Marikova se apropie de el şi îi ciufuli părul cărunt; el încercă să scape, se ridică şi, cu mîna pe tocul pistolului, repetă:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti!

Horia nu se putea gîndi decât la cum refuzase Gustat să-i spună ceva în noaptea în care fusese omorît rinocerul. Se considera un om destul de nepăsător, dar nedreptatea situaţiei îl supăra.

— De exemplu, continuă neabătută Marikova, ştiaţi că familia lui Gustat a fost omorîtă brutal acum patru ani? Criminalul sau criminalii n-au fost încă găsiţi.

Gustat, care începuse să se aşeze, ţîşni în sus strigînd:

— Nu-i amesteca în treaba asta!

Horia sări peste măsuţa de cafea şi îi zbură lui Gustat pistolul din mînă, apoi îl doborî cu totul, ţintuindu-l la podea. Gustat reuşi să îi tragă o lovitură bine plasată în bărbie, dar Horia nu făcu decît să intensifice strînsoarea în jurul coastelor, ca un piton, în timp ce Gustat ţipa şi încerca să-l lovească în faţă cu coatele. Horia cunoştea tehnicile, astfel încît îl apucă din altă poziţie şi-şi aduse propriile coate în dreptul feţei adversarului său. Lui Gustat începu să-i ţâş-nească sînge din nas, dar reuşi să îi tragă o lovitură în rinichi lui Horia.

— Spune-ne dracului ce ştii! îi ţipă Horia în faţă lui Gustat, vag conştient că Tau şi Colquhoun încercau să-i despartă.

Singurul răspuns al lui Gustat fu o încercare de a-i zdrobi nasul cu podul palmei.

Un cuţit lung şi ascuţit trecu pe lîngă cei doi şi se înfipse, tremurînd, în canapea.

— Destul! se auzi vocea lui Nikolai.

Horia şi Gustat încetară lupta şi priviră către Nikolai. Acesta stătea în pragul uşii, la cîţiva metri de ei. Mai avea un cuţit.

— Chiar şi cu sedativul, nu pot dormi. O să vă tai pe amîndoi dacă nu tăceţi. Şi-n plus, sînteţi idioţi? Aveţi doişpe ani cumva?

Horia se uită la Gustat. Gustat se uită la Horia.

— Bine atunci, spuse Horia, gîfîind.

Se dădu jos de pe Gustat şi se întinse pe podea, respirînd greu şi privind tavanul. Tau, Rath şi Colquhoun stăteau alături, cu armele scoase.

Horia începu să rîdă:

— Le puteţi pune deoparte. Sîntem doi nenorociţi bătrîni. Nu suntem o ameninţare pentru voi.

Adevărul era că trecuseră zece ani de cînd nu se mai urcase în ring. Îşi simţea vîrsta. Îl dureau umărul şi rinichii. *Chiar şi un idiot poate să fie prost*.

— Vezi, Nikolai, ştiu să se joace şi frumos, spuse Marikova. Se apropie de el, călcînd peste Horia, căruia îi păru că arăta mai palidă ca de obicei. Du-te şi odihneşte-te.

Nikolai le mai aruncă o privire şi închise uşa.

— Ai de gînd să vorbeşti? îl întrebă Horia pe Gustat.

— Adu-mi un prosop pentru nas mai întîi, răspunse bărbatul pe o voce tristă.

23

În ziua în care pierduse totul, John Gustat ieşise să alerge, ca în fiecare dimineaţă, cu toate că Lisa gemuse şi spusese „Nu te duce. Nu acum. Am nevoie de tine.”, Întorcîndu-se provocator în cearşafuri, încercase să-l tragă înapoi, pe jumătate serioasă. Mirosea a rozmarin şi a lămîiţă, mirodenii pe care le folosise cu o noapte înainte pentru a găti puiul. Oricât de obosit ar fi fost — ea îl trezise să-i spună că auzise un sunet, undeva în depărtare —, tot o găsea atrăgătoare.

Dar rezistase tentaţiei, o sărutase pe frunte şi spusese:

— Curînd. O să mă întorc curînd.

Gustat alerga în fiecare dimineaţă de peste treizeci şi cinci de ani şi ştia un lucru: trebuia să continue. Cu patru decenii în urmă fusese un grăsan leneş care se îndopa cu mîncare din fast-food-uri. Cînd aflase de la doctor că prezenta risc de diabet, se înrolase în armată şi plecase în Vietnam după antrenamentele de bază. De atunci nu mai ratase nici o zi de alergat, cu excepţia unor duminici cînd se dusese la biserică. În Vietnam fusese considerat nebun:

— O să te prindă gălbejiţii! strigau după el.

Dar prefera să-l prindă inamicul decît să-şi piardă disciplina.

Astfel încât, deşi erau în vacanţă într-o căbănuţă din British Columbia, în apropierea unui lac izolat, la jumătatea distanţei dintre Vancouver şi Whitby, Gustat avea nevoie de alergarea de dimineaţă, indiferent de situaţie.

Alesese o veche potecă forestieră, destul de largă pentru a fi sigură — putea vedea un urs sau

orice altceva imediat ce acesta l-ar fi văzut pe el. Poteca înconjura lacul o bună bucată din drum, apoi cotea spre colinele de la poalele munţilor. Poteca era abruptă şi stîncoasă, ocolind uneori pinii şi brazii din drum. Gerul îl învigora şi-şi trase căciula de lînă mai adînc pe cap.

Îi plăceau zorii pentru că putea gîndi şi pentru că acolo unde era verdeaţă se auzeau întotdeauna şi trilurile păsărilor. Piţigoi, corbi, chiar şi un soi de vultur.

Suprinse într-o curbă a drumului şi un raton acoperit cu blană groasă, de iarnă. Îi aruncă o privire surprinsă, apoi o luă la fugă ca un bătrîn crăcănat, parcă bătîndu-şi joc de Gustat.

Aerul îi ardea plămînii, dar panoramele care se desfăşurau sub potecă îi abăteau atenţia de la respiraţia hîrîită şi de la vechile răni din gambă şi genunchi. De la această distanţă, lacul părea albastru-argintiu, tăcut şi nemişcat, iar Gustat începu să îşi dea seama cît de frumoasă avea să fie acea zi.

În acel moment văzu în faţa sa începutul unei coloane de fum negru, iar la capătul acesteia, printre copacii distruşi, o vagă licărire de metal.

***

Gustat era înapoi pe scaun, ţinînd cîrpa umedă la nasul însîngerat. Era unul dintre cele mai grele lucruri pe care trebuise să le facă, dar era nevoit să le dea ceva, altfel ar fi continuat să sape din ce în ce mai adînc. Nu ştia dacă planul lui putea să reziste la aşa ceva.

Lisa. Aaron.

— Marikova are dreptate, spuse. *Cu toate că ţi-ai putea pune întrebarea cum de ştie*. Soţia şi fiul meu au fost... ucişi acum patru ani.

Cuvîntul *ucişi* încă părea brutal, nenatural.

— Eram în vacanţă în Canada. Criminalul n-a fost găsit niciodată.

Apropiindu-se de cabană, fugind înspre uşă... Onyx îi spunea: Nu a fost niciodată personal. Nu cu ei.

— Şi ce legătură are asta cu noi? întrebă Horia. Era încă întins pe podea, la picioarele lui Gustat. Toată furia îl părăsise.

— Morţile au fost ciudate, ca cele de aici? întrebă Rath.

Gustat încuviinţă, văzînd zăpada şi copacii din nou.

— Ambelor victime li s-a scos coloana vertebrală, post-mortem. Celelalte răni nu se potriveau cu nici un animal cunoscut. Rănile de pe mîinile victimelor indicau un atacator de o forţă şi mărime neobişnuită. Fragmente dintr-un metal necunoscut se aflau sub unghiile lor.

Vorbele îi ieşeau pe gură dar nu erau ale lui — erau din rapoartele FBI şi CIA pe care le furase Onyx pentru el. Ar fi preferat să-şi muşte limba cu totul decît să le spună ce văzuse în acea zi la cabană.

— Ca pe insulă, atunci, spuse Maxim.

Gustat încuviinţă din nou.

Maxim se afundă în scaun.

— Asta e. Legile selecţiei naturale. Cel mai puternic va supravieţui. Restul sîntem practic morţi.

— Ai puţin respect, şuieră Rath. Maxim îi aruncă o privire nedumerită.

— Asta nu e tot, continuă Gustat. Se simţea din ce în ce mai amorţit. Am văzut-o.

— Ce-ai văzut? întrebă Horia de pe podea

— Am văzut nava.

***

Din apropiere, obiectul pe care-l văzuse Gustat printre copaci era atît de avariat şi săpase o potecă atît de adîncă prin zăpadă încît se mirase că nu era nimic în flăcări. La început, i se păruseră a fi rămăşiţele unui avion militar experimental. Avea reactoare în partea din spate. Chiar aşa avariată cum era, tot păstra impresia unei maşinării de luptă mortale. Asta se putea vedea din forma sălbatică a aripii şi din rămăşiţele înnegrite a ce părea să fi fost o turelă de mitralieră.

Dar îşi schimbă părerea cînd se mai apropie. Nu era un aparat experimental. În fuselaj fuseseră tăiate simboluri ciudate, asemănătoare hieroglifelor. Metalul era de o culoare ciudată, gri-verzui, care strălucea cu un albastru nefiresc acolo unde îl atingea lumina soarelui ce pătrundea printre copaci. Din navă venea un miros ciudat: un amestec de rugină, chimicale, mucegai şi ceva tropical. Şi aerul era mai greu de respirat în jurul ei.

Din epavă se ridicau aburi, la fel ca şi din capul lui în timp ce stătea acolo, cu mîinile în şolduri, simţind frigul acum, că se oprise din alergat.

Gustat înconjură epava. Văzu echipamente electronice extraterestre expuse într-un compartiment uriaş care supravieţuise impactului. Ceva mai departe, interiorul navei se

vărsase pe zăpadă printr-o gaură urîtă dintr-o latură: un torent de cranii, de dimensiuni şi forme diferite, unele dintre ele încă ataşate de şire ale spinării încă roşii şi umede. Priveliştea îl îngheţă; nu ştia cum să proceseze informaţia. Nu era nimic terestru în acea grămadă.

Apoi Gustat văzu uşa deschisă din spatele craniilor şi urmele monstruoase din zăpadă ce continuau în josul pantei. Erau înclinate într-un unghi imposibil pentru oricine, poate cu excepţia celui mai puternic şi agil atlet. Fumul din cabana lor putea fi văzut cu uşurinţă de acolo. În acel moment îşi dădu seama, cu un amestec de dezgust faţă de sine şi panică, că se afla la aproape cinci kilometri depărtare de soţia şi copilul său.

Un sunet tăie aerul — un sunet pe cît de distant, pe atît de familiar din copilărie. Puşca bunicului său. Tuşea şi reculul ei formau un ecou înfiorător în acel loc. Asta în timp ce privea la ce ştia că, în ciuda a ceea ce îi spunea judecata, era o navă spaţială.

Se mai auziră împuşcături.

Alergă spre marginea rîpei şi se opri în loc cînd văzu, din nou, unghiul imposibil. Nu putea risca, nu avea de ales. Nu şi dacă voia să se întoarcă la cabană întreg. Un picior rupt n-avea să ajute pe nimeni.

Gustat o luă la fugă pe unde venise, cu toate că ştia că totul se va fi terminat pînă cînd ajungea. Alerga ţipînd şi urlînd, de parcă aşa, ca printr-un miracol, putea îndepărta monstrul de ei.

***

— Eşti sigur că vrei să faci asta? îl întrebase Onyx pe Gustat la prima lor întrevedere. Este o călătorie lungă şi grea într-un fel de iad. Eşti conştient de asta, nu?

Gustat încuviinţase. Da, ştia. Dar cînd nu poţi dormi, nu poţi mînca, abia reuşeşti să respiri din cauza apăsării din piept, ce altceva poţi face?

— E un extraterestru, spuse Gustat. Din spaţiu.

Tau zâmbi.

— ET. Vrei să credem că e un blestemat de OZN. De ce nu un experiment secret al guvernului? De ce nu ceva care a suferit o mutaţie din cauza poluării?

— Atunci tu ce mama naibii crezi că e, Tau? se răsti Horia de pe podea. Crezi că e vreun demon, aşa cum crede Rath?

Rath îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Din punctul meu de vedere, prefer să fie din spaţiu. Asta înseamnă că-i făcut din carne şi oase.

Gustat ridică din umeri.

— Nu-mi pasă dacă mă crede cineva sau nu.

Şi chiar nu-i păsa, atâta timp cît îl lăsau în pace.

— Ce vreau să ştiu eu, spuse Colquhoun, e motivul pentru care nu ne-ai spus asta mai devreme.

Gustat rîse amar.

— Cred că răspunsul e evident.

— Care e sursa ta de informaţii? întrebă Marikova, de parcă n-ar fi ştiut. Gustat credea că poate avea chiar mai multe informaţii decît el, mai ales dacă avea acces la vechile dosare ale KGB -ului.

— Am mituit un funcţionar al guvernului, spuse Gustat. Mi-a făcut rost de acces la dosarele potrivite. Guvernul Statelor Unite îi numeşte Predatori. Vin aici pentru a vîna de plăcere. Trupele speciale secrete încearcă să pună mîna pe tehnologia lor de ani de zile.

— A fost un accident, îi spusese Onyx. Atacul a fost probabil un accident, dacă asta schimbă ceva.

Nu schimba.

— Nu le place frigul. Dacă nava-mamă ar fi fost mai aproape, nici n-ar fi încercat să ajungă la cabană înainte de extracţie. Nava se îndrepta spre zone mai calde, asta e sigur.

Trecuseră patru ore pînă cînd poliţia locală ajunsese la locul incidentului şi-l găsise pe Gustat încremenit în cabană. Versiunea canadiană a FBI-ului ajunse acolo la două ore după ce izolaseră perimetrul. În ziua următoare, guvernul canadian permisese CIA-ului să preia investigaţia şi Gustat nu se mai apropiase de cabană vreodată. Chiar şi acum accesul era interzis, zona fiind împrejmuită cu sîrmă ghimpată şi ocupată de vreo patruzeci de agenţi şi personal auxiliar al CIA. Toate acestea prea tîrziu.

— Dosarul e clar. Zona impactului era doar o pată înnegrită şi arsă cînd au ajuns ei acolo, îi spusese Onyx.

Poliţia locală îl reţinuse pentru trei zile, dar el îşi păstrase declaraţia originală şi, după cea de-a treia zi, îl eliberaseră. Nu-i mai vorbiseră niciodată. Primise prin intermediul FBI-ului două urne care, i se spusese, conţineau cenuşa soţiei şi a fiului său. Nu credea că sînt adevărate, dar nu se putea convinge să le trimită la teste. Uneori,

noaptea, cu o sticlă de scotch alături, gîndurile îi deveneau negre şi îngrozitoare. Putea vedea corpurile Lisei şi al lui Aaron pe tărgi, în descompunere dar încă întregi, testate de oameni în costume de protecţie biochimică.

După şase luni de telefoane şi e-mailuri ignorate de către FBI, CIA şi guvernul canadian, porni în căutarea cuiva ca Onyx. Cineva care îl putea ajuta să pună la cale răzbunarea.

— De ce-ai venit aici? întrebă Marikova. Tu l-ai adus pe Predator?

O făcuse? Nici măcar Onyx n-ar fi ştiut răspunsul la acea întrebare. Depindea numai şi numai de ce făcea (sau nu făcea) cutia neagră.

Gustat negă din cap.

— Nu. Mă duc în zone tropicale şi semi-tropicale izolate. Acolo le place să apară.

— Nu te cred, spuse Marikova. Nu pot să cred asta. Eşti prea inteligent pentru aşa ceva.

— Atunci nu mă crede, spuse Gustat.

— Şi cum îl omorîm? întrebă Horia. Fără supărare, nu mă interesează ce ţi s-a întîmplat, de ce eşti aici sau cum am ajuns în situaţia asta. Vreau doar să ştiu cum îl putem omorî.

Asta era partea dificilă. Onyx fusese sincer de la început; atît de sincer, încît Gustat se întrebase dacă înfruntase vreodată personal un Predator.

E o maşină de ucis. Născută pentru asta. Are un avantaj tehnologic, chiar dacă este, în mare parte, tehnologia altor extratereştri. Chestia asta e, în mod natural, mai puternică decît un om. Şi sînt cel puţin la fel de inteligenţi ca noi, doar că au o mentalitate mai tribală. De ce te-ai pune cu

bună ştiinţă într-o situaţie în care te-ai putea înfrunta cu aşa ceva, nu ştiu.

Lui Horia n-avea să-i placă răspunsul.

— Depinde de Predator. Armura lui are îmbinări în aceleaşi locuri în care şi armura umană ar avea puncte slabe, spuse Gustat. Camuflajul poate fi scurtcircuitat de apă. Uneori. Pentru că le place lupta unu-la-unu, e posibil să-şi asume riscuri tactice, aşa cum a făcut şi acesta. Ar putea întrerupe atacul asupra unui grup după una sau două victime ca să-şi cureţe trofeele — de obicei cranii şi coloane vertebrale. Majoritatea Predatorilor îşi atîrnă prada la înălţime după ce o jupoaie, dacă au ocazia. Pot să ne respire aerul fără căşti o vreme, dar nu la nesfîrşit. Fără căşti nu-şi pot fixa tunurile cu plasmă asupra ţintelor.

— Tunuri cu plasmă? spuse Maxim. Tunuri cu plasmă?

— Mai poartă şi cuţite lungi, discuri metalice ca un bumerang, o suliţă mecanizată care este foarte periculoasă şi probabil alte arme de care n-am aflat. Cea mai sigură cale e să luptăm împreună împotriva unui Predator şi să sperăm să avem noroc.

— Ăsta e sfatul tău? spuse Tau, sceptic. Asta e tot ce ai? Uite o sugestie mai bună: luptă împotriva tehnologiei extraterestre cu tehnologie extraterestră. Trebuie să punem mîna pe una dintre armele acelea.

Tau îi aruncă lui Colquhoun o privire şi Gustat era sigur că Tau se gîndea la asta ca la cea mai mare tranzacţie de arme. Poate era doar calea lui Tau de a trece raţional printr-o situaţie de coşmar, sau poate era pur şi simplu foarte prost şi lacom.

— Da, de ce să nu ne despărţim şi s-o apucăm fiecare pe unde ştie? propuse Maxim. Aţi văzut ce bine funcţionează în filme.

— Nu zic să ne despărţim, spuse Tau. Zic că ar fi cazul să căutăm nava. Să purtăm lupta pe teritoriul lui.

— Atunci e clar că spui că trebuie să ne despărţim, spuse Maxim, pentru că ăsta îmi sună mie a plan de rahat.

Ultimul lucru pe care-l voia Gustat era ca şi alţii să se apuce să caute nava. Nu ar fi făcut decît să-i îngreuneze lui situaţia.

— Nu sînt sigur că planul ăsta are vreo logică, spuse.

— Nici măcar nu ştim unde este nava, zise Horia.

— Undeva în mlaştină, spuse Colquhoun. Din cîte zice Rath. Acolo i-au dispărut oamenii.

— N-am spus aşa ceva, zise Rath, părînd însă agitat.

Minunat. Aceasta fusese şi presimţirea lui Gustat.

— Tot e o idee proastă, spuse Maxim.

— Eşti tu un laş, spuse Colquhoun.

— Da, asta e, răspunse Maxim. Eu sînt un laş. Cred că mă duc să mă culc.

Spunînd asta, se ridică, luă o sticlă de tequila de pe măsuţa de cafea şi se îndreptă spre camera sa, trîntind uşa după el.

— *Creaturile astea au ucis echipe special pregătite şi indivizi antrenaţi, îi spusese Onyx. Sînt foarte versatili.*

— Avem musafiri, spuse Marikova.

Aşa era. Cît se certau, doisprezece soldaţi khmeri, înarmaţi cu mitraliere AK-47, intraseră

de pe punte şi acum stăteau în prag, într-un singur rînd de netrecut, în timp ce soarele apunea în spatele jaluzelelor metalice care începuseră să se închidă automat.

— Şi acum ce? întrebă Horia, ridicîndu-se.

— Precauţii de siguranţă, spuse Rath. Mi-am retras majoritatea oamenilor la cabană şi-am format un perimetru defensiv. Nimeni nu pleacă de aici. Nimeni nu porneşte după nava spaţială. Dacă există aşa ceva. Nimeni nu mai ameninţă pe altcineva. Vom sta cu toţii aici şi vom fi calmi şi vom aştepta.

— Ce să aşteptăm? întrebă Gustat, frustrat. Fu surprins de brusca izbucnire de autoritate a lui Rath. În viitor va trebui să-l considere pe Rath mai mult un soldat decît proprietar de cabană.

— Avionul cu provizii, spuse Rath, aruncând o bombă între ei. Vine poimîine. Pînă atunci, vom rămîne calmi şi nu vom face vreo prostie. Vă doresc o şedere plăcută.

24

După această şedinţă de grup, Marikova putea vedea foarte clar tot ce avea să se întâmple. Tau şi Colquhoun nu reuşiseră să-şi ascundă interesul când auziseră de tehnologii extraterestre. Semnul dolarului le sclipise în ochi. Îl mai observase şi pe Tau cum îl privea pe Horia Ursu, întrebîndu-se dacă avea să se alăture planului lor sau se va alia cu Gustat, care, de bună seamă, ştia lucrurile de care era nevoie pentru a supravieţui. Deschisese lacătul de la uşa lui Gustat cu o zi înainte şi găsise ciudatul costum negru de scafandru şi cutia neagră de sub pat.

Fusese tentată să schimbe setările sau s-o fure, dar se gîndise că era mai bine ca Gustat să nu ştie că cineva îi umblase în cameră.

Ştia că, în ultimă instanţă, Horia avea să fie de acord cu planul celor doi, chiar dacă era prea inteligent pentru aşa ceva. Mai ştia şi că Maxim capitulase şi putea fi manipulat de oricine, folosit în orice scopuri. Acea maleabilitate o interesa.

Doar pe Rath nu-l putea citi. Iar Nikolai — ce urma să facă Nikolai? Acum era rănit şi o astfel de rană, un astfel de incident putea întări un om sau îl putea slăbi pînă ce devenea de nerecunoscut.

Îl alesese, într-un fel. Agentul ei ar fi trimis-o oricum în mijlocul insurecţiei din Cecenia, dar ea ceruse să facă echipă cu Nikolai. Îi citise profilul în dosare, îi văzuse poza. *Foarte independent, foarte inteligent, suferă ocazional de vină*. Tot ea venise cu parola pe care i-o şoptise în ureche: *volya*. Era unul dintre cele mai sexy cuvinte pe care le ştia. Însemna „libertate” sau „proprie voinţă”, dar de secole fusese folosit de poeţi ca rimă pentru *dolya*, ce însemna „soartă” şi „a împărţi”, aşa că cele două concepte deveniseră pentru majoritatea ruşilor legate iremediabil. „Libertate” era ce-i şoptise în ureche, dar soarta îi legase unul de altul. Îi plăcuseră ochii lui, privirea chinuită din poză, îi plăcuse că în copilărie crescuse singur pe străzile din Odesa. Îl găsea puţin exotic, puţin diferit. De atunci îi iubise mirosul, un miros masculin, iar mai tîrziu, cînd buzele ei treceau peste mai mult decît urechea lui, îi iubise şi abdomenul şi restul corpului său bine-făcut. Dar nu-i spusese cum îl alesese, sau că îl alesese pe Vladimir, partenerul

ei de dinainte, cam în acelaşi mod, doar ca acesta să moară pe o alee dintr-o zonă rău-famată a Bucureştiului, sîngerînd de pe urma unei împuşcături în stomac.

Stăteau întinşi pe pat, acoperiţi în sudoare. Nikolai, încovoiat, încă mai avea penisul înăuntrul ei; amîndoi respirau greu. Îi plăcea de el în felul acesta, epuizat dar aproape de ea. Atunci obişnuia să spună lucruri prosteşti dar măgulitoare — că o iubea, că ar trebui să părăsească FSB -ul şi să se aşeze la casa lor, să facă un copil.

Nikolai gemu, apoi îi cuprinse sînul drept, gîdilînd-o şi producîndu-i o plăcere care o făcu să-l vrea din nou. Cine ştia cît timp le mai rămînea? Oricît l-ar fi plăcut pe Nikolai, oricît l-ar fi dorit, ştia că nu este destul de puternic. Şi nu-i plăcea cum arătau acele cicatrice de pe faţa lui. Nu erau adînci, dar păreau să se fi infectat. Fără puţin noroc, era posibil să nu mai fie alături de ea cînd totul lua sfîrşit. Acest gînd nu-i făcea plăcere şi, cînd îl simţi întărindu-se în ea şi deveni excitată din nou, începu să plîngă puţin.

Marikova nu ştia dacă asta o făcea slabă sau pur şi simplu umană. Nu ştia dacă cineva putea înţelege că putea fi dragoste.

25

În acea noapte, după ce toţi oaspeţii se culcară şi el verifică oamenii care stăteau de pază lîngă cabană, Rath se furişă într-una dintre cămări. Îşi scoase toate proviziile şi începu să transforme încet camera comună, speriat că cel mai mic

scîrţîit avea să-i trezească pe oaspeţi şi să strice surpriza.

Rath făcea acelaşi lucru în fiecare an şi nu dorea să renunţe la ritual. Se pregătea pentru una dintre sărbătorile preferate ale misionarilor care îl crescuseră şi era una dintre puţinele amintiri pe care Rath le putea numi „sentimentale”, dacă acest lucru însemnase ceva pentru el vreodată. Cel mai apropiat cuvînt pentru acest sentiment în limba cambodgiană putea fi tradus drept „potrivit pentru trecut”.

Această muncă avea o semnificaţie specială în acest an, pentru că îl ajuta să-şi regăsească stabilitatea. Dacă putea să continue de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, poate reuşea să controleze situaţia. În acel moment luase cîteva măsuri pentru a asigura supravieţuirea lor pînă la sosirea avionului şi, în cele din urmă, a ajutorului. Inventariase armele recuperate de la depozit şi păstrase cîteva la cabană, restul fiind trimise la buncărul-templu. Renunţase la băutură şi avea mintea clară. Crease un perimetru defensiv în care avea încredere, cel puţin ca sistem de avertizare. Ruptura dintre Rath-gazda şi Rath-soldatul începuse să-l obosească, dar se concentra pe sarcinile simple, pentru că îl calmau.

La sfîrşit îl durea spatele şi coastele îl ardeau, dar se simţea bine. Chiar şi zîmbi. Nu privise monitoarele toată ziua. Nu ştia ce voia demonul să-i mai spună. Nu avea nevoie de asta. Avea nevoie de ce devenise camera comună: o manifestare a ceea ce considera el ca fiind fericirea, pentru că oricît de duri ar fi fost misionarii cu el — îl bătuseră cu o frecvenţă

tulburătoare pentru orice infracţiune, oricît de mică — era destul de deştept să realizeze că fusese un rai, fericire adevărată în comparaţie cu ce urmase.

Era o treabă bună. Părea perfect. Dorise s-o facă oricum, dar din cauza Predatorului părea de două ori mai potrivit. În trecut funcţionase ca o aducere aminte pentru oaspeţi că exista şi o lume exterioară. Uneori, în timpul vînătorilor, începea să le fie dor de casă.

Rath Preap se culcă pe canapea satisfăcut, îmbrăţişînd un AK-47, şi visă cu drag la o copilărie pe care oricine altcineva ar fi considerat-o un coşmar.

26

După ce cără trupurile celor doi khmeri însărcinaţi cu paza depozitului de arme, Predatorul se îndreptă către nava sa, ascunsă adînc în mlaştină. Ecranul montat în cască includea şi o linie roşie pîlpîitoare care indica drumul corect. Un alt ecran prezenta scene de pe planeta natală — Predatori în lupte ritualice, folosindu-şi doar discurile albe şi corpurile unul împotriva altuia, vederi panoramice asupra unui teren misterios învăluit în ceaţă verde, prin care se mişcau structuri asemănătoare copacilor şi creaturi ciudate, ca nişte ciuperci.

Senzorii nu arătau nici o ameninţare. Nava se afla drept în faţă, protejată de un camuflaj mult mai practic decît cel al Predatorului: crengi şi noroi. Nava se afundase în solul moale, care asigura o şi mai mare protecţie.

Predatorul se îndreptă către navă pe o potecă îngustă, mărginită de ape.

Ceva uriaş lovi Predatorul din partea stîngă; fălcile îi imobilizară mîna, iar un dinte străpunse armura. Greutatea atacatorului îi împinse pe amîndoi de cealaltă parte a potecii, în apă. Predatorul încercă să revină pe picioare, dar fălcile se strîngeau din ce în ce mai mult în jurul lui. Cu un urlet, Predatorul zvîrli creatura de pe el şi se retrase pe potecă, orbecăind după panoul de control. Se întoarse, intenţionînd s-o arunce în aer cu tunurile cu plasmă, dar dispăruse deja înapoi în apa întunecoasă, trăgînd după ea corpurile celor doi soldaţi.

Din braţul Predatorului curgea un lichid verde; armura îi era smulsă de pe antebraţ, îndoită dar nu găurită. Camuflajul pîlpîi puţin, apoi se stinse. Ecranele din cască treceau prin diferite specii de reptile, încercând să identifice atacatorul.

Predatorul închise panoul de control şi privi la suprafaţa apei. Senzorii nu arătau nimic. Apa era liniştită. Continuă apoi către navă, cu o ciudată combinaţie de iritare şi respect.

Toate la timpul lor. Insula era în siguranţă. De pradă se putea ocupa în linişte.

27

Ghearele îi mîngîiară faţa ca o atingere blîndă şi deodată Nikolai văzu o cu totul altă lume; aerul încins îi strîngea gîtul, tiparele nefireşti de verde îl înconjurau, iar cele trei luni galbene ca ochii unui lup îl făceau să se încrunte din cauza luminii orbitoare.

Încercă să-şi găsească cuţitele, dar se trezi transpirat, lîngă Marikova, tremurînd şi simţind o usturime în zgîrieturile de pe faţă, care sfîrîiau ca bomboanele efervescente pe care îl pusese să le încerce odată. Se ridică, trase jos bandajul şi atinse rănile, aşteptînd ca senzaţia să confirme atingerea. Dar acestea începuseră deja să formeze coajă; erau reci şi inerte.

Se rezemă de pernă, respirînd adînc. De cînd Gustat confirmase existenţa Predatorilor şi le completase informaţiile, imaginaţia lui Nikolai începuse să lucreze febril — o trăsătură bună, dar în acelaşi timp rea pentru un agent. Funcţionase în ambele sensuri în Cecenia, ajutîndu-l să-i înţeleagă pe insurgenţi şi să le prevadă acţiunile — chiar locuise alături de ei sub acoperire —, dar îi dezvoltase şi un sentiment de empatie faţă de ei şi de cauza lor. Cea mai grea acţiune sub acoperire îl forţase să ia viaţa unui bătrîn de şaptezeci de ani care fusese colonel în Armata Roşie şi luptase la Stalingrad, în al Doilea Război Mondial. Eroul de război le dădea cecenilor sfaturi tactice şi strategice cu mult peste experienţa acestora.

— Trebuie să facem asta, îi spusese Marikova. Plecase în altă cameră şi revenise, concentrat pe altceva. Ea îi luase capul între palme şi-l sărutase.

Bătrînul murise fără nici un sunet cu excepţia suspinului sîngelui care curgea prin tăietură, iar Nikolai privise corpul de pe podea vreme îndelungată, întrebîndu-se cum de ajunsese aşa.

Acum privea tavanul, crăpăturile din lemn, simţea căldura corpului gol al Marikovei lîngă el, şi realiză cu mirare că obrajii îi amorţiseră pe

dinafară, dar încă putea simţi ceva în interior, în ţesut, în carne, un val de căldură ce se împrăştia în toată partea stîngă a feţei de parcă se afla într-un salon din Moscova şi avea un prosop înfăşurat în jurul capului.

Nici un virus cunoscut de Nikolai, nici o infecţie nu se schimba atît de brusc şi dramatic.

Privi către Marikova şi vru s-o trezească, dar nu reuşi să se hotărască. Nu ştia dacă pentru a o menaja pe ea sau pentru a se menaja pe sine de grijile ei.

În schimb, Nikolai închise ochii şi se gîndi la o zi din Cecenia când nu erau decît el şi ei, cu mult înainte de a începe să-i vîneze, stînd pe un deal la răsărit, mîncînd cîrnaţi de casă şi pîine şi împărţind o sticlă de votcă în timp ce priveau ţinutul care arăta ca o tablă de şah. Nici o lună mai tîrziu, avea să fie distrus de tancurile ruseşti; casele de ţară aveau să fie incendiate şi cadavrele împrăştiate pe toate străzile.

28

Rath se trezi dimineaţă la auzul râsetelor cuiva şi cînd deschise ochii îl văzu pe Maxim, cu o puşcă în mână, privind creaţia sa fără să-i vină a crede.

Dintr-un zid în altul, Rath atârnase o serie de decoraţiuni de Paşti: postere cu iepuri înghesuiţi peste ouă, jucării atîrnate de tavan, ouă fierte ascunse prin casă, pictate cu aceeaşi culoare cu care vopsise şi pereţii cabanei, o cărare de ouă de ciocolată şi pungi cu dulciuri, icoane cu Iisus pe cruce, scene ale învierii, steguleţe colorate — toate nimicurile la care se putuse gîndi şi pe care

le putuse procura ieftin din Bangkok cu luni în avans. Îi luase patru ore pentru a pregăti totul, iar acum camera mirosea a ciocolată, plastic şi vag a ouă fierte.

Rath privea fericit, puţin deranjat de prezenţa lui Maxim.

Acesta se tot învîrtea rîzînd. Rath nu putea să-i interpreteze rîsul, aşa că întrebă:

— Îţi place?

Maxim se opri în loc.

— Să-mi placă? Eşti nebun, omule? E un extraterestru acolo care încearcă să ne omoare şi tu organizezi *vînători de ouă de Paşti?*

Începu să vorbească tare. Rath îi putea auzi pe ceilalţi oaspeţi trezindu-se, se întinse după un AK-47 şi se sprijini de un scaun. Fu cuprins de o nevoie subită de a-l împuşca pe Maxim şi de a continua să-l împuşte pînă cînd nu avea să rămînă decît o pată de sînge pe podea. Dar Maxim continua să vorbească şi Rath nu voia decît să-l facă să tacă înainte de a-l omorî.

— Adică, m-am trezit ca să-mi iau o ceaşcă de cafea şi nici nu mai ştiu unde e bucătăria în toată nebunia asta.

O senzaţie de neajutorare îl cuprinse pe Rath. Era prea tîrziu pentru a-l omorî pe Maxim, prea tîrziu să nu simtă, din nou, că este grotesc şi că nu a reuşit să înţeleagă Occidentul.

— Acolo, spuse, arătînd spre o fîşie de panglică multicolorată pe care o agăţase de tavan.

— Ce? întrebă Maxim.

— Bucătăria e acolo, spuse Rath, arătînd din nou direcţia.

— Mulţumesc pentru nimic, spuse Maxim şi plecă val-vîrtej spre bucătărie, cu panglicile

fîlfîind în spatele său. Rath îl auzi înjurînd şi lovind ceştile de cafea. Îi convenea, într-un fel. Ştia cît de speriat era Maxim — i-o putea vedea în ochi. Starul rock nu mai fusese într-o astfel de situaţie. Asta nu însemna însă că Rath nu dorea în continuare să-l omoare.

Reacţiile celorlalţi invitaţi fură variate.

John Gustat fu următorul care coborî şi se uită în jur de parcă încă mai dormea, dar apoi zîmbi către Rath şi spuse:

— Paştile, nu? Deja. Nici nu mi-am dat seama. Bănuiesc că vom mînca ouă toată ziua.

Tau şi Colquhoun, coborând aproape simultan, spuseră amîndoi ceva de genul „Ce dracu'?!”, apoi îl acompaniară pe Maxim în bucătărie — probabil singura ocazie în care făcuseră front comun cu galezul.

Însă pentru ruşi şi român, care nu sărbătoreau Paştile în acest fel, decoraţiunile lui Rath erau o inovaţie exotică, fără a fi lipsite de gust, fără a stîrni amintiri, fără a fi îngrozitoare, ci doar colorate. În special Horia păru să aprecieze gestul. Nikolai era încă palid şi abia zise „Bună dimineaţa”, pe cîtă vreme Marikova păru încîntată şi îl puse pe Rath să îi explice tot ce făcuse — şi de ce aşa şi pe dincolo.

Rath nu se simţea în largul său explicînd, de parcă dădea prea multe informaţii personale femeii-asasin. Era foarte neîncrezător faţă de ea, în special datorită acelei scîntei pe care o avea în ochi, a modului voit în care-şi unduia şoldurile şi-l lăsa să se uite la pieptul ei, dar asta nu-l împiedică să vorbească pînă ce Marikova află tot ce voia să ştie.

Observă că toată munca pe care o depusese pentru decoraţiuni îl făcuse să pară vulnerabil în ochii tuturor, aşa că începu să le demonteze încet-încet pînă cînd, după dejun (în timpul căruia toţi îşi purtară armele), camera comună reîncepu să arate ca de obicei. Acest fapt îi mai potoli pe Plîngăcioşi, cum îi numea el pe Maxim, Tau şi Colquhoun.

— Ce facem acum? îl întrebă Maxim pe Rath, ieşind din bucătărie.

— Ce vrei să spui?

— Ce facem azi?

— Tragem la sorţi.

— Tragem la sorţi?

— Da. Pentru avion. Au loc doar doi.

29

Rath întinse pumnul cu paiele şi lui Maxim i se făcu rău. Păstrase în minte figura Aliciei, imaginîndu-şi reuniunea lor pasională — şi acum, asta. Deodată, totul îi aducea aminte de şcoala de artă şi de apartamentul pe care îl împărţea cu alţi studenţi, stînd în jurul unui brad de Crăciun, mîncînd supă cu tăiţei, fără nici un cadou.

— Doar doi? Colquhoun părea la fel de supărat ca şi Maxim.

Marikova rîse.

— Credeai că avem toţi loc? Într-un Cessna ca cel care ne-a adus aici, pe rînd?

— Credeam că prin avion cu provizii... Că e ca orice alt transport.

Prost, prost, prost.

— Uite care e treaba, spuse Horia, trageţi paiele alea odată şi hai să terminăm povestea asta.

— Eu rămîn, spuse Gustat, aşa că e mai uşor acum. La fel şi Rath.

— Da? spuse Rath, părînd surprins.

Maxim fu copleşit de furie:

— Ba bine că nu! Dacă eşti atît de legat de locul ăsta încît îl şi decorezi de sărbători, meriţi şansa de a lupta pentru el.

— Bine spuse, conchise Tau.

— Căpitanul se scufundă cu nava, spuse Rath indiferent.

— Clovnul se scufundă cu cabana mai degrabă, spuse şi Colquhoun.

— Şi, continuă Gustat, Maxim e unul dintre cei doi care pleacă cu avionul. Mai rămîne un loc.

— Da! strigă Maxim, agitîndu-şi pumnul. Avea să scape, pînă la urmă. Avea să reuşească! Va lăsa toate acestea în spate, într-o clipă, şi se va întoarce la Londra. Va fi doar un coşmar din care se va trezi în aşternuturi scumpe.

Colquhoun şi Tau se ridicară de pe scaune, strigînd mînioşi către Gustat.

Maxim se opri din a-şi agita pumnul şi se retrase puţin, iar Gustat continuă peste protestele celor doi:

— Maxim e singurul dintre noi fără vreun fel de antrenament de luptă. Dacă rămîne, ne va slăbi securitatea. Fără supărare, Maxim.

— Nu, ai dreptate, spuse acesta, zîmbind larg. Sînt veriga slabă. Ar fi bine să plec şi să vă las pe voi...

Horia, care stătea lîngă Maxim, se întinse şi-l lovi în piept cu podul palmei, oprindu-l în mijlocul

propoziţiei. Durerea era cu atît mai intensă cu cît fusese neaşteptată.

— Nu fi mîndru de slăbiciunea ta, mîrîi Horia.

— Bine, bine, spuse Maxim, chinuindu-se să respire.

Român nenorocit. Dar avea să plece acasă, aşa că trebuia să reziste.

Acum toată lumea tăcea.

— Trageţi paiele, spuse Rath, din nou. Cel mai scurt pai pleacă cu avionul.

— N-ar trebui să fie cel mai lung? întrebă Marikova.

— Cel mai scurt, spuse Rath.

— Tăceţi odată şi trageţi, spuse Horia, spre uşurarea lui Maxim. Nu voia ca cineva să redeschidă problema plecării lui cu avionul.

Se strînseră în cerc şi, unul cîte unul, traseră paiele. Al lui Horia era mai lung decît cel al Marikovei. Al lui Colquhoun era mai lung ca al lor, iar al lui Tau mai scurt decît oricare altul de pînă atunci. Ceea ce însemna că mai rămase doar Nikolai, care părea şovăitor.

— E în regulă, spuse Marikova. E în regulă dacă pleci. O meriţi.

Maxim îl văzu cum îi aruncă Marikovei o privire neajutorată.

Trase — iar paiul lui era mai lung decît cel al lui Tau. Umerii Marikovei se prăbuşiră în semn de dezamăgire şi Nikolai părea confuz, prins între fericire şi disperare.

Între timp, Tau sărea în toate părţile, agitîndu-se din tot corpul.

— Da, păpuşă! Da, păpuşă!

Marikova îl privi şi spuse:

— Da, dar ţine minte, dacă ţi se va întîmpla ceva, dragă, eu plec în locul tău.

Asta îl opri pe Tau, îngheţîndu-l şi oprindu-l în loc în mijlocul unei sărituri, într-un fel pe care Maxim nu-l uită tot restul vieţii. Tau păru, pentru o secundă, că se va transforma într-un schelet ca cel al lui Benjamin Peake.

— Cel puţin sîntem cu toţii în siguranţă în cabană.

30

Cu o noapte înaintea debarcării pe insulă, un om pe nume Mongkut, membru nou al echipajului, se strecură lîngă Sukhon cînd credea că femeia doarme. Se părea că nu era de acord cu decizia de a merge spre sud. Îi auzi paşii oprindu-se la uşă şi îi mirosi gura murdară după ce deschise lacătul cu un şperaclu şi intră.

Un glonţ în cap îi rezolvă ambele probleme: şi mirosul gurii, şi neîndemînarea. În dimineaţa următoare, Virote o ajută să arunce cadavrul peste bord în faţa întregului echipaj. Nu curăţă petele de sînge din cameră. Aveau să servească ca atenţionare, ca echipajului să-i fie frică de ea.

Stătu pe puntea superioară pentru tot restul zilei, privind echipajul cu un AK-47 alături. Chiar şi Virote părea şovăitor şi nu vorbi cu ea. Era ceva feroce în ea, un fel de sete de sînge hrănită de straniul artefact. Bucata încinsă de metal pulsa de parcă ar fi fost vie, închisă acum într-un cartuş şi ţinută de Sukhon într-o pungă, la gît. Ştia că sentimentul era ridicol, dar cu toate acestea nu putea să-l alunge.

Sukhon dorea să se răzbune, indiferent dacă pe creatură sau pe Rath Preap. Cineva urma să plătească.

Se putea ca demonii să nu existe, dar fantomele da.

31

Ceva mai tîrziu, Rath îşi puse nervii la încercare şi verifică monitoarele. Majoritatea erau întunecate acum, dar cîteva încă funcţionau. Unul sau două dintre acestea prezentau scene de pe insulă, inclusiv valea cu schelete, dar majoritatea arătau ceva ciudat: prim-planuri cu interiorul complex şi străin al unei camere de control. Erau simboluri şi cuvinte într-o limbă pe care Rath n-o mai văzuse niciodată.

Dar nu îl nelinişti imaginea subită a bîrlogului Predatorului, ci descoperirea că douăsprezece dintre monitoare arătau imagini din interiorul camerelor cabanei, cu toate că Rath nu pusese niciodată aparate de filmat înăuntru. Era singurul angajament faţă de intimitatea oaspeţilor pe care îl făcuse, de frică ca aceştia să nu descopere.

Acum privea cum Maxim şi Tau se plimbau prin cutiile lor scumpe, amîndoi arătînd ca nişte prizonieri cu toate că, în realitate, ambii aveau să plece şi să scape de acest coşmar. Privi către alt monitor şi-i văzu pe Nikolai şi Marikova în pat; Marikova îl presa pe marginea unui subiect pînă cînd Nikolai aruncă, epuizat, dar în glumă, cu perna în ea. Pe următorul monitor, Rath îl văzu pe Colquhoun îngenuncheat lîngă pat, într-un gest tăcut de rugăciune.. Gustat se învîrtea prin

cameră, luînd o cutie neagră de sub pat şi punînd-o la loc. Camera lui Rath. Goală.

Dintr-un motiv neştiut, această ultimă privelişte îl enervă pe Rath cel mai mult şi-l făcu să se simtă neadecvat şi manipulat.

Se simţea un miros rînced în camera secretă, din cauză că nu mai făcuse duş de două zile. Avea o frică patologică de a fi vulnerabil şi ideea de a păşi într-un duş îl speria. Buncărul-templu din nord-vest părea un refugiu din ce în ce mai atrăgător.

Paşti fericite, îşi spuse Rath, în timp ce încă ceva din creierul lui se dezlipi şi începu să plutească liber.

32

Lucrurile o să se simplifice, se gîndea Gustat, stînd în faţa micii cazemate a aerodromului ce servea ca turn de control. Albastrul cerului era atît de ascuţit încît îţi putea tăia ochii. Un miros de flori Şi alte ierburi exotice compensa umiditatea din aer. Gustat se simţea ciudat de optimist, chiar fericit. Pe zi ce trece se apropia mai mult de lupta cu Predatorul — în condiţiile impuse de el, nu de creatură.

Rath spunea că avionul ateriza de obicei pe la ora două, dar cu toţii veniseră mai devreme, în special Tau şi Maxim, care păreau îngrijoraţi să nu piardă cursa. Ambii purtau un rucsac în spate — tot ce le dăduse Rath voie să ia cu ei — şi aveau o privire obosită şi alertă. Credeau oare că ceilalţi sînt în stare să-i omoare pentru locurile lor?

Cît despre Rath, Gustat trebuia să-l admire. Decoraţiunile de Paşte fuseseră bizare, chiar jalnice — semne ale unei căderi nervoase —, dar astăzi se ocupase de toate problemele ca un soldat, cu detaşare şi profesionalism. Prin intermediul lui Ary, îşi pusese soldaţii khmeri să împrejmuiască zona cu explozibili şi mine, asigurînd perimetrul. Aeroportul îl lăsă în seama lui Narith. Locotenentul khmer — care avea obiceiul să-şi agite pumnul în aer şi să înjure nervos în cambodgiană la cel mai mic semn de provocare — adusese patru dintre tunurile cele mari şi le aranjase în spatele unor saci de nisip cu faţa spre aerodrom astfel încît să aibă un unghi de tragere de o sută optzeci de grade. Soldaţi cu AK-uri şi puşti cu lunetă erau puşi în poziţii de sprijin. Drumul care ducea la aerodrom fusese împînzit cu sîrmă ghimpată, cu o ariegardă de vreo douăzeci de oameni împotriva atacurilor-surpriză.

Rath îl surprinsese în timp ce mergeau către aerodrom într-unul dintre cele patru jeepuri rămase, întrebîndu-l:

— Crezi că e destul?

— Da, Rath.

— Dar tot nu e *destul*.

Gustat zîmbise.

— Niciodată nu e destul.

Acesta era adevărul. Nimeni nu era invincibil, nici un plan nu era complet sigur. Toate aceste pregătiri, oricît de logice, alertau şi inamicul că ceva se întîmpla. Cealaltă opţiune — de a merge cu doar cîţiva soldaţi — părea însă prostească. Gustat nu ştia ce părere avea despre situaţie. Dacă Predatorul apărea şi ei îl ucideau, era bine

pentru grup, dar el avea un plan mult mai ambiţios. Era greşit să spere că Predatorul nu va apărea? Poate reuşea să termine treaba înainte să sosească ajutorul.

Jimmy Tau chiar adusese şampanie, iar acum toţi, cu excepţia lui Gustat şi a lui Rath, beau din pahare de plastic de pe o masă pliantă din faţa clădirii. În faţa lor erau două mitraliere de calibru mare operate de khmeri transpiraţi. Nu păreau să fi dormit. Erau atît de agitaţi încît mai devreme fuseseră gata să deschidă focul asupra unui papagal care trecuse pe lîngă ei. După acest incident, Narith trecu în control mai des.

— Ne vom întoarce imediat cu ajutor, spuse Tau. De pe cea mai apropiată insulă. Vom aduce armata. Vom chema pe toată lumea. E un incident internaţional.

Rath, care privea pierdut către pistă, deveni deodată atent:

— Am mai discutat asta. Veţi contacta doar armata thailandeză — doar numele pe care vi le-am dat.

Tau ridică din umeri.

— Mă gîndeam că va fi o ştire importantă.

Rath îi aruncă o privire criminală.

Gustat zîmbi. Dacă mai aveau să stea mult pe insulă, urma să se certe ca nişte cupluri căsătorite de un car de ani.

Mai deoparte, Marikova şi Nikolai îi distrau pe Colquhoun şi Horia cu poveşti despre KGB; se formau noi prietenii cu ajutorul băuturii şi al speranţei unei noi zile. Între timp, Maxim dispăruse în interiorul clădirii.

Gustat, privind către cer, credea că erau mult prea relaxaţi. Dacă avionul nu venea?

Sistemul de comunicaţii prinse viaţă subit şi începu să se audă o melodie — foarte puţin subtilă, cu un bas prea puternic, dar destul de plăcută. Toată lumea privi în sus, de parcă sunetul venea din cer.

— Ce dracu?! mîrîi Gustat.

Acum putea recunoaşte vocea: Maxim. Formaţia lui.

Eu am fost omul cu blugii strîmţi
Eu am fost omul tuturor posibilităţilor
Femeile mă iubeau, bărbaţii mă ponegreau
Restul prietenilor doar zîmbeau.

Aruncă totul în aer şi pleacă acasă
Aruncă totul în aer şi pleacă acasă.

Maxim ieşi din clădire rînjind.

— Vă place?

— Închide-l, spuse Gustat. Dacă va auzi şi Predatorul?

Maxim rîse.

— N-am dat volumul la maximum. Dacă aude asta, poate auzi tot ce facem.

Marikova se apropie, lăsîndu-l pentru un moment pe Nikolai (care nu părea nici mai bine, nici mai rău).

— Are dreptate, spuse. Nu contează. Şi sună bine.

Maxim zîmbi.

— Mulţumesc.

— E doar o problemă de context, continuă Marikova, adresîndu-i-se lui Gustat. Departe de această insulă, Maxim ar putea fi chiar mai valoros decît oricare dintre noi.

Se aplecă spre acesta, îşi puse mîna pe obrazul lui stîng şi-l sărută pe cel drept, apoi se depărtă uşor, în timp ce Maxim stătea pe loc, cu un aer care spunea că merită toată atenţia femeilor.

Marikova rîse, încîntată.

— Vedeţi? E obişnuit cu asta.

Gustat oftă. Cu toţii erau nebuni sau „stricaţi” în vreun fel. Chiar şi el. Era trecut de ora două şi încă nu se vedea nici un semn din partea avionului. Începu să-l doară stomacul din cauza stresului. Ştia că există o şansă să nu scape viu de pe insulă şi era pregătit pentru asta, dar asta nu însemna că dorea să-i vadă pe ceilalţi morţi.

Apoi, pe la două şi jumătate, pe cer apăru un grăunte şi, după modul în care i se întoarse stomacul pe dos şi după explozia de adrenalină pe care o simţi, putea foarte bine să fie o bucată dintr-un orgasm de aur masiv. Femeia perfectă. Lovitura perfectă. Momentul perfect.

Maxim răcni cum nu-i stătea în fire şi fugi înăuntru să dea muzica mai tare, în timp ce Tau şi Colquhoun se îmbrăţişară. Marikova şi Nikolai se apropiară, fără să pară entuziasmaţi, de parcă ar mai fi fost în astfel de situaţii de nenumărate ori. Horia, care nu făcuse decît să fumeze fără pauză lîngă clădire, îşi stinse ţigara şi se apropie de Gustat. Nu se împăcaseră neapărat, dar relaţiile dintre ei, după bătaie, fuseseră cordiale.

> Eu am fost omul cu blugii strîmţi
> Eu am fost omul tuturor posibilităţilor.

— În România, spuse Horia către Gustat, avem o vorbă: nu sărbători gîsca din ou.

Gustat zîmbi. Din experienţa şi privirea lui Horia, Gustat crezu că-şi vede propria viaţă, puţin. Ştia că greşeşte, dar cu toate acestea impresia persista.

Femeile mă iubeau, bărbaţii mă ponegreau
Restul prietenilor doar zîmbeau.

Pata strălucitoare de pe cer se transformă într-un Cessna mic, alb, al cărui motor zumzăia monoton. Făcea, într-adevăr, mai mult zgomot decît muzica lui Maxim. Aproape că putea vedea pilotul; putea să pună mîna pe acea pată.

Toţi priveau cu o intensitate disciplinată, Rath plimbîndu-se în sus şi în jos în timp ce avionul dădea ture în jurul pistei pentru a se pregăti de aterizare dinspre vest. Gustat ştia că puteau apărea multe probleme, chiar în timpul unei aterizări de rutină — probleme fără legătură cu un extraterestru vorace de peste doi metri şi o sută optzeci de kilograme. Sentimentul de fericire de mai devreme îi dispăru. Fiecare muşchi din tot corpul îi era încordat; îşi strînse dinţii pînă cînd începură să-l doară. Toţi priveau absorbiţi, ţinîndu-şi respiraţia, cum micul Cessna se pregătea de aterizare, apoi eliberară un strigăt de bucurie cînd roţile atinseră pămîntul şi avionul începu să ruleze pe pistă.

Aruncă totul în aer şi pleacă acasă
Aruncă totul în aer şi pleacă acasă.

Tau şi Maxim ciocniră paharele de plastic, împrăştiind şampanie peste tot.

— De parcă ar fi cei mai buni prieteni încă din liceu, mîrîi Horia către Gustat.

— Dragoste secretă, îi răspunse Gustat pe acelaşi ton, făcîndu-l pe Horia să rîdă.

Abia cînd avionul ajunse la capătul pistei şi începu să ruleze înspre ei, Gustat îl observă pe Rath şoptind frenetic către Ary şi Narith, care veniseră dinspre perimetrul de siguranţă.

Totul se petrecu foarte repede şi nu putură decît să stea şi să privească. Narith lătră nişte ordine către soldaţii lui şi aceştia îşi aţintiră armele cele mari către avion.

— Ce naiba faci, Rath? urlă Gustat către el. Ce s-a întîmplat?

Dar Rath îl ignoră şi pe pistă începu să se întîmple un lucru foarte ciudat. Avionul se opri din rulat. Roţile se învîrteau, dar avionul nu se mai mişca… de parcă ceva îl ţinea în loc.

Gustat îşi puse binoclul la ochi. Văzu o strălucire, o licărire, senzaţia că ceva trece pe lîngă avion. Un braţ apăru la vîrful cozii. Avionul acceleră, dar pe aripa din spate se materializă Predatorul, dezechilibrîndu-l astfel încît aripa începu să zgîrie pămîntul. Îl văzu şi pilotul, dar nu-i veni să creadă; gura îi rămase blocată într-un urlet mut. Maxim ţipă către pilot, iar Tau şi Colquhoun rămaseră pironiţi. Horia mîrîia în română.

Rath îi spuse ceva lui Narith, iar acesta urlă un ordin. Mitraliera M-60 se pregăti de foc.

Gustat lăsă binoclul să-i cadă după gît şi spuse:

— Nu, aşteaptă. Nu poţi trage acum. O să distrugi avionul, o să omori pilotul.

Unei anumite părţi din el nu-i venea să creadă că zicea aşa ceva. Trage — foc la liber, omoară bestia.

Rath se încruntă, de parcă i-ar fi citit mintea.

— Mare păcat, dar creatura trebuie să moară.

Tau îl lovi pe Rath în piept şi-i strigă în faţă:

— Dar pilotul mai poate scăpa! Chiar dacă nu aterizează, ar putea aduce ajutor!

Rath privi către Gustat şi Tau, apoi la avion şi strigă alt ordin către Narith. Mitraliorii se relaxară, iar Narith aruncă nişte blesteme către vreo doi.

— De cum avem posibilitatea să tragem... spuse Rath.

Gustat încuviinţă. Tau începu să plîngă, uşurat.

Avionul încerca să decoleze din nou, accelerînd, în ciuda Predatorului de pe aripă care aluneca, dar încă mai avea o mînă pe uşă. Pilotul trăgea de pe fereastră, dar fără nici un efect.

— La naiba. Calibru mic, spuse Gustat.

— Trebuie să deschidem focul, spuse Rath.

— Aşteaptă! ţipă Maxim. Trebuie să aştepţi! Aia e singura noastră speranţă.

Pilotul cîştiga acum, văzu Gustat. Mai ales din cauza greutăţii Predatorului. Avea să reuşească; Predatorul aluneca din ce în ce mai în spate — pînă cînd, în ultimul moment, nu se mai putu ţine şi căzu.

Narith urlă ordinul şi tunurile cele mari începură să tragă, distrugînd terenul din jurul Predatorului; acesta se ridică, ţinînd în mînă ceva metalic. Gustat nu putu vedea ce anume.

Avionul se ridica din ce în ce mai sus, în uralele tuturor. Predatorul fu aruncat în iarbă de

cel puţin o lovitură directă a oamenilor lui Narith.

Dar ce ţinea în mînă Predatorul?

Avionul se tot ridica, mai sus, tot mai sus — apoi intră în picaj şi se auzi un zgomot ciudat, ca în cele din urmă să explodeze într-un milion de bucăţi, într-un fum roşu şi portocaliu şi negru, o roată picînd din cer ca jucăria unui copil.

Explozia îi îngheţă pe toţi, chiar şi pe oamenii lui Rath, pentru un moment, iar cînd priviră înapoi pe pistă, Predatorul dispăruse. Rănit sau nevătămat, plecase. Scăpase. Şi avionul dispăruse. Tau şi Maxim stăteau pe pămînt, încremeniţi. Marikova rîdea ca o ţeavă spartă, cu mîinile în jurul unui Nikolai tăcut, iar Colquhoun înjura cerul de parcă îi era un vechi inamic.

Dar muzica lui Maxim continua să se audă în difuzoare.

Aruncă totul în aer şi pleacă acasă
Aruncă totul în aer şi pleacă acasă.

Gustat nu ştia ce să le zică. Nu ştia dacă trebuia să zică ceva. Scopurile lui erau atît de diferite de ale lor. După ziua de astăzi, era posibil să nu-i mai revadă niciodată. De mult venise vremea să plece pe cont propriu.

— Ce ţinea în mînă Predatorul? îl întrebă Horia pe Gustat.

— Nu mi-am putut da seama, răspunse Gustat aspru. Orice ar fi fost, creatura a rupt-o cu mîinile goale. Trebuie să fi fost o parte din armă sau din panourile de control de pe aripă.

— O să-l învăţ pe Maxim să folosească armele, spuse Rath şi plecă cu Ary alături. Narith îşi

înjura echipa de tunari şi bătea din picior. Gustat nu mai văzuse niciodată pe cineva care chiar să dea din picioare. I se părea fascinant, într-un mod ciudat.

Horia plecă după Rath, lăsîndu-l pe Gustat singur, privind către cel mai albastru şi mai senin cer pe care-l văzuse vreodată. Era o zi minunată. Era în continuare o zi minunată.

33

Predatorul aruncă bucata din cîrma avionului într-un colţ şi se aşeză în scaunul uriaş făcut din os negru care domina puntea navetei sale spaţiale. Scaunul fusese cioplit din femurul uneia dintre cele mai mari capturi ale sale, ucisă în luptă corp la corp printr-o lovitură mortală în cap într-un deşert, sub doi sori verzi. Predatorul gustase sute de feluri de atmosferă şi sute de tipuri de sînge. Întîlnise atîţia adversari încît nici nu-şi mai aducea aminte de toţi; trebuia să-i afişeze pe ecranul căştii sau să se uite la cicatricele de pe corp. O mie de lumi onoraseră Vînătoarea şi mai urmau încă o mie.

În faţa scaunului, o serie de monitoare prezentau imagini de la camerele de supraveghere ale lui Rath, împreună cu imagini în infraroşu de la spionii Predatorului — toate acestea erau trimise pe nava-mamă, apoi pe planeta natală şi mai departe, pe alte sute de nave-mamă şi navete. Cîteva monitoare erau dedicate semnalelor primite de la alte vînători. O femelă Predator tînără urmărea o imensă şopîrlă mov cu trei capete sub un cer galben. Cîţiva masculi bătrîni împuşcau un grup de umanoizi al

căror ADN ar fi dezvăluit că planeta lor mult mai bătrînă prezenta o serie de similitudini ciudate cu Pămîntul. Pe altă lume, un grup de Predatori săreau cu cuţitele pe o masă gelatinoasă cu mii de tentacule din interiorul unei carapace rigide verzi de pe marginea unei stînci albe. „Solul” era asemenea unui burete, viu, înţesat cu artere. „Masa” nu era decît versiunea juvenilă a mamei mari cît un continent care dormea dedesubt.

La marginea scaunului se afla o cutie neagră. Panourile din dreapta arătau un roşu-închis. Nava-mamă captase semnalul de pe insulă folosindu-şi tehnologia furată de la alte specii, în timp ce trecea prin sistem pe lîngă o planetă gazoasă cu inele. Fusese trimisă o navetă de-oarece semnalul sugera o vînătoare excelentă. Semnalul era de obicei strigătul de ajutor al unor indivizi dintr-o rasă de fiinţe ce luau forma unor imense nave spaţiale, cu corpuri înalte cît o clădire cu zece etaje.

Deja devenise clar că semnalul din cabană provenea dintr-un obiect creat de unul dintre umanoizii de pe insulă. Acest lucru îl încurcase pe Predator, dar numai într-un fel abstract. Era complet irelevant din orice raţiune practică. În orice vînătoare ar fi preferat să ucidă prada cea mai slabă prima, iar lipsurile în mărime ale umanoizilor erau compensate prin număr şi agresivitate. Dezamăgirea nu era un sentiment cunoscut Predatorului, dar cu toate acestea simţea un anume regret pentru luptele care ar fi putut avea loc — dublul duel dintre o navă-mamă şi un animal-navă, dintre un singur Predator şi un imens tub serat, asemănător unui vierme, care

bloca cerul. Ochiul albastru imens care pulsa atît de suculent. Acea periculoasă căţărare.

Predatorul închise ochii după o vreme. Senzorii şerpuitori din jurul capului, care îi dădeau echilibrul şi reflexele acelea incredibile, fluturară puţin, apoi se opriră. În curînd, nava-mamă avea să se poziţioneze deasupra planetei pentru a privi, dar era o vreme pentru vînătoare şi o vreme pentru odihnă.

După cîteva minute, imensa creatură adormi, iar puntea începu să se cutremure din cauza sforăitului.

Fiecare pentru sine

34

Avionul picase din cer ca o stea, de parcă ar fi fost ars chiar de aerul din jur. Din larg, echipajul şi căpitanul navei *Shady Lady* priviseră prăbuşirea, brusca nimicire în mare, modul în care căzuse cu toate că, la un moment dat, păruse să scape.

O briză din vest îi suflă părul în ochi lui Sukhon. Ştia că, în curînd, acea adiere se va înteţi şi se va transforma în muson.

Virote, care stătea lîngă ea, lăsă jos binoclul.

— Acela a fost avionul lor de reaprovizionare.

— Zbura de parcă pilotul ar fi fugit de ceva.

— Probleme mecanice? sugeră Virote.

— Nu, spuse ea. *E aici*. Nu realizase că asta credea decît după ce rostise cuvintele.

— Şi e un lucru bun? întrebă Virote.

Îl ignoră.

Nu fusese cea mai uşoară călătorie — durase cu o zi mai mult decît se aştepta, pe mări nesigure. Se apropiau de insulă dintr-un cap compas diferit decît alte dăţi, aşa că trebuiau să se bizuie pe hărţi neadecvate. Uneori dădeau peste bancuri de nisip, ridicături ascunse pe fundul mării. O dată fuseseră nevoiţi să se îndepărteze mai mult spre vest deoarece nu reuşiseră să identifice nişte pete pe radar. Puteau să fie balene, dar şi alte nave, aşa că nu puteau risca.

Întreaga călătorie, Suchin fusese la fel de aproape de ea cum era acum Virote. Puteau trece ani înainte ca Sukhon să o uite, înainte să dorească să o uite. Noaptea, încă în stare de veghe, între somn şi trezie, lui Sukhon i se părea că o vede pe sora ei privind-o prin hubloul de la babord.

În ultima zi, distanţa dintre retorica ei către echipaj — prin care le păstra moralul ridicat cu şi mai multe poveşti exagerate despre bogăţiile lui Rath Preap şi slăbiciunea defensivei lui — şi proprile speranţe şi frici deveni mai mare. Se simţea de parcă se afla la marginea unei prăpăstii, iar echipajul ei de cealaltă parte. Virote stătea undeva la mijloc, deasupra hăului.

Putea simţi privirea lui Virote asupra ei tot timpul. Se strecurase o oarecare sfială în cuvintele şi acţiunile ei. Aştepta el oare un semn de slăbiciune? Un semn că de fapt ea căuta răzbunare şi nu bogăţie? Sau era doar îngrijorat?

— Ce facem acum? întrebă Virote, trezind-o din visare.

— Aşteptăm asfinţitul, tragem nava mai aproape, apoi debarcăm cu două dintre bărcile rapide şi douăzeci şi cinci de oameni. Nu vreau ca *Shady Lady* să păţească la fel ca avionul.

Virote încuviinţă.

— Recunoaştere. Pe ascuns. Putem oricînd să ne retragem dacă e cazul. O să aleg cine vine şi cine rămîne. Doar cei mai loiali vor veni cu noi.

Sukhon ridică sprîncenele.

— Aşa că ceilalţi să ia nava şi să ne lase aici imediat ce plecăm? Nu. Îi vom lua pe cei mai nemulţumiţi cu noi. Poate se vor mai relaxa dacă pleacă de pe navă. Şi dacă vieţile le vor fi în pericol vor lupta la fel de bine ca oricare alţii.

— Atunci eu vin cu tine, spuse Virote, încrucişîndu-şi braţele şi aruncîndu-i o privire care putea topi metalul.

Sukhon rîse.

— Da, să trăiţi.

Zîmbetul larg al lui Virote şi ochii lui albaştri o făcură să-şi aducă aminte de vremuri mai bune.

— La adăpostul nopţii. Fără lumini. Pregătiţi pentru focul inamic, spuse el.

Noapte, cu o semilună ascunsă de nori subţiri. Cele două nave rapide, pline cu oameni şi provizii, se îndreptau către întunericul adînc al insulei, pe fondul umbrelor verzi ale mării. Vîntul bătea cu putere şi o lovea peste faţă pe Sukhon, apa sărată sărea din toate părţile. Erau cu toţii înarmaţi pînă în dinţi. Cu toate că luase cu el un AK-47, lui Virote îi plăcea să-şi folosească mîinile cît de mult putea, dar în caz că nu putea îşi adusese şi o macetă pe care o ducea într-o teacă de pe spate.

Se deplasau în viteză, vulnerabili la atacuri pînă ce aveau să ajungă pe plajă. Aduseseră nava înspre nord-vestul insulei, departe de cabana lui Rath Preap. Virote o convinsese că acest lucru avea să le dea avantajul elementului-surpriză, mai ales că nava putea să vină să-i ia de oriunde de pe ţărm dacă lansau o rachetă de avertizare. Cu toate acestea, pentru moment, Sukhon ceruse întreruperea comunicaţiilor radio, mai ales de cînd o serie de interferenţe ciudate făceau nesigur acest tip de comunicare. Nu aveau de gînd să îl avertizeze pe inamic de prezenţa lor, decît în cazul unei urgenţe extreme.

În linişte — în mai multă linişte decît Sukhon credea că este posibil — ajunseră în apele mici de la mal şi trebuiră să închidă motorul şi să folosească vîslele. Crabii de pe mal se scufundară în văgăunile lor. Nisipul scîrţîia sub bărcile lor şi echipajul sări între talazuri.

Se apucară să tragă bărcile în grabă către adăpostul oferit de palmieri cînd inima lui Sukon tresări.

Cineva o privea de undeva de pe plajă. Se întoarse către stînga şi văzu silueta, întunecată şi cocoşată, de parcă folosea un baston.

— Virote, şopti ea, uită-te la tribord.

Virote văzu imediat şi puse mîna pe o mitralieră din barcă, urlînd un ordin către alţi doi pentru a-l urma.

— Pe burtă! ordonă Virote către siluetă în thailandeză, cambodgiană, engleză, franceză. Nici un răspuns. Nu îndrăzneau să rişte cu mai mult decît o luminiţă, dar Sukhon putea să vadă că silueta îi ignora. Poate era doar o bucată de lemn, adusă de valuri. Începu să se simtă ridicol,

ruşinată, dar apoi Virote se apropie destul de mult pentru a vedea mai bine şi eliberă o înjurătură lungă în thailandeză.

— Ce este?

Sukhon şi ceilalţi doi se apropiară.

Virote lumină silueta cu o lanternă mică şi Sukhon făcu un pas înapoi. Metalul pulsa atît de tare în punga din jurul gîtului încît credea că o va arde prin piele.

Erau rămăşiţele unui om, cu şira spinării încolăcită în jurul corpului şi capul aşezat în cavitatea abdominală, aplecat spre dreapta de parcă se sprijinea într-un baston deoarece oasele mîinii şi ale piciorului fuseseră lipite unele de altele pentru a-l ţine în poziţie.

Rămăşiţele unei uniforme încă se mai vedeau pe el. Arma îi fusese strîmbată şi înfiptă în nisip, lîngă el.

— Ştie că sîntem aici? întrebă sumbră Sukhon. A aflat deja? În acel moment, stelele de deasupra dispărură şi ceva masiv şi întunecat umplu cerul.

35

Copil fiind, în România, Horia Ursu trăise la o fermă izolată din munţii de lîngă Braşov, înainte de a fugi de acasă cu un circ ambulant care se oprise lîngă casa sa. O vreme îşi câştigase pîinea îndoind bare, mîncînd viermi şi făcînd alte lucruri de genul ăsta pînă când fizicul îi oferise şansa de a intra în wrestling, într-un alt circ, iar apoi oportunităţi mult mai bune, toate ducînd, cu toate că nu o ştia, către o viaţă în crima organizată. Cea mai mare parte a divertismentului din România era controlată de

mafia locală. Pe măsură ce devenea din ce în ce mai bogat, începuse să bage sume de bani în activităţile mafiei. Nu era doar natural, ci lumea chiar se aştepta la asta. Astfel încît Horia urmase banii mafiei la fel de natural cum un om urmează un bloc de ciment legat de piciorul său într-un rîu — o altă expresie românească pe care Horia o folosise des de-a lungul vieţii sale în crima organizată, pe care o începuse după ce durerile de spate îi opriseră cariera de luptător.

Din cauza relaţiilor sale din mafie, Horia văzuse şi auzise multe lucruri ciudate şi îngrozitoare, dar adevărul era că cele mai îngrozitoare lucruri erau tot acolo, la fermă, şi purta această povară neîncetat.

Într-o primăvară, vărul său, Bogdan Hrib, se decise să-l ia la o partidă de vînătoare. Bogdan, care mirosea a parfum ieftin şi-şi pensa sprîncenele, avea obiceiul să promită lucruri fără să se ţină de cuvînt, dar într-o zi apăru la fermă cu o pereche de puşti noi-nouţe, şase cutii de cartuşe şi şapte poveşti din cele trei săptămîni glorioase petrecute în Bucureşti cu jocuri de noroc ilegale şi fete cu puţin peste vîrsta majoratului. Acestea se întîmplaseră în vremea dictatorului C..., un nume niciodată rostit cu voce tare, iar oamenii erau mai în siguranţă la ţară, cu toate că se spunea că nebunul avea spioni peste tot.

Aşa că Horia, care avea treisprezece ani la acea vreme, plecase la vînătoare cu vărul său pe drumurile izolate din munţii de lîngă fermă. Bogdan vorbea vrute şi nevrute despre partide mai vechi de vînătoare, marea sa baftă la jocurile de noroc, cum avea să părăsească într-o zi

România şi să devină un mare întreprinzător în Vest, departe de nebun. Şi adevărul era că Horia, deştept şi înfometat după cultură, sau poate doar după informaţii despre lumea din exterior, înghiţea totul de parcă ar fi fost „adevărul golgoluţ”, după cum zicea Bogdan. De fapt, lui Horia nu-i păsa dacă nu aveau să tragă un singur foc în acea zi.

Asta pînă cînd dădură peste un urs, tizul lui Horia. Era un urs românesc feroce — mare şi imprevizibil şi fără doar şi poate circumspect, locuind într-o zonă unde poluanţii industriali ajungeau în apă dinspre nord, făcîndu-i pe prădători mai violenţi, chiar nebuni.

Întîlniră ursul aşa cum ai întîlni un străin cînd treci după un colţ într-un oraş mare: brusc, pe o pantă abruptă, la o cotitură, se treziră faţă în faţă cu ursul şi vice-versa.

— La naiba! ţipă Bogdan, care se scăpă în pantaloni şi ridică arma în acelaşi moment — apoi îngheţă ca o statuie.

Timp de patru secunde — o eternitate în acea situaţie — Bogdan ezită să apese trăgaciul.

Ursul mîrîi, se ridică pe labele din spate, mîrîi din nou şi se întinse spre Bogdan, retezîndu-i capul şi răsturnîndu-l peste Horia, care avu totuşi prezenţa de spirit să nu dea drumul armei cînd căzu.

În faţa lui Horia: Bogdan, decapitat, căzînd în genunchi cu sîngele ţîşnind din gît ca un vulcan uman. Capul i se rostogolea deja în rîpă.

Ursul continuă să mîrîie, scoase un pufăit şi privi direct spre Horia, apoi se aruncă pe toate patru labele. Horia era înspăimîntat, plîngea, dar

încă avea degetul pe trăgaciul puştii, pregătit să tragă dacă bestia se mai apropia.

Dar nu o făcu. În schimb, dispăru în josul potecii cu un alt pufăit, un fornăit şi cu un hîrîit cronic, dobîndit probabil din cauza ingerării metalelor grele otrăvitoare.

Firicele de praf pluteau în aer, vizibile din cauza soarelui ce bătea printre copaci. Cîteva insecte leneşe zburau ca nişte zîne înaripate prin lumina aurie. Păsările cîntau în copaci. Cadavrul fără cap al vărului său atotştiutor era prăbuşit lîngă el, ca un credincios în timpul rugăciunii.

Horia stătu acolo timp îndelungat, pînă cînd fu trezit din transă de sunetul propriei respiraţii. Dădu drumul puştii şi alergă cei cinci kilometri pînă la fermă.

Nu era de mirare, se gîndise el mai tîrziu, că începuse să bea serios anul următor şi dorise să plece de la fermă cu orice preţ. Dar învăţase ceva din acea experienţă, ceva important. În primul rînd, că poţi avea toate instrumentele potrivite, dar dacă nu le foloseşti la momentul potrivit, nu contează, ar putea foarte bine să fie şi instrumentele nepotrivite. În al doilea rînd, sînt momente cînd nu trebuie să foloseşti toată puterea aflată la dispoziţie şi că, pentru el, răzbunarea nu avea să fie niciodată un motiv pentru a ucide.

Horia se gîndea la asta cînd, înarmat pînă în dinţi, ieşi din cabană împreună cu Tau şi Colquhoun. Era dimineaţa de după explozia avionului, care luase cu ea şi speranţele lor. Cu toate că ceilalţi se simţeau pierduţi, Tau şi Colquhoun îl convinseseră pe Horia să îşi ignore judecata şi să se alăture unui plan care, din mai

multe motive, îl făcea să îşi deruleze în minte evenimentele care duseseră la moartea vărului său.

Tau îi explicase ideea în mai multe conversaţii pe jumătate şoptite, departe de ceilalţi.

Puse cap la cap, conversaţiile sunau cam aşa, în capul lui Horia:

— Uite cum stă treaba, va încerca să ne omoare unul cîte unul, oriunde am fi, corect? Dar trebuie să aibă şi o bază, o navă, ceva, da? Şi ştim, din ce ne-a zis Rath, că e undeva în mlaştină. Nu e foarte mult teren solid acolo. Putem afla locaţia exactă cu puţină imaginaţie şi o hartă. Sînt două motive pentru care ar trebui s-o găsim: în primul rînd, face Predatorul mai vulnerabil. Ştie unde sîntem noi, dar noi nu ştim unde e el. În al doilea rînd, dacă reuşim să intrăm cînd nu e acolo şi reuşim să furăm ceva din armamentul ăla, vom avea şanse mai mari de supravieţuire, iar dacă reuşim şi să plecăm de aici, vom deveni şi mai bogaţi vînzînd toate chestiile astea guvernului care dă mai mult.

În timp ce Tau încerca să-l ademenească, Horia îi observase ochiul care se zbătea, semn al unei căderi psihice sau al unui atac cerebral iminent, şi remarcă felul în care Tau începu să vorbească mai repede, de parcă ar fi încercat să se convingă singur. Una peste alta, Jimmy Tau de după explozia avionului părea un om disperat, agăţîndu-se de sănătatea mintală cu un singur fir, subţire ca un fir de păr de pe fundul unei furnici.

Pe de altă parte, Colquhoun, cu frica drept cel mai bun prieten care nu avea să-l părăsească niciodată, luase un aer de calm nefiresc, aproape ca o acceptare a morţii, lucru pe care Horia îl

putea respecta pentru că măcar îi ţinea nervii în frîu. Colquhoun îl convinsese pe Horia în cele din urmă, după ce Rath îşi găsise trei soldaţi morţi practic în pragul cabanei. Îi spusese atunci:

— Horia, vezi? Nu contează unde sîntem. Creatura aia o să ne găsească. Aşa că fie mori aici, fie acolo, luptîndu-te, încercînd măcar...

Horia nu voia să moară ca vărul său Bogdan. Nu voia să moară deloc, de fapt, dar în orice caz... nu aşa.

— Da, bine, spusese în cele din urmă şi, în ciuda obiecţilor lui Rath, luaseră lansatoare de grenade, arme de asalt, grenade, muniţie, raţii de apă şi mîncare şi plecaseră în lume, făcînd ceva, mergînd pe o cărare din zona rurală a României, cu munţi în ambele părţi, pregătiţi să ia cotitura, pregătiţi să înfrunte ursul...

36

Ecranele arătau faţa lui Rath. *Îi arătau faţa lui*. Stînd în faţa monitoarelor, privind imaginile pe care creatura i le transmitea din interiorul navei sale spaţiale — Rath trebuise în cele din urmă să admită că era o navă spaţială; oricine văzuse o versiune thailandeză prost dublată a serialului Star Trek putea observa acest lucru — îşi vedea propria faţă. Acea imagine îl înfurie, văzînd nu numai că acea creatură se infiltrase în camera lui secretă, ci şi modul în care stresul şi incapacitatea de a mînca îi lăsaseră scobituri în faţă şi îi făcuseră pungi sub ochi. Tremurul buzei. Palpitaţia insesizabilă a braţului stîng. Mirosul din acea cameră era putred, realiză deodată, îmbîcsit de sudoare, cafea şi acum o nouă frică,

de parcă faptul că se văzuse în acel ecran îi deblocase toate simţurile. Cum ajunsese în asemenea hal? Era de parcă vechea lui viaţă din jungla cambodgiană se reîntorsese sub o nouă formă, cerîndu-l înapoi.

Pentru că demonul îl avea sub puterea lui. Îl prinsese într-o cutie de pe nava lui. Nu exista nici un viitor pentru el la cabană. Putea vedea doar o singură cale de a scăpa, de a supravieţui şi aceasta era de a lăsa tot confortul oferit de cabană şi de a se reîntoarce la lucrurile de bază. Deja trei sau patru soldaţi dezertaseră; trebuia să pară puternic. Era momentul să se mute în buncărul-templu.

Maxim îl prinse pe Rath cînd ieşea pe uşă cu o ultimă cutie de provizii, acompaniat de Ary şi doi soldaţi. Cabana era goală acum, cu excepţia lui Maxim. Nimeni nu ştia unde dispăruse Gustat. Horia, Tau şi Colquhoun plecaseră în zori, iar Marikova şi Nikolai dispăruseră prin împrejurimi curînd după aceea. Afară, soldaţii care încă nu erau la buncărul-templu îl aşteptau. Ultimele jeepuri aveau să plece cu Rath şi cu proviziile, iar restul soldaţilor trebuiau să meargă pe jos. Buncărul era mai departe de mlaştină şi de nava spaţială decît cabana. Odată ajuns acolo, se putea baricada, sperînd că va ademeni creatura înăuntru, pe teritoriul său, cu regulile sale.

Dar mai întîi trebuia să se ocupe de ultimul său oaspete.

— Unde e toată lumea? întrebă Maxim. Vocea lui avea un mic ecou. Camera comună era goală — oamenii lui Rath o curăţaseră de orice obiect care ar fi putut fi folosit în buncărul-templu.

Arăta mai mult ca platoul de filmare al unui serial de comedie anulat decît ca o cabană turistică.

Fiecare pentru el, îşi zise Rath, dar nu rosti decît:

— Au plecat cu toţii.

Nu avea să uite niciodată reacţia lui Maxim la petrecerea de Paşti, dar impulsul de a-l ucide pe muzician scăzuse în intensitate în faţa altor probleme mai importante.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Maxim, îndreptîndu-se către bucătărie. Avea ochii injectaţi, cu cearcăne, iar halatul de baie îi era desfăcut, dezvăluind un piept firav, boxeri cu steagul galez şi două picioare subţiri.

Rath împinse cutia cu provizii în braţele lui Ary şi spuse în cambodgiană:

— Du-te cu ceilalţi. Vin şi eu imediat ce termin cu prostul ăsta.

Ary încuviinţă şi ieşi cu ceilalţi soldaţi.

Rath se întoarse către Maxim şi spuse:

— Au plecat... la o plimbare...

— Deci se vor întoarce curînd?

— Sigur. De ce nu. Acum, scuză-mă, trebuie şi eu să... ies la o plimbare.

Rath nu avea nevoie de Maxim în buncăr.

— O excursie? se binedispuse Maxim, interesat deodată.

— Nu chiar.

Maxim se încruntă.

— E cineva aici care să servească dejunul? Nu văd pe nimeni.

Rath oftă. Omul ăsta nu vedea ce era chiar sub nasul lui? Nu, probabil că nu.

— În această dimineaţă toţi invitaţii pot să-şi facă dejunul singuri — privilegii speciale, spuse Rath. Trebuie să plec acum.

Privi o ultimă dată cabana goală. Simţea un nod în gît, la care nu se aşteptase. Visele lui se duceau „pe apa Sîmbetei”, o expresie pe care Benjamin Peake o îndrăgise. Ştia că şansele lui de a reporni afacerea erau şi mai mici decît şansele de a supravieţui.

— Bine, spuse Maxim, dînd din mînă în semn de concediere. O să aştept aici pînă se întoarce toată lumea. O să-mi fac singur dejunul. Fie.

Rath se gîndi, în timp ce ieşea din cabană, că era posibil ca Maxim să fie drogat.

Apoi plecară într-o asemenea grabă încît Rath nu văzu decît o licărire, o reflexie slabă a ceea ce ar fi putut fi camuflajul creaturii stînd lîngă copaci în timp ce jeepurile lui treceau. Nu o consideră decît o rază de soare printre frunze. Nu se gîndi şi nu realiză ce văzuse decît cînd ajunseră la buncărul-templu.

Apoi, automat, în ciuda comportamentului său obişnuit, Rath oferi o rugăciune pentru Maxim Barnes, sperînd că muzicianul chiar luase droguri — unele puternice.

37

Marikova îi privise pe Horia, Tau şi Colquhoun plecînd din cabană în zori cu un sentiment de regret. Încercaseră s-o convingă să li se alăture, dar ea refuzase, din mai multe motive. În primul rînd, credea că misiunea ei putea intra în conflict cu a lor. În al doilea rînd, infecţia lui Nikolai se agravase şi bărbatul începuse să dea semne de

dezorientare şi depresie. Nu voia să-l lase singur, şi nu era tocmai pregătit pentru activităţi de teren.

În acelaşi timp, Marikova îi luase pe cei trei soldaţi morţi drept un avertisment dur, mai ales combinat cu faptul că văzuse Predatorul distrugînd bărcile mai devreme. Cabana nu oferea siguranţă, în orice caz, nu oferea mai multă siguranţă decît oricare alt loc. (Gustat trebuia să fi fost primul care realizase asta, cu toate că dispariţia lui încă o mai mira. Unde plecase? Ce punea la cale? Ştiuse cumva motivul exact pentru care ea era atît de interesată de el?)

Aşa că se mută în copacii din apropiere, împreună cu Nikolai. Alese unul dintre cei mai înalţi şi mai întortocheaţi smochini, aşezat undeva în spatele parcării cabanei, şi se refugie în vîrf, pe o cracă unde puteau sta în siguranţă şi cît de cît confortabil. Din fericire, Marikova reuşise să reutilizeze ceva din materialul soldaţilor pe care îl luase cu ea, iar Nikolai îşi păstrase destulă energie pentru a se căţăra, cu puţin ajutor. Apoi adusese provizii, trusa lor de prim-ajutor, net superioară celor pe care le avea Rath, şi cît armament şi muniţie reuşise să care cu ea.

Acum Nikolai stătea într-un sac militar rusesc ca într-un cocon, ancorat la şaizeci de metri înălţime, iar ea găsise o poziţie de pîndă la vreo cincisprezece metri sub el. De acolo putea vedea acoperişul cabanei, zona din faţa ei la stînga, iar spatele la dreapta. Ar fi fost greu ca cineva să intre sau să iasă fără vestea ei.

După ceva vreme, îi văzu pe Ary şi Rath plecînd într-un jeep, cu nişte soldaţi în urmă, pe

jos, cărînd apă, mîncare, armament, iar unii dintre ei chiar împingînd un tun antiaerian. Uitîndu-se prin luneta puştii, se gîndi să apese trăgaciul şi să omoare cîţiva dintre ei. În haosul ce urma, cine ştia dacă soldaţii aveau să fie inamici sau aliaţi? Rezistă impulsului de a împuşca pe ultimul înainte ca acesta să dispară din raza ei vizuală, dar numai pentru că nu dorea să-şi divulge poziţia faţă de un posibil observator ascuns.

La puţin timp după aceea, o licărire imensă se desprinse de fundalul junglei din faţa copacului Marikovei — făcîndu-i inima să bată mai repede decît ar fi crezut posibil, *atît de aproape fusese* — şi se îndreptă spre faţa cabanei, dispărînd prin uşa din care, datorită poziţiei, abia putea vedea o fîşie.

Marikova bănuise că Predatorul s-ar putea duce la cabană, dar nu atît de repede. Se gîndi la Nikolai, care dormea spasmodic deasupra ei, sperînd ca medicamentele să-l ţină tăcut pînă la plecarea Predatorului.

Pentru că acum avea o mică surpriză pregătită pentru creatură. Ceva care să-i dea de înţeles că şi ea putea fi pradă.

38

Maxim nici nu remarcase plecarea lui Rath. Era prea ocupat cu propriul proiect. Era obişnuit să fie suspicios — avusese parte de destui impresari şi manageri corupţi de-a lungul vremii pentru a şti că uneori oamenii nu zic decît jumătate de adevăr. Cu Gustat plecat, şi, din cîte ştia, doar Rath în cabană, se gîndi să vadă ce

avea Gustat de ascuns. Fusese destul de uşor să pună mîna pe cheia lui Rath cu o seară înainte — măcar ceva bun ieşise din viaţa de hoţ mărunt pe care o dusese pe străzile Londrei înainte de a deveni un muzician de succes.

Aruncă o ultimă privire în jur şi deschise uşa de la camera lui Gustat. Începu să rîdă. Gustat era cu siguranţă de modă veche — obsedat de curăţenie, ca un puşcaş marin care îşi făcea patul perfect şi ţinea toate hainele împăturite frumos pe dulapuri. Totul cu un minimum de dezordine şi agitaţie. Camera lui Maxim era, prin comparaţie, o harababură totală. Nu reuşise să doarmă de cînd avusese loc prima crimă şi se masturbase obsesiv, astfel încît podeaua era plină de şosete murdare. Ca să nu mai spunem despre cocaina pe care o adusese cu el.

Dar nu şi John Gustat. Moartea familiei lui era o tragedie, dar Maxim nu ştia dacă ar fi făcut ca Gustat să pornească în căutarea creaturii. Maxim analizase puţin situaţia, cînd nu-i era prea frică să gîndească, şi ajunsese la concluzia că dacă cineva i-ar fi omorît-o pe Alicia, ar fi considerat evenimentul o acţiune divină sau a Naturii. Poţi la fel de bine să te răzbuni împotriva unei tornade sau a unui incendiu. Alicia tot apăruse şi dispăruse din gîndurile lui Maxim în ultimele cîteva zile. Uneori părea că e aproape şi simţea o nevoie intensă pentru ea. Alteori, părea ireală, o parte a unei vieţi anterioare a altcuiva.

Maxim începu să caute atent prin sertarele şi bagajele lui Gustat. Găsi lucrurile obişnuite, cu toate că erau mult mai multe arme decît cară după el un călător normal: cuţite, puşti şi chiar nişte piese care păreau că pot fi asamblate într-o

mitralieră. Dar nu avea acte, nimic care să mai lumineze puţin misterul „Predatorului”. Totuşi ceva trebuia să ascundă, aşa că Maxim continuă să caute, cu toate că îl izbi o amintire tulburătoare, a momentului în care managerul lui ascunsese banii de la un concert — o mie de lire în bancnote de zece — în chiloţi, „pentru a impresiona doamnele”, pretinsese el.

Nimic. Maxim oftă. *John Gustat, eşti un nenorocit inteligent.*

Privi din nou patul. Curat şi întins, dar chiar şi cu cadrul foarte coborît, tot era ceva loc sub el.

— N-are cum, spuse el cu voce tare, zîmbind. N-are cum.

Ba da, gîndi. *A ascuns totul sub pat, ca un idiot.*

Se auzi un zgomot în prag — un scîrţîit al lemnului. Inima i se ridică în gît. Preţ de o secundă, fu înapoi în apartamentul său luxos din Londra, iar soţia lui fu cît pe ce să-l găsească în pat cu Alicia.

— Cine-i acolo? Întrebă, fără să aştepte un răspuns. Nici nu veni. Sunetul nu se repetă, iar Maxim se relaxă.

Era timpul să verifice sub pat.

Se lăsă în genunchi şi se aplecă de parcă s-ar fi rugat către Mecca, sau ceva de genul ăsta. Lumina de la fereastra baricadată nu bătea prea mult sub pat, dar i se păru că vede o altă lumină venind de dedesubt — apoi un clipit brusc roşu care dispăru şi nu se mai repetă. Un ochi? Un buton? Un... Imaginaţia îl părăsi. Şi asta deoarece nu arăta decît ca o cutie de amplificator.

Adunîndu-şi curajul, Maxim se lăsă pe burtă şi întinse mîna stîngă, luptîndu-se cu îngustimea spaţiului, iar apoi simţi o durere bruscă în umăr din cauza întinderii. Sub pat mirosea a dezinfectant pentru bucătărie, a brînză veche şi a bomboane mentolate.

Prima încercare se soldă cu un eşec, unghiile lui abia atingeau marginea obiectului cald, din metal. Nu era ceva viu, ci un soi de maşinărie. O a doua tentativă, forţîndu-şi braţul, şi aproape reuşi, atingînd o scobitură de pe suprafaţa obiectului, şi deodată totul prinse culoare, iar el se simţi ca astronautul din scenele finale ale Odiseei Spaţiale 2001, văzînd întregul spectru de albastru, verde, roşu şi galben.

Drace, pornise un întreg foc de artificii. În cele din urmă, se opri, iar panourile care fuseseră iniţial roşii deveniră verde-întunecat. Maxim habar nu avea ce făcuse, dar cel puţin putea vedea sub pat acum, putea vedea că obiectul este destul de mic pentru a fi tras, dacă reuşea să ajungă cu mîna la el... moment în care se încruntă, cu braţul întins la maximum şi capul pe jumătate sub pat, deoarece obiectul începu să se îndepărteze de el. Ce naiba?!

Îi trebui o secundă ca să priceapă că ceva îl trăgea de glezne de sub pat şi, din strînsoarea de oţel şi scrîşnetul pielii dure, aproape reptiliene, pe ciorapii lui, să înţeleagă că *nu era uman*. Încercă să ţipe, dar nu reuşi să scoată nici un sunet.

Horia căra după el un lansator de grenade M-203, gîndindu-se numai la staţiunea de pe Dunăre, de lîngă Marea Neagră, pe care o vizitase de vreo şase ori de cînd devenise faimos, amintindu-şi cum era să privească apusul de pe un şezlong, de sub o umbrelă imensă, să mănînce scoici şi să bea bere bună.

Căutatul prin junglă după o navă extraterestră nu se potrivea cu visurile sale. Nici pe departe, iar pe măsură ce înaintau — pe poteci, prin ape adînci pînă la genunchi, mereu vigilenţi, ferindu-se de Pol Pot şi de Predator în aceeaşi măsură — şi transpiraţia de pe vesta de camuflaj se întindea de la subsuori şi de pe spate pînă în dreptul abdomenului, Horia simţea un şi mai puternic sentiment de nelinişte.

Era pe de-o parte din cauza mlaştinii urît mirositoare şi întunecate, cu zone împînzite de copaci întortocheaţi şi alte locuri prin care soarele trecea şi se reflecta în apele întunecoase. Dar o anumită parte a ei era de o linişte pe care o găsea prevestitoare de rău. Cu cît se afundaseră mai mult, cu atît devenise mai linişte, pînă cînd nu se mai auzea nici o pasăre şi nici şerpii nu se mai vedeau. Nici nu se compara cu excursia pe care o făcuse în josul Dunării, unde fluviul şi mlaştina erau pline de mişcare, de culoare, lumină şi sunet.

Nu, aici părea că mlaştina îşi ţine răsuflarea, aşteptînd ceva. Cum ar fi moartea lor. Ura faptul că acest lucru îl deranja atît de mult, dar, pe de altă parte, era o veche zicală românească: „Inima unui om înjunghiat bate repede sau nu bate deloc”.

Cu atît mai rău cu cît Lovitul şi Păcălitul, cum îi numea acum pe Tau şi Colquhoun, insistau să vorbească şi cînd nu era necesar.

Vorbeau în şoapte care se propagau cu mai multă putere decât dacă ar fi vorbit normal. Cel puţin începuseră să dovedească că aveau ceva coloană vertebrală. Horia era nevoit să recunoască că prin vene le curgea un fel de apă îngheţată acum.

Tau avea o hartă şi o scotea periodic pentru a o însemna cu mici cruciuliţe cu un pix rezistent la apă de care se ataşase cam prea mult, în timp ce Colquhoun încerca să-i convingă să-şi schimbe „parametrii de căutare”.

— Dacă Rath greşeşte? Chestia aia i-ar fi putut tîrî soldaţii oriunde.

— În orice caz, la un moment dat o vom găsi dacă sîntem sistematici, răspunse Tau. Tu ce crezi, Horia?

Se aflau în junglă de două ore, după ce se rugaseră de Ary să îi ducă în jeep şi… nimic.

Rath le indicase cele cinci poteci care se întindeau ca nişte spiţe de bicicletă. Harta le arăta cum cărările artificiale legau „insulele” din inima mlaştinii. Momentan, mergînd în cercuri spre interior, folosind uneori potecile, dar şi părăsindu-le, trecînd prin apă, avansaseră cam o treime din drum. Un cerc imens încă se întindea în faţa lor.

Horia oftă şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Spera că bîzîitul constant pe care îl auzea în ureche venea de la ţînţari. Privi către cei doi camarazi. Era într-un fel surprins că ambii mai erau încă în viaţă.

— Poate ar trebui să ne îndreptăm direct spre centru, apoi s-o luăm şerpuit înapoi? sugeră Horia.

Poate o luăm la fugă acum. Poate ne îndreptăm spre nord şi riscăm, aşteptăm pe dealuri pînă pleacă. Poate ne cazăm la un alt hotel, mai drăguţ, şi descoperim că a fost doar un vis urît.

Colquhoun privi harta.

Tau se uită la Horia şi spuse:

— Da, dar ce se întîmplă dacă bestia aia ajunge în spatele nostru? Atunci am încurcat-o.

Horia ridică din umeri.

— Dacă crezi că vom reuşi să ieşim de aici fără ca Predatorul... — cumva, părea greşit să folosească numele dat de Gustat fiinţei, de parcă i-ar fi dat substanţă, formă — fără ca acea creatură să ne vadă, greşeşti. Oricum o să mîncăm un fel de rahat. Tot ce trebuie să decidem e cînd şi cum îl vom mînca.

— Ăsta e alt proverb românesc? întrebă Colquhoun.

— Nu.

Tau rîse.

— Cînd o să vindem ce-o să furăm de aici şi o să fim mai bogaţi ca zeii, o să avem „rahat” gravat pe lanţuri de aur.

Nici măcar Colquhoun nu păru impresionat de acel comentariu, zise:

— Bine, hai s-o facem cum zice Horia.

Tau, recăpătîndu-şi vigoarea, încuviinţă.

— Cele mai mari şanse sînt ca nava să fie pe una dintre insulele alea, oricum.

Îndreptîndu-se spre una dintre potecile ridicate, Tau întrebă din apă:

— Ştii vreo zicală românească care să se potrivească situaţiei de faţă?
— Nu, răspunse Horia.
Amîndoi se opriră şi-l priviră miraţi.
— Ce? spuse Tau.
— Gîndiţi-vă voi la una.

40

Nikolai se trezi între crengile smochinului, cu lacrimi verzi curgîndu-i din ochi. Sacul de dormit era înfăşurat bine în jurul lui şi pentru o secundă un fragment de amintire îi fulgeră prin minte: el, strîns în braţe de către mama sa adoptivă, la vîrsta de cinci sau şase ani, înainte să fi fugit de acasă, putea simţi şi parfumul cu iz de flori pe care îl purta, putea simţi şi bluza ei aspră care se freca de faţa lui.

Dar rana de pe faţă începu să-l doară şi-şi aminti unde se afla şi cum ajunsese acolo. Blocat pe o insulă izolată în Marea Chinei de Sud, cu misiunea de a recupera cît mai multe informaţii de la John Gustat despre Predator şi tehnologia sa. Numai că era un Predator adevărat pe insulă, lucru care-l făcea pe Gustat fie mai mult, fie mai puţin important, în funcţie de cum priveai problema. Şi Marikova plecase pentru o vreme, din motive pe care nu şi le aducea aminte, dar care probabil aveau legătură cu plecarea lui Rath către buncărul-templu.

Nikolai tremura şi înghiţea. Îşi simţea gîtul uscat şi brazdele de pe obraz îi pulsau. De fiecare dată cînd pulsau, simţea acea senzaţie din ce în ce mai adînc. Ştia că există dureri-fantomă, dar

putea jura că infecţia se extinsese în gît şi de-a lungul spatelui.

Îşi închipuise cum s-ar putea desfăşura misiunea, dar niciodată nu-şi imaginase că se putea întîmpla *asta*.

Dar acum faptul era consumat şi trebuia să accepte situaţia. Trusa lor medicală putea amorţi durerea, dar varianta cea mai probabilă era că fusese infectat cu bacterii extraterestre de sub ghearele Predatorului.

— Luînd în considerare modul în care bacteriile călătoresc distanţe interstelare, infecţia ar putea fi încă tratabilă, în definitiv, majoritatea bacteriilor noastre au venit din spaţiu, îi spusese Marikova, sau cel puţin aşa credea, avusese halucinaţii vizuale ciudate. Cum ar fi cea de acum: chiar în faţa lui, scoasă în evidenţă de un buştean din spate, putea vedea o gigantică stea de mare verde-aurie care plutea. Clipi şi aceasta dispăru.

Aşa că nu credea că boala putea fi tratată. Nu chiar. Nici nu credea că putea fi controlată. Cum ai putea controla ceva venit de pe altă lume?

Nikolai îi spusese Marikovei că ar trebui să se ferească de el, dar ea rîsese şi spusese:

— Dacă e atît de contagioasă, simpla venire a creaturii ăsteia pe insulă ne-a condamnat pe toţi la moarte.

Ca pe spanioli şi pe indieni.

— Dar nu cred că funcţionează aşa.

Mai ceruse şi o oglindă, dar Marikova nu-i dăduse una. În schimb, îl privise ciudat, curăţase zona infectată şi o uscase, apoi îl dezbrăcase uşor şi îl atinsese pînă se întărise. Apoi îşi folosise gura pînă cînd, brusc, aproape dureros,

tremurase şi ţipase, apoi se linişţise în întuneric, privind în sus către ea, iar ea uitîndu-se la el cu un zîmbet trist.

— *Volya*.

Chiar şi acum ştia că nu trebuie decît să spună acel cuvînt şi putea să evoce o încurcătură intensă de limbi şi mîini şi piele şi presiune urgentă încît simpla amintire a lui îl făcea să tremure puţin.

Ceea ce vedea se schimbase, realiză cu panică. Acum privea lumea printr-o ceaţă din ce în ce mai verde, parcă filtrată prin infecţia lui.

41

Maxim era în picioare acum, cu o pată din ce în ce mai mare de urină pe blugii lui de firmă, privind Predatorul direct în faţă. Arăta ca un rastafarian bizar corcit cu un păianjen atomic mutant. Cei mai îngrozitori erau ochii, nu i-ar fi putut descrie cum trebuie nici dacă viaţa i-ar fi depins de asta. Ceva între albuş de ochi crud şi chitina unei insecte. Mirosul creaturii îl făcu pe Maxim să se gîndească la vomă spălată cu bere caldă şi viermi.

Orice gînd coerent îi dispăru din cap, cu excepţia unuia singur, care se tot învîrtea în bucle: *Asta e pedeapsa mea adevărată pentru că m-am culcat cu Alicia. Asta e pedeapsa mea adevărată*.

Predatorul îi vorbi imitînd perfect vocea lui Benjamin Peake:

— Primul lucru pe care îl înveţi întotdeauna e să scoţi maţele peştelui înainte de a-l mînca.

— Ce? spuse Maxim, de undeva de departe. Ce?

— Nimic care merită fi făcut nu e uşor, se auzi din nou vocea.

Maxim începu să plîngă.

— Ce vrei?

Prezenţa fizică deplină a creaturii din faţa lui era destul pentru a intimida orice fiinţă de pe Pămînt.

— Ce vrei? spuse Predatorul, cu vocea lui Maxim, apoi îl împinse. Pentru Predator trebuie să fi fost un gest blînd, dar pe Maxim aproape îl dărîmă.

Îşi recăpătă echilibrul şi spuse din nou:

— Ce vrei, omule? Ce?

Ştia că se află într-un coşmar din care nu se poate trezi. Ştia că nu se va trezi. *Trezeşte-te*.

Predatorul îl împinse din nou şi Maxim se chinui să rămînă în picioare. Îşi aminti subit scene din perioada şcolii, cînd bătăuşul din timpul pauzei de masă le făcea aceleaşi lucruri tocilarilor. Nu exista decît un singur mod de a evita o bătaie. Nu răspunde. Nu lovi şi tu.

Se pregăti pentru o a treia lovitură, dar în schimb Predatorul îi luă mîna dreaptă şi puse un cuţit în ea, cu plăselele înainte. Maxim încercă să-l apuce bine, mînerul era atît de gros încît degetele nu-l puteau cuprinde. Greutatea lui aproape îl făcu să-l scape. Ce dracu'? Din cauza surprizei, făcu greşeala să privească din nou faţa creaturii, dar nu reuşea să ghicească intenţiile ei mai mult decît putea citi viitorul în maţe de oi.

O armă. În mîinile lui.

Predatorul îi trase uşor o palmă şi Maxim se îndepărtă. Unghiile nu-i despicară pielea. Ameţit,

luptîndu-se cu şocul, Maxim realiză că Predatorul voia, la propriu, să se lupte cu el. Voia să folosească cuţitul. Dar unde? Cum? Armura nu avea linii de îmbinare. Pentru a-l înjunghia în faţă ar fi fost nevoie de o mişcare verticală imposibilă care l-ar fi făcut vulnerabil contraatacurilor sau ar fi fost interpretată ca o îmbrăţişare.

Maxim dădu drumul cuţitului, se prăbuşi, închise ochii şi aşteptă următorul pas.

42

Predatorul îşi puse casca înapoi pe faţă, recuperă cuţitul şi privi pentru un moment silueta chircită de pe podea, o pată roşu-verzui care fremăta pe vizorul lui. Mai notă şi semnalul de sub pat care îi dăduse atîtea speranţe false.

Bipedul scotea nişte sunete smiorcăite. Predatorul fixă tunul cu plasmă pe capul său. Trei puncte roşii. Moarte instantanee.

O fracţiune de secundă mai tîrziu, Predatorul deschise panoul de control şi apăsă un buton. Punctele dispărură. Văzuse bule amorfe de proteine uleioase care dovediseră mai multă coloană vertebrală.

Predatorul ieşi din dormitor şi ajunse în camera comună, acum părăsită. Mişcîndu-se stîngaci printre piesele de mobilă rămase, prea conştient de un amestec de mirosuri dezgustătoare, Predatorul îşi croi drum către uşă şi, aplecîndu-se prin cadru, ieşi la lumina soarelui.

O rafală de nori de praf la picioarele sale, apoi o durere în încheieturile de pe umăr ale armurii, de parcă ar fi fost ace ascuţite. Apăsă rapid

panoul de control şi simţi cum se activează camuflajul — în acelaşi timp, o luă la fugă spre dreapta, depărtîndu-se de linia focului. Ecranul din cască urmări traiectoria. Din interiorul armurii, o injecţie cu un sedativ îi amorţi rana.

Încă se trăgea asupra lui dintr-o ascunzătoare din copacii din stînga cabanei cînd Predatorul ajunse în dreptul stîncilor şi copacilor, ferindu-se. Ecranul clipi cînd senzorii se fixară pe sursa atacului.

Fără să ezite, Predatorul — văzînd forma de viaţă roşie, pulsîndă, în triangulaţie — trase. Silueta şi arma căzură din copac pe solul junglei. Cînd lovi pămîntul, corpul mai clipea doar ca o vagă pată roşie pe ecranul său.

Predatorul răcni triumfal în faţa prăzii.

43

Marikova văzu din copac cum maimuţa drogată pe care o prinsese cu bandă adezivă de carabina dotată cu senzori de mişcare explodă în mii de bucăţi, o cascadă de sînge şi oase la cincizeci de metri în stînga ei. O privi cum căzu la pămînt ca o cîrpă. Zîmbi.

Soluţiile primitive aveau şi ele rostul lor în rezolvarea problemelor complexe. Predatorul reacţionase exact cum se aşteptase şi ea, de parcă ar fi fost un om într-un costum de mascotă. Se pare că unele reacţii erau universale.

Singurul lucru pe care nu-l făcuse totuşi fusese să examineze victima, iar Marikova nu se aşteptase la asta. Zona din jurul copacului era minată şi se declanşa doar la o anumită presiune pe centimetru pătrat. În ciuda armurii şi a

reflexelor rapide, Marikova i-ar fi putut provoca creaturii răni serioase. Dar măcar se amuzase amar de pe urma Predatorului care crezuse că pînă şi maimuţele vor să-l ucidă.

Acum Marikova putea vedea creatura, chiar şi camuflată, în timp ce se îndrepta către mlaştină. Coatele îi pîlpîiau intermitent, de parcă rana i-ar fi scurtcircuitat şi armura. Nu credea că Predatorul observase defecţiunea şi probabil că dacă n-ar fi fost antrenată ca lunetist n-ar fi văzut-o nici ea. Se manifesta ca o scînteie, mare cît un licurici.

Acum trebuia să ia o decizie şi nu ezită cîtuşi de puţin. Se urcă rapid în copac, lîngă Nikolai. Era încă sedat, dar treaz. Nu avusese puterea să-i spună că infecţia se întinsese. Sau că emana un miros de carne stricată amestecată cu lămîie. Viitorul lui se afla în mintea ei ca un blestem de vrăjitoare, chiar dacă el nu-l vedea.

— Nikolai, trebuie să plec, îi şopti, sărutîndu-l pe obrazul drept, care încă nu căzuse pradă infecţiei. Dar mă voi întoarce. Tu odihneşte-te.

El o privi rugător, dar nu zise nimic. Nu era nimic de zis.

— *O să mă întorc*, Nikolai! spuse ea.

Ca să fie sigură că nu va suferi, scoase o altă seringă cu morfină, rupse plasticul şi i-o înfipse în braţul drept.

Îşi dădu ochii peste cap, pleoapele i se zbătură apoi se închiseră, şi intră din nou în ceea ce Marikova spera să fie un vis netulburat despre Mama Rusia.

Apoi se îndreptă către copaci cît de repede putu. Predatorul fusese rănit. Văzînd acest lucru, ştiind nu numai că-i cauzase durere, dar şi că se

dovedise mai deşteaptă decît extraterestrul, mica flacără de îndoială de sine din mintea ei se stinse.

Dacă voia, putea să omoare Predatorul.

Dacă voia, putea supravieţui.

Rapidă, silenţioasă ca o fantomă, Marikova porni după Predator, simţind o bucurie sălbatică şi dulce-amară trezindu-se în ea.

44

John Gustat stătea întins pe burtă, pe jumătate îngropat în nămol, în spatele unor tufe şi trestii, privind nava Predatorului prin binoclu. Punctul lui de observaţie eram cam la cincizeci de metri de ea, ceva mai departe decît putea cîndva să arunce o minge de fotbal american. Avea armele lîngă el, ascunse sub o pînză de culoare neagră. Lăsase celelalte arme şi provizii la cîteva sute de metri depărtare, într-o scorbură de copac, la înălţime.

Nava spaţială îi trezea amintiri urîte, cu toate că nu mai văzuse una intactă pînă atunci. Se iertase că nu o descoperise din prima, pentru că se afundase în pămînt, fie intenţionat, fie din cauza greutăţii excesive. Era de culoarea mucegaiului şi a noroiului, şi doar zgîrieturile nenaturale ale fuselajului şi vaga strălucire metalică o dăduseră de gol în primă fază. Dar, dacă privea îndeajuns de atent, putea vedea că un camuflaj ciudat fusese pus peste reactoare — crengi şi frunze aranjate cu măiestrie pentru a-i rotunji muchiile ascuţite şi crude, făcînd nava să se integreze mai bine în peisajul mlaştinii.

Sub tot acest camuflaj, Gustat ştia că nava arăta mai mult ca o săgeată de *darts* decît ca un

disc de *frisbee*, gînd care-l făcu să chicotească. Una peste alta, designul plictisitor şi utilitar făcea nava să arate reală, nu ca o recuzită dintr-un film SF de categoria B. De-a lungul marginii, cam la zece centimetri deasupra solului, era o adîncitură neagră. Gustat nu ştia ce era, dar presupunea că făcea parte din vreun scut defensiv.

Nava mai avea şi o uşă pe o latură, conturul ei vag fiind vizibil cu binoclul, dar nimic nu intrase sau ieşise în cele şapte ore de cînd privea, de la miezul nopţii. Stătuse în aceeaşi poziţie, întinzîndu-se uşor şi mişcîndu-şi picioarele pentru a evita crampele, urinînd într-o băltoacă de alături.

Costumul special pe care îl purta sub camuflaj putea bloca orice scanare în infraroşu a Predatorului, dar se gîndise că nici puţin nămol nu putea să strice.

— Cine-ar fi crezut că noroiul îţi poate salva viaţa? spusese Onyx în timpul uneia dintre întîlnirile lor clandestine. Eu, unul, nu. Nici într-un milion de ani.

Din informaţiile pe care i le dăduse Onyx, Gustat ştia că, în cel mai rău caz, avea în faţă o navă cu doi Predatori. Nu putea duce mai mult de doi, altfel ar fi trebuit să fie mult mai mare, şi asta însemna două lucruri: cum nu era capabilă de zboruri interstelare (cel puţin asta indicau informaţiile furate), trebuia să existe o navă-mamă, undeva, deasupra insulei, iar Predatorul trebuia să aibă un transportor personal foarte mic ascuns pe undeva pentru a se mişca rapid pe insulă. Cum nu văzuse nici un semn de aşa ceva, Predatorul trebuia să-l fi ascuns în navă sau la

marginea mlaştinii, la distanţă egală de orice alt punct de pe insulă pentru a fi uşor de folosit.

Dar, din nou, pînă acum nimic şi nimeni. Gustat nu credea că Predatorul se afla în navă, dar trebuia să se întoarcă la un moment dat. Cu toate acestea, era aproape gata să se dea bătut sau să caute alt punct de observaţie cînd o mişcare subită îi atrase atenţia. În secunda următoare privea prin luneta puştii lui Armalite AR-50, o armă neautomată anti-material cu putere de penetrare foarte mare, deseori folosită ca puşcă cu lunetă pe distanţe mari. Putea elimina o ţintă de la o mie de metri distanţă, cu destulă forţă pentru a sparge un om în bucăţi. Nu ştia dacă va prinde ocazia să vadă ce i-ar putea face unui Predator.

Prin lunetă, Gustat îl văzu pe Horia Ursu păşind pe insuliţă, urmat de Tau şi Colquhoun. Toţi trei priveau în jur agitaţi, cu armele pregătite.

Gustat zîmbi. Companie. Chiar simţi un fel de uşurare văzîndu-l pe Horia, împreună cu un sentiment de neîncredere la ideea că reuşiseră să găsească nava.

Interesant. Lucrul ăsta îi schimba plaja de opţiuni.

Privi cum dădură ocol navei, în afara razei lui vizuale, apoi cum ieşiră pe cealaltă parte. Colquhoun părea să se certe cu Tau, iar Horia privea îngîndurat.

În mod cert, nu puteau găsi uşa. *Ei bine, fiţi atenţi la asta*. Se întinse după obiectul pe care îl numea „deschizătorul de uşi de garaj”. Urma să afle dacă meritase să cheltuiască toţi banii ăia.

Aşteptă pînă cînd Horia — pe care încă şi-l imagina ca fiind cel mai calm dintre cei trei — ajunse în faţa conturului uşii. Apoi apăsă butonul de pe deschizător. Uşa se deschise şi Horia se dădu un pas înapoi, cu o înjurătură pe care o auzi şi Gustat. Zîmbi. Bine. Speriat, dar nu panicat. Horia nu începu să tragă sau să fugă, iar cînd îi chemă pe Tau şi Colquhoun, reuşi cumva să-i oprească de la a face vreo prostie.

Toţi trei stăteau în faţa uşii, ezitînd, dar Gustat ştia ce aveau să facă. Cum ar fi putut rezista? *E întotdeauna mai bine să-i pui pe alţii să-ţi facă treaba*, gîndi. Horia ar fi fost de acord cu asemenea gîndire.

Gustat îşi putea simţi scopul îngustîndu-se, putea simţi cum devine o armă îndreptată către inima Predatorului. Exista întotdeauna o poză a soţiei şi fiului său în mintea sa.

Zîmbind. Cu plaja în spatele lor — cît mai departe de zăpadă şi iarnă.

45

Rath menţionase un buncăr. Rath menţionase un buncăr. Maxim ştia asta şi era un gînd de care se agăţa chiar şi în timp ce se împleticea spre camera lui, ţinînd strîns la piept cutia lui Gustat, ca să tragă pe nas cîteva linii de cocaină. Nu părea să existe alternativă.

Nu avea de gînd să facă nimic pînă nu se droga. Stînd în genunchi lîngă pat, trăgînd cocaina pe nas, începu să plîngă. Alicia nu voise niciodată să se drogheze şi nici nu înţelesese de ce el o făcea, dar acum i-ar fi spus, s-ar fi răstit la

ea: „E pentru astfel de situaţii, la dracu'!” Uneori lumea era prea greu de suportat. Mult prea greu.

Dar, buncărul. În mod evident, cabana devenise prea periculoasă. De fapt — un gînd aleatoriu îi veni în minte prin calmul ciudat pe care cocaina i-l impusese — trebuia să-şi aducă aminte să-şi concedieze impresarul cînd avea să se întoarcă. Şi managerul. Şi să intre într-o mănăstire. Sau să facă o donaţie — rîse isteric — unei fundaţii de doici. Sau să devină un pustnic ca bunul şi bătrînul Howard Hughes şi să trăiască ca un călugăr bogat. Nimic de genul ăsta nu s-ar fi putut întîmpla în Ţara Galilor. Nu, n-ar fi putut. Numai aici, la capătul lumii. Dar pierdea firul gîndurilor. Să caute ce? Ce trebuia să caute? Intră în camera comună ţinîndu-şi arma atît de strîns încît degetele îi deveniseră albe şi pulsau. Privi în jur. Realiză că nimeni nu avea să se întoarcă. Ştia că are nevoie de provizii, aşa că luă un rucsac de pe podea, ignorînd sîngele uscat de pe el. Merse în bucătărie şi luă cîteva conserve de mîncare din dulapurile răscolite — fasole, porumb, asparagus, pastă de roşii —, apoi aruncă şi cîteva sticle de pinot noir în rucsac, împreună cu un tirbuşon. Ezită. Reveni în camera lui, luă cutia neagră şi o puse în rucsac. Nu ştia dacă făcuse un lucru bun sau unul rău. Se întoarse în camera comună.

Provizii, verificat. Arme? Pistolul n-avea să se dovedească foarte bun pe termen lung, dar ce altceva putea lua cu el? Lumina bătea de pe puntea exterioară. Încă o zi minunată lîngă plaja minunată. Aşa că o urmă, ieşi, privi chirele de baltă şi pelicanii vînînd peşte. Nu le păsa de situaţia lui. De fapt, nici nu le păsa că un monstru

fusese eliberat pe insulă. Ce ciudat, cum nu avusese niciodată ocazia să se bucure de plajă înainte de tot rahatul ăsta.

Lîngă grătar, Maxim îşi găsi arma visurilor. Nu ştia cum s-o numească — un Browning sau ceva de genul ăsta? — dar ştia că fusese adusă din ruinele depozitului. Avea şi o centură cu muniţie pregătită. Părea că erau destule gloanţe pe ea. Era lungă şi groasă, montată pe un tripod lat, jos, făcut dintr-un metal negru care absorbea lumina. Nu credea că poate s-o care, dar ar fi reuşit s-o tragă după el. Ar merita. Aşa că o trase în camera comună, lîngă rucsacul plin de provizii.

Privi în jur, sperînd să găsească o hartă pe una dintre mese. Sau pe podea. Oriunde. Văzu o uşă întredeschisă acolo unde nu fusese una pînă atunci. Ce naiba? Bine, asta trebuia să însemne ceva. Mai trase o linie, chiar acolo, pe măsuţa de cafea, apoi intră val-vîrtej pe uşă, ajungînd pînă în camera următoare. Se opri la vederea tuturor monitoarelor din interior.

Îi trebuiră cîteva momente pentru a se dezmetici. În primul rînd, pentru că unele ecrane arătau interiorul unei nave spaţiale. În al doilea rînd, pentru că unul dintre ele îi arăta propriul chip confuz, în al treilea rînd, pentru că Horia şi Jimmy Tau îl priveau cu ochi holbaţi de pe un alt monitor, din interiorul navei, părînd la fel de surprinşi pe cît se vedea şi singur că era el.

— Iisuse Christoase! ţipă Maxim. Ce dracu' se întîmplă aici?!

Alunecă, apoi căzu, apoi se ridică din nou doar pentru a vedea că Horia şi Tau dispăruseră, dar el încă se privea pe sine; într-un alt monitor îi putea vedea pe oamenii lui Rath ca nişte insecte

în jurul unei clădiri care arăta ca un templu, aşezînd pe poziţii arme şi cărînd saci de nisip.

— Bine, atunci, spuse Maxim. Bine.

Ignoră restul lucrurilor. Ignoră nava extraterestră. Ignoră-ţi reflexia. Nu era nici o hartă, dar poate reuşea să ghicească poziţia buncărului după imaginile de pe monitor.

Şi spera că Rath îl va primi cînd va ajunge acolo.

46

Babuinii fuseseră cea mai mare problemă cu care se confruntase Rath cînd le ordonase oamenilor lui să înceapă lucrul la ceea ce numea „buncărul-templu”. La început, Rath mutase babuinii în vechile ruine pentru că avusese ideea de a organiza picnicuri acolo, ca pauză de la vînătoare, dar nu se dovedise o activitate foarte populară. Mirosul de fecale şi priveliştea babuinilor bătîndu-se, împerechindu-se şi masturbîndu-se nu erau pe placul nimănui.

Armata de babuini se dovedi a fi greu de mutat. Rapoartele lui Ary de la Kosal şi de la ceilalţi erau aproape caraghioase şi oamenii lui trebuiseră să elibereze zona piatră cu piatră, metru cu metru.

— I-au încolţit în vest, lîngă turnul din sud-vest, îi spunea Ary lui Rath. E posibil să reuşească să-i trimită în junglă.

În astfel de momente lui Rath îi trecea prin minte gîndul de a-i măcelări pe babuini, dar nu dorise ca oaspeţii să audă sunetul susţinut al armelor de foc sau să înceapă să pună întrebări.

Nici babuinii nu erau atît de uşor de ucis, fiind foarte loiali şi agresivi cînd erau încolţiţi.

Dar cel puţin problema fusese rezolvată şi, cînd Rath ajunsese la complex în acea dimineaţă, folosind drumul care se întindea de la cabană prin jungla din spatele templului, nu văzuse vreo urmă de babuini. Doar pe Ary şi pe comandanţii săi, în poziţie de drepţi.

Nu avusese timp ca să facă un tur al noii case. Rath plecase imediat cu Ary şi ceilalţi într-o cameră de sub turnul central, unde puseseră un generator pentru iluminat. Începuseră lucrul la un plan defensiv în timp ce oamenii continuau să îngrămădească saci de nisip, să stocheze mîncarea, apa şi celelalte provizii pe care le luaseră cu ei. Alţii montau şi ultimul tun mare pe care îl adusese Rath şi construiau sau improvizau cuiburi de mitraliere în interiorul şi în exteriorul zidurilor.

Complexul templului se afla la marginea junglei vestice, cu vedere spre păşunile din mijlocul insulei. La un moment dat, cu peste o mie cinci sute de ani în urmă conform unor documente ale marinei thailandeze, străbunii khmerilor veniseră pe insulă şi, folosind o combinaţie de piatră locală şi importată, construiseră structura care, în ochii lui Rath, părea o combinaţie între un templu şi o fortăreaţă. Fiecare suprafaţă fusese decorată cu icoane şterse, imposibil de descifrat, forme contorsionate care păreau mai mult hinduse decît altceva. Păreau nişte creaturi reptiliene, creaturi care în mintea lui Rath semănau leit cu Predatorul. Dar adevărul era că nu puteai să-ţi dai seama ce reprezentau formele, aşa cum nu

puteai să ştii nici ce voiau să însemne formele de ipsos de pe tavanul cabanei. Aşa cum nu puteai nici să-ţi dai seama cum sau de ce părăsiseră oamenii insula.

În ciuda acestor aspecte, ruinele puteau fi apărate şi în acelaşi timp nu puteau, de parcă doi creatori se certaseră asupra detaliilor, apoi ajunseseră la un compromis. În mod cert, înaltul zid circular care proteja miezul complexului îşi servea bine scopul. Dar ieşind în afara zidului, în cele patru puncte cardinale, erau construcţii în formă triunghiulară, ca nişte ţepi, pline de camere înghesuite. Aceste construcţii se îngustau către un post de observaţie aflat în capăt. La jumătatea distanţei dintre zidul interior şi posturile de observaţie din fiecare clădire se ridica un turn circular, oglindind turnul din centrul complexului, toate străbătute de plante agăţătoare.

Un inamic numeros sau unul ascuns putea pune stăpînire pe unul dintre ţepii din afara zidului principal, iar apoi putea să se întoarcă către zid sau să tragă de pe vîrful clădirii, folosind pietrele desprinse pentru a se adăposti.

Aşa că, în primul an al şederii sale pe insulă, Rath detonase acoperişurile clădirilor triunghiulare cu ajutorul unui expert în explozibil, apoi construise ziduri protejate de sîrmă ghimpată şi fortificaţii între aceste puncte, unind turnurile. Astfel se crease o serie de ziduri exterioare în forma unui pătrat în jurul zidului interior. Unghiurile de foc care rezultau însemnau că ţepii erau mai puţin vulnerabili, chiar dacă noile ziduri erau cucerite, oamenii lui ar fi avut timp să se retragă după zidul interior.

Putea să pună lunetişti în turnuri şi să domine împrejurimile de la înălţime.

Astfel de gînduri tactice îi veniseră abia în ultima săptămînă. În trecut, ideea apărării buncărului-templu fusese o abstracţie. Fusese îngrijorat în principal de ameninţarea pe care o reprezentau piraţii, sau de trădarea obezului amiral thailandez, sau chiar de o parte a marinei care nu ştia de tîrgul încheiat şi ar fi încercat să-l dea afară de pe insulă. Uneori, în unele dintre momentele sale ridicole, chiar se gîndise că putea transforma insula într-un parc de distracţii.

Dar niciodată, nici în cele mai îngrozitoare coşmaruri, nu-şi imaginase că va trebui să apere buncărul de o creatură ca Predatorul.

47

Întuneric vast, conturul trecînd pe deasupra, ascunzînd stelele, luna, cu un huruit slab care ar fi putut veni de la el sau de la altceva.

Preţ de un moment, Sukhon şi oamenii ei priviră în sus către acel întuneric care nu-şi avea locul aici, care era prea liniştit pentru a fi natural, care trecu pe deasupra lor fără să pară ameninţător, fără să pară că-i observă. Cînd se pierdu în depărtare, oamenii se panicară, încercând să ajungă la bărcile de viteză în timp ce Virote se certa cu ei. Ea fugise pe lîngă ei şi trăsese în motoare cu AK-ul. Cînd făcuse acest lucru, bărcile se spărseseră în bucăţi, iar motoarele deveniseră doar resturi de plastic şi metal.

— Nu ne întoarcem! ţipase către ei. Nu acum!

Chiar şi Virote o privise de parcă era puţin nebună, dar toţi se conformaseră. De atunci avea arma pregătită tot timpul, dormea cu un ochi deschis şi nu lăsa pe nimeni în spatele ei. Dar momentul de criză trecea: cu cît puneau mai multe ore între ei şi ceea ce văzuseră, cu atît părea să fi fost doar un coşmar, o halucinaţie. Cît despre Sukhon, cu cît se gîndea mai puţin la asta, cu atît mai bine. Lumea se dovedise a fi mult mai ciudată decât îşi imaginase şi singurul lucru mai înspăimîntător şi, în acelaşi timp, mai reconfortant era felul în care îi venea în minte din când în când imaginea tremurătoare a lui Suchin, de obicei când era obosită, sau felul în care o vedea în colţul ochiului când privea în altă parte. Nu încercase să-şi înlocuiască pistolul 1911 pierdut şi lăsase teaca goală, ca un fel de a-şi confirma pierderea suferită.

Înaintaseră cam un kilometru în interiorul insulei, luptîndu-se la fiecare pas, bucuroşi de existenţa macetelor şi a busolei în mijlocul tufişurilor dese. Era o muncă grea, dar îi ţinea ocupaţi.

Apoi: un sunet distant şi familiar.

— Aţi auzit? întrebă Sukhon, oprindu-se. Respira cu greutate, transpirând ca un american gras într-un salon de masaj din Bangkok şi amintindu-şi de ce îi plăcea atît de mult pe mare.

— Ce să aud? întrebă Virote, făcându-le semn oamenilor să se oprească din tăiat tufele. Scopul potecii era să se poată *retrage* mai iute.

— Ca o rafală de AK-47?

Sunetul se auzi din nou, apoi se opri brusc.

Virote se încruntă.

— Aud acum. Vine din direcţia aia.

Arătă cu mîna spre sud-est.

— Să mergem într-acolo, să stăm aici, să continuăm, sau să...?

Îi trebui doar o secundă pentru a se decide. Nu putea să sufere această înaintare înceată prin pădurea-junglă. Ura ţînţarii, moliile uriaşe şi trilurile chinuite ale păsărilor din vîrfurile copacilor.

— Mergem spre sunet.

Virote lătră ordinul şi oamenii abandonară poteca pe care o făceau prin jungla încurcată şi claustrofobică, pornind cu Sukhon în faţă. Se înainta încet. Prea multe tufişuri, petice de noroi şi crengi care îi biciuiau, copaci mult prea apropiaţi, ca un zid. Aveau să sîngereze din zeci de zgîrieturi la sfîrşitul muncii acesteia şi Sukhon putea auzi destui oameni blestemînd, cu clinchetul mitralierelor de pe umeri lovind centurile de muniţie.

După vreo zece minute ajunseră la marginea unui canal cu apă întunecată, mărginit de un gard vechi de sîrmă ghimpată, mai departe era o spărtură în junglă, sub forma unui drum îndiguit şi ridicat

Acum veni rîndul lui Sukhon să blesteme. Un drum. Aproape paralel cu jalnica potecă pe care o tăiaseră ei atît de încet. Pe drum veneau doi soldaţi îmbrăcaţi în uniformă militară, purtînd mitraliere.

Sukhon îi făcu un semn lui Virote, care gesticulă spre trei membri ai expediţiei. Începură să înainteze spre drum, cît se poate de silenţios. În curînd, dispărură din raza lor vizuală.

Cîteva minute mai tîrziu, Virote şi ceilalţi oameni se întoarseră cu pistoalele îndreptate

spre cei doi soldaţi. Îi făcu semn lui Sukhon să se apropie de drum.

— Ăştia doi zic că trăgeau în mistreţi, îi spuse Virote lui Sukhon.

Unul era rănit şi avea un bandaj în jurul mîinii, dar ambii erau sfrijiţi şi păreau epuizaţi. În mod clar erau foşti khmeri, purtau fostele lor uniforme militare, cu însemnele lui Pol Pot. Virote le luase armele. Sukhon avu senzaţia că făcuse un pas în trecut. Puteau să fi fost pe un drum de junglă în Cambodgia anilor 1970. Cu excepţia faptului că aceşti oameni erau acum la patruzeci de ani, căliţi în luptă şi foarte periculoşi.

Priviră posomorîţi cînd Virote le ordonă să se aşeze la pămînt, prima oară în thailandeză, apoi în cambodgiană şi la sfîrşit în engleză.

Nu răspunseră la început. Apoi, în cele din urmă, cînd Virote le spuse că va ordona să se deschidă focul, se conformară, întinzîndu-se pe burtă în praful drumului. Piraţii îi înconjurară şi le luară toate armele. Virote scoase încărcătoarele din mitraliere şi le aruncă în iarbă. Apoi le legă mîinile la spate şi îi ridică în picioare.

Arătau de parcă se aşteptau să fie omorîţi, dar Sukhon nu voia de la ei decît informaţii.

— Care vă sînt numele?

Tăcere apăsătoare.

— De unde veniţi?

În continuare tăcere.

Virote îi trase o palmă peste faţă soldatului bandajat. Nu primi nici un răspuns. Doar ochi lipsiţi de expresie. De cîtă vreme erau în afara

graniţelor durerii, Sukhon nu ştia, dar se îndoia că le putea fii ceva mai rău decît păţiseră deja.

— O să vă dăm drumul dacă ne spuneţi ce vrem să ştim, spuse Sukhon.

— Ce contează pentru voi? adăugă Virote. În mod clar v-aţi abandonat posturile.

— E vorba de Rath? Aţi dezertat de la Rath Preap? întrebă Sukhon. Omul bandajat privea în gol. Celălalt dădu încet din cap, aproape imperceptibil.

Sukhon făcu un semn unui membru al echipajului care îl luă pe bandajat şi-l duse într-o parte.

Cînd ieşi din raza vizuală a celuilalt, Sukhon întrebă:

— Unde e Rath?

În continuare posac, dar masca se năruise:

— La templu, răspunse în thailandeză.

— Unde e asta?

Omul arătă cu mîna în direcţia din care venise.

— Pe acolo. Drumul vă va duce.

— De ce e acolo şi nu la cabană?

Omul ezită apoi spuse:

— Colonelul Rath a simţit că nu mai eram în siguranţă la cabană.

— De ce? E din cauza unei... creaturi? întrebă Sukhon.

Omul încuviinţă, cu ochii larg deschişi.

— Vine noaptea şi în timpul zilei. Nu ştie ce e frica. Ne-a distrus toate bărcile. Toate comunicaţiile cu continentul au fost tăiate. Colonelul crede că o poate învinge la templu.

— Dar tu nu crezi asta? întrebă Virote.

Omul dădu din cap.

— E un demon. Cum te lupţi cu un demon?

Poate cu o bucată din propria lui armură, gîndi Sukhon, atingînd săculeţul din jurul gîtului unde păstra glonţul.

— Aşadar crezi că e un demon? întrebă Sukhon, dîndu-şi seama că omul nu era neapărat ostil, ci mai mult în stare de şoc.

Nu primi nici un răspuns.

— A fost *el* atacat de demon? întrebă Virote, indicînd spre bandajat, care se opri din luptă şi privea în gol, către cer.

Omul încuviinţă.

— Ce fel de arme are demonul? întrebă Sukhon.

Tăcere.

— Cîţi oameni are Rath?

Tăcere.

— Cît de departe sîntem de templu?

Tăcere.

Sukhon oftă, dar îi făcu semn lui Virote să se oprească cînd acesta se îndreptă spre soldat, în mod evident ca să încerce să obţină informaţiile cu forţa.

— Spune-mi atît, zise ea. Ce aveaţi de gînd să faceţi, voi doi?

O mişcare bruscă în ochi. Speranţă?

— Să mergem spre plajă. Să ne facem o plută sau o barcă.

Planul unor oameni disperaţi. Nici o plută nu îi putea duce în siguranţă. Mai mult, nu puteau şti că Predatorul pusese capetele camarazilor lor în semn de avertisment pe plajă. Se întrebă cum ar reacţiona la aşa ceva.

Sukhon îl privi pe Virote. Încuviinţă.

— Poţi să ni te alături dacă vrei. Mergem să-l jefuim pe Rath Preap şi să ucidem demonul.

Greutatea glonţului din jurul gîtului o linişti.

Omul zîmbi, arătîndu-şi dinţii galbeni. Dădu din cap.

În cele din urmă, Sukhon luă una din mitraliere, lăsînd-o pe cealaltă soldatului. Bandajatul se uita către ei cu ură. Continua să privească cu ochi holbaţi cînd luară o curbă şi dispărură din vedere.

— Cel puţin ştim că ne-am apropiat, spuse Sukhon.

Virote o privi, încruntîndu-se.

— Ne-am apropiat de ce?

— Vrei să te răzgîndeşti? întrebă ea.

Virote rîse sălbatic.

— Tot timpul, Sukhon, dar acum e prea tîrziu. Ne-ai adus pînă aici. Acum trebuie să ne duci pînă la capăt.

48

Marikova, îngrijorată în privinţa lui Nikolai, dar şi aproape înnebunită de un sentiment pe care nu putea să-l identifice exact, urmărea Predatorul. Jungla începuse să se transforme în mlaştină, mai întîi aproape imperceptibil, apoi pînă în punctul în care trebuia să aibă grijă la fiecare pas de frică să nu facă prea mult zgomot împroşcînd apa din micile băltoace. Stătea întotdeauna în afara razei lui vizuale, ascunzîndu-se în partea în care îl rănise.

Părea să-i fi deteriorat armura şi sistemul de camuflaj mai mult decît îşi imaginase pentru că făcea pauze lungi, verificând un dispozitiv de pe încheietura mîinii, butonîndu-l, privind rezultatele şi butonîndu-l din nou. În ciuda unor

aparente încercări de recalibrare, camuflajul Predatorului se tot întrerupea, cu toate că uneori extraterestrul rămînea invizibil, cu excepţia licăritului. Dar dacă ştiai unde şi cum să te uiţi — privind pe lîngă el, cu colţul ochiului — puteai să-l vezi.

Marikova putea să-l şi audă. Avea un auz bun, iar paşii Predatorului erau grei. Era, de departe, cel mai mare adversar pe care-l vînase.

Spera că se îndrepta către nava spaţială. Acesta era şi motivul pentru care nu-l mai atacase — cum ar fi putut să-i fure secretele dacă-l omora, cum ar fi putut să intre în navă? Ştia că Predatorul prefera dispozitivele de auto-distrugere — informaţiile secrete ruseşti dezvăluiseră faptul că Uniunea Sovietică considera că aşa-numitul meteorit din Tunguska, care lovise Siberia în 1908, fusese de fapt o navă auto-detonată a Predatorilor. Din acest motiv, era înţelept să fie precaută.

Un alt motiv pentru care nu trăsese în el din nou era viteza Predatorului. În ciuda mărimii, era rapid cînd se mişca — mai mult ca un leopard decât ca un biped şi trebuia să se concentreze din greu pentru a ţine pasul cu el, urmărindu-l de la o distanţă care îl păstra în raza vizuală, dar nu prea aproape. Dacă se oprea prea mult pentru a ţinti şi trăgea un foc sau două, avea să rateze şi să alerteze extraterestrul. Şi nici nu putea fi prea sigură că putea să-l ucidă cu doar câteva gloanţe.

În plus, îi plăcea dansul ăsta, se simţea în control ştiind că îl vedea cînd el nu părea să o vadă. Întotdeauna îi plăcuse, era unul dintre motivele pentru care era un bun asasin. Nu avea

nici un motiv ca să se dea de gol, să lase o carte de vizită, să îşi arate identitatea în orice fel.

În faţa ei, Predatorul se opri din nou şi ea se ascunse în spatele unui ciot de copac. Creatura privi la comenzile de pe braţ, scoase un sunet care ar fi putut fi interpretat ca frustrare sau furie, apoi plecă din nou, alergînd.

Se întîmplase ceva. Ceva neaşteptat, care nu-i plăcea. O ameninţare.

49

Cînd faţa lui Maxim apăru pe monitoarele din interiorul navei spaţiale, Horia începu să rîdă. Nu se putea abţine. Era singurul lucru cunoscut pe care-l văzuse de cînd se deschisese uşa şi intrase cu Tau. Colquhoun stătea de pază.

— Uită-te, e starul rock, îi spuse lui Tau, nu putem scăpa de el. Apare la Predator TV acum.

Dar Tau era prea ocupat să vomite ca să îi pese. Se pare că traficanţii de arme vedeau arareori carnagiul pe care îl creau proiectilele lor, pentru că Tau avea cel mai slab stomac pe care-l văzuse Horia vreodată, şi văzuse şi tineri de şaisprezece ani, abia plecaţi de la fermă, dînd la boboci şi la gîndul de a lovi pe cineva.

— Ştii, Jimmy, spuse Horia, privind către locul în care vomita traficantul, încercînd să-şi ascundă dispreţul din voce, odată, pe la început, şeful meu mi-a dat un test. M-a pus să curăţ o cameră unde avusese loc o execuţie. Ştii despre ce vorbesc? Sînge şi bucăţi de carne în toate părţile. Doi oameni cu mitraliere intră şi-şi fac de cap cu oricine e legat înăuntru. Petreci între şase

şi zece ore îngropat în maţe. Mirosul este... rămîne cu tine pentru totdeauna.

Tau îl privi, transfigurat.

— De ce-mi spui asta?

Horia oftă.

— Opreşte-te, îţi spun. Revino-ţi. Repede. Nu avem timp.

Părînd pe cît se putea de palid prin bronzul puternic, Tau spuse:

— Da, bine, şefu'. Bine.

Se ridică în picioare, molatec.

Povestea lui Horia fusese o minciună, dar o mare parte a reputaţiei sale fusese construită pe baza unor asemenea istorisiri. Cea mai bună metodă de a folosi puterea este să nu fi nevoit s-o foloseşti. Dacă putea să îşi canalizeze energia dobîndită lucrînd pentru un măcelar cumsecade la începutul carierei, aşa să fie.

Cînd Horia îşi întoarse capul de la monitoare, după ce faţa lui Maxim dispăruse, trebui să recunoască că de fapt nava Predatorului îl făcea şi pe el să vrea să vomite.

Curăţenia nu părea să fie o prioritate pentru extraterestru, deoarece rămăşiţele câtorva khmeri de-ai lui Rath erau împrăştiate peste tot pe puntea principală, într-un carnagiu roşu-alb-galben. Cîţiva fuseseră atîrnaţi în spate, bălăngănindu-se în toată gloria lor sîngerîndă. Numai acel miros — putoarea atotpătrunzătoare a cărnii putrezite şi a sîngelui — ar fi fost copleşitor dacă aerul din navă n-ar fi fost diferit de cel de pe Pămînt. Părea mai dens. Parcă se bloca în plămîni şi în tot timpul în care explorară nava Horia se simţi de parcă s-ar fi înecat cu solzi

de peşte, înghiţind cu greu încercând să-şi elibereze gîtul.

În faţa monitoarelor, o cutie neagră cu panouri strălucitoare verzi proiecta o hologramă a unui obiect care semăna cu un ochi însîngerat sau cu o navă spaţială vie din cele mai îngrozitoare coşmaruri. Horia nu ştia ce reprezintă şi nici nu voia să ştie.

În spatele monitoarelor — ciudatul şi monstruosul scaun era înconjurat de comenzi ininteligibile şi poate chiar mortale —, compartimentul central avea forma unei potcoave pline de trofee de pe sute de lumi, aflate în spatele unui cîmp de forţă care tremura. Majoritatea acestor trofee erau schelete albe, coloane vertebrale şi capete ce se iveau ca dintr-un coşmar. Creaturi care trebuie să fi arătat ca nişte miriapode uriaşe sau nişte crabi. Altele aveau carapace şi aripi de insecte. Cu cât privea mai mult, Horia realiza că acest Predator avea o istorie lungă şi variată.

Exista o zonă rezervată civilizaţiei terestre, cu un amestec de cranii, în aceeaşi secţiune găsiră vestigii — trofee prin asociere —, incluzînd şi cîrma unui vapor vechi. Patul unei espingole cu un singur foc. Ceva ce aducea a perucă de judecător printre multe alte obiecte: o brichetă Bic, manşa unui avion, o mitralieră Rheinmetall MG3, o mică umbrelă galbenă de plajă şi, într-un colţ, o şosetă pătată cu sînge.

— A mai fost aici, spuse Horia după ce văzu obiectele.

— Nu mai spune, zise Tau mohorît. Se pare că-şi face vacanţele aici.

Ecranele erau singurele obiecte pe care le înţelegeau. Nu puteau accesa altă parte a navei cu excepţia coridorului care ducea pe punte şi puntea în sine. Cînd încercaseră, sunete ciudate şi lumini orbitoare îi descumpăniseră. Nu putea scăpa de sentimentul că este un copil într-o casă de adulţi, totul fiind făcut pentru a adăposti un monstru de doi metri şi o sută optzeci de kilograme.

— Poate ar trebui s-o distrugem, spuse Tau.

— Cum? Cu ce? întrebă Horia. Nici măcar nu ştim ce să furăm.

Tau încercase să tragă fire din console pînă cînd se curentase. Dar asta nu fusese decît o manifestare a frustrării lor din ce în ce mai mari. Se dovedise că nu puteau lua nimic pentru că totul era prins de podea. O frumoasă colecţie de cuţite şi alte arme împodobeau partea îndepărtată a punţii, dar şi ea se afla în spatele unui cîmp de forţă. Renunţaseră la ideea de a pune mîna pe arme cînd Horia aruncase pixul lui Tau în barieră şi acesta se vaporizase instantaneu. Chiar şi cutia neagră care prezenta ciudatul glob ocular/navă spaţială era prinsă de podea.

— Totuşi ar trebui să încercăm. Dacă distrugem nava...

— Dacă distrugem nava, Predatorul o să rămînă aici.

Horia nu ştia dacă-şi putea susţine argumentaţia, dar avea de gînd să încerce.

— Da. Ăsta ar fi şi scopul.

— Predatorul *trebuie* să rămînă aici atunci. Nu poate pleca. Nici dacă *vrea*.

— Şi?

— Nici dacă *noi* vrem ca el să vrea.

Tau privi în altă direcţie.

— Am înţeles. Am înţeles. Oricum, se pare că trebuie să capturăm întreaga navă — s-o vindem... cuiva. Nu e nimic de luat.

Nimic ce nava i-ar fi lăsat să ia.

— Aşa că ar trebui să vînăm Predatorul şi să încercăm să-l omorîm. Înainte să se întoarcă pe navă şi să plece.

Cu colţul ochiului, Horia văzu o mişcare pe monitorul de infraroşu. Se întoarse şi-l văzu pe Predator alergînd prin mlaştină. I se opri respiraţia.

— La dracu', Tau. Trebuie să plecăm. Acum.

Nu putea să-şi dea seama de pe ecran unde se afla Predatorul faţă de navă.

Tau se ridică.

— Trebuie totuşi să luăm ceva. Măcar ceva.

— Acum! Plecăm acum. Vezi?

Arătă cu mîna spre monitor.

— Dar Benjamin Peake?

— Ce-i cu el?

Predatorul trecu de pe un monitor pe altul.

— Ar trebui să încercăm să-l luăm cu noi.

— *Eşti tîmpit, Tau?* Nu-l luăm nicăieri, spuse Horia. Îl apucă pe Tau de umeri şi-l împinse către ieşire.

— Mişcă-te!

Colquhoun striga de afară. Nu era un semn bun.

Coborîră scările, cu Horia împingîndu-l pe Tau în faţă, iar cînd ieşiră îl văzură pe Colquhoun ghemuit într-un genunchi, trăgînd spre mlaştină.

Tau se împiedică şi ambii se prăvăliră. Horia îl ridică pe Tau în picioare, privi în sus şi îl văzu pe Predator alergînd prin mlaştină spre ei, trăgînd

cu arma de pe umăr flăcări albastre intermitente, care nu zburau prea departe şi prăjeau apa din jurul insulei.

— Ascundeţi-vă în spate, strigă Horia şi fugi pe lîngă Colquhoun, cu Tau alături. Se auzi un ţipăt în spatele lui, apoi un zgomot înfundat. Horia privi înapoi şi văzu o rază albastră trecînd prin Colquhoun. Îl aruncă înspre navă, zbierînd, împrăştiind sînge pe suprafaţa aspră.

Horia aruncă o grenadă înspre Predator, mişcîndu-se în jurul navei. Explozia se auzi o secundă mai tîrziu. Horia fu aruncat înapoi de suflul impactului.

Apoi o luară la fugă pe potecă înspre nord, fără să se uite înapoi.

— Şi Colquhoun? întrebă Tau, din spate.

— S-a dus, Tau, zise Horia în timp ce treceau prin tufe, apă şi crengi. Pur şi simplu s-a dus.

50

La ceva distanţă de nava Predatorului, Marikova se sui într-un copac cu coajă solzoasă şi neagră, zgîriindu-şi palmele. Nici un alt copac din apropiere nu părea potrivit pentru scopurile ei şi voia să fie la înălţime pentru a vedea totul. Se balansă pe trunchiul copacului pînă la vreo treizeci de metri şi privi prin luneta puştii la timp pentru a-l vedea pe Horia folosindu-şi lansatorul de grenade, apoi dispărând în spatele navei. Predatorul se adăposti, iar grenada explodă în spatele lui, la marginea apei, fără să îl rănească. Suflul exploziei făcu copacii din jur să se legene. Lumină mlaştina pentru o secundă, aruncând noroi şi apă către navă. Malurile mlaştinii, care

formaseră pînă atunci un zîmbet, păreau ştirbe şi încruntate.

Curăţîndu-se de noroi, Predatorul se ridică şi, ignorîndu-l pe Colquhoun, se rezemă de navă, deschise panoul de comandă de pe braţ şi apăsă un buton, iar uşa se închise fără zgomot. Apoi, scoţînd un cuţit dintr-o teacă de pe spate, creatura eliberă un răcnet şi porni după Horia şi Tau. Marikova nu invidia atenţia pe care o primeau cei doi.

Cum reuşiseră Horia şi Tau să intre în navă? Se gîndi la acest aspect cîteva minute, aşteptînd. Marikova nu mai dorea să urmărească Predatorul acum că descoperise nava. Singura întrebare rămînea: să încerce să intre, ştiind că Predatorul se putea întoarce în orice moment?

Privind prin lunetă — la Colquhoun care se zvîrcolea în noroi şi gemea, rănit mortal, şi la uşa închisă a navei — o mişcare subită de sub ea, în dreapta, mult mai aproape de navă, îi atrase atenţia. Coborî luneta şi privi surprinsă cum o umbră se ridică din mlaştină chiar în faţa insulei.

Ştia cine era nu numai după corpul subţire, ci şi după modul în care se mişca, de parcă picioarele erau prea bătrâne pentru a răspunde graţios la comenzile creierului. Gustat. Lîngă el observă cu admiraţie Armalite-ul AR-50 şi ceva ce părea a fi o puşcă de vînătoare M77. Un Armalite putea face pagube serioase. Şi, desigur, avea întotdeauna acel Walther drăguţ cu el.

Stătuse Gustat aici încă de la explozia avionului cu provizii? Dacă da, avusese nevoie de foarte multă răbdare şi dedicaţie. O mira. Răzbunarea era un sentiment pe cît de complex, pe atît de direct. Îşi iubise soţia şi fiul mort? Da,

aşa credea. Repeta doar mişcările pe care trebuia să le facă, împins către limite monstruoase pentru că era ultra-bogat? Era, într-un cuvînt, *nebun*?

Puse luneta din nou la ochi şi privi cum Gustat se apropie de navă în genunchi, cu Waltherul ţinut într-o mînă, previzibil, şi un alt obiect mic, negru, dreptunghiular în cealaltă mînă. În spate avea un rucsac. Ce avea de gînd să facă?

Gustat ezită în faţa lui Colquhoun, se aplecă spre el, poate chiar îi spuse ceva, dar apoi se îndreptă spre uşa navei. Apăsă un buton de pe acel obiect dreptunghiular... şi, spre mirarea ei, uşa se deschise. Deci aşa o făcuse. *Cîte lucruri puteai afla furişîndu-te prin copaci*.

Gustat dispăru în întuneric.

Marikova îşi îndreptă atenţia către Colquhoun. Avea dificultăţi în a-şi ţine intestinele înăuntru, dar nu părea că are de gînd să moară curînd. Arma Predatorului cauterizase o mare parte din rană chiar în timp ce o provoca. O milă crudă. Suferinţa inutilă nu o atrăgea. Nu era pură. Nu era eliberatoare.

Auzi focuri de armă în depărtare, sunetul distinct al lansatorului de grenade al lui Horia, răpăitul aspru al rahatului chinezesc pe care îl folosea probabil Tau. În curînd, Predatorul avea să se întoarcă — Marikova nu credea că românul sau sud-africanul ar putea să-l omoare.

Degetul rusoaicei se strînse pe trăgaci, trimiţînd un glonţ prin fruntea lui Colquhoun într-o fracţiune de secundă. Acesta se opri în mijlocul gemetelor şi se prăbuşi, rezemat de navă. Marikova credea că arată aproape liniştit. Gaura glonţului era ca un punct hindus, un *tilak*,

prin lunetă. Îl miruise şi ştia că i-ar fi mulţumit dacă ar fi putut.

Gustat ieşi. Uşa se închise în spatele lui. Privi la Colquhoun şi fugi către vechea lui poziţie. Se lăsă jos în noroi şi rămase atît de nemişcat încît, dacă n-ar fi ştiut deja că e acolo, nu l-ar fi văzut. Nici într-un milion de ani.

Pusese ceva înăuntru? Sau luase ceva? Căuta un trofeu luat de la familia sa? Nu putea spune doar privind. Era rucsacul mai greu sau mai uşor? Tot ce ştia era că Gustat se dusese în navă cu un scop.

Nu ai fi stat acolo, în noroi, ore în şir doar pentru a intra în navă dintr-un capriciu. În afară de cazul în care era nebun.

51

Tăcut şi încă întins în noroi, aproape savurînd răceala lui, Gustat se gîndea la glonţul din capul lui Colquhoun chiar şi cînd Predatorul se întoarse la navă şi deschise uşa, aruncînd — credea Gustat — o privire paranoică peste umăr. Numai o singură persoană de pe insulă ar fi reuşit o asemenea lovitură din copaci. Era sigur că traiectoria presupunea că trăgătorul se află deasupra şi în spatele lui. Era o complicaţie de care nu avea nevoie, dar poate reuşea s-o folosească în avantajul său. Totul depindea de Predator. Spera că, speriat, va pleca la întîlnire cu nava-mamă, dar cine putea şti, mai ales cu un Predator atît de experimentat.

Pe măsură ce timpul trecea, Gustat se simţea din ce în ce mai expus, simţea prezenţa lunetistei deasupra lui ca pe un păianjen care i se plimba

pe ceafă, trebuia să se abţină să cedeze impulsului de a da cu mîna peste gîngania închipuită. Probabil că îl privea prin lunetă chiar atunci. Dar avea nevoie de o diversiune pentru a schimba situaţia, era prea bună. Nava trebuia să decoleze, sau Predatorul trebuia să iasă, sau Pol Pot să înceapă să danseze. Orice. Nu încercase niciodată să se păcălească în privinţa oamenilor ca Marikova. Avea o misiune, şi cînd considera că adunase destule informaţii şi nu mai trebuia să-l observe, urma să îl omoare. Informaţiile din creierul lui erau o bază de date foarte competitivă împotriva Predatorului şi, dacă nu putea să pună mîna pe tot, Marikova ar fi avut măcar grijă să nu cadă în mîini nepotrivite.

În acelaşi timp, Gustat nu voia să se trezească într-un zbor secret către Moscova cu un sac peste faţă. S-ar fi sinucis mai întîi.

Predatorul ieşi din nou din navă, în armură completă. Gustat putea trage şi cu un Armalite nu era de glumit. Ar fi putut probabil să îndoaie armura într-un loc, sau poate în mai multe. Poate l-ar fi omorît, cu toate că reflexele creaturii erau atît de rapide încît Gustat se îndoia că o putea ucide fără să aibă ocazia unei lovituri direct în cap, fără cască.

În orice caz, urmărea rezultate mai mari şi mai dramatice.

E timpul să scap de pacoste.

Scoţîndu-şi Waltherul, Gustat se rostogoli pe spate şi trase în spatele lui, către copacii unde bănuia că se ascunde Marikova. Două apăsări rapide ale trăgaciului, apoi se rostogoli către dreapta. Focurile de armă răscoliră noroiul unde tocmai fusese. Trăgînd aer în piept, se lăsă să

cadă în apa întunecată, întrebîndu-se cît de mult trebuia să-şi ţină respiraţia şi sperînd că Pol Pot e destul de departe.

52

Marikova nu găsise niciodată expresia „timpul stă în loc” potrivită cînd dădea peste ea în filmele de suspans şi mister care reprezentau pasiunea ei secretă. În mijlocul situaţiilor extraordinare, timpul nu stătea niciodată în loc. *Mintea* stătea în loc, oprea timpul, îl dezmembra, îl analiza şi apoi lua decizii. Mintea, în astfel de situaţii, era ca mîna unui copil întinzîndu-se după o muscă în zbor. Eliberate, timpul, viaţa accelerau din nou.

Aşa se simţi atunci cînd realiză că-şi divulgase poziţia Predatorului trăgînd în Gustat. Încercă să alunece mai jos în copac, într-o poziţie mai bună, pentru cîteva secunde aproape fatale. Trebuia să îndrepte arma în jos pînă cînd se pregătea din nou să tragă, apoi să-şi caute ţinta. Întinzîndu-şi mîna stîngă pentru echilibru, privi cum un disc neted de metal îi tăie fără efort vîrful degetului expus, chiar de sub unghie. În timp ce vîrful cădea, dîndu-se peste cap ca o bombă liliputană aruncată dintr-un avion minuscul, Marikova văzu o secţiune interioară a degetului mare — grăsimea galbenă, muşchiul închis la culoare, albul osului întrerupt, roşul măduvei — înainte ca sîngele să blocheze totul. Ţipă datorită surprizei şi durerii şi, completîndu-şi mişcările pentru a ochi Predatorul, în ciuda rănii, văzu discul care îi găsise carnea întorcîndu-se la stăpînul său. Începu să tragă către creatură, dar nu reuşi să ţină arma bine din cauza degetului lipsă şi rată.

Predatorul îşi recuperă discul, se întinse după Colquhoun cu o viteză ireală şi-l apucă de gît, dispărînd înapoi înăuntrul navei.

— Rahat! Realiză că ţipa şi se forţă să se oprească. Se forţă să ignore sîngele destul timp cît să-l găsească pe Gustat, să se asigure că nu ţinteşte spre ea. Nu-l putea găsi printre vegetaţia galbenă şi noroiul întunecat aşa că se coborî mai mult din copac, pînă într-un loc în care se putea rezema de trunchi. Îi oferea destulă protecţie din direcţia navei şi a lui Gustat, oriunde ar fi fost. *Dumnezeule, a fost periculos*. Transpira atît de mult încît trebuia să îşi şteargă sudoarea de pe ochi.

Marikova rupse o bucată din bluză din jurul taliei, dezvăluind un abdomen ferm şi palid. Bandajă repede degetul, rîzînd pe înfundate. Tremura din cauza forţei rîsului.

Operaţie extraterestră pe deget. *Asta* nu i se mai întîmplase vreodată — poate chiar nimănui, din cîte ştia. Dacă nu s-ar fi înclinat puţin spre stînga în momentul crucial arma Predatorului ar fi decapitat-o. Şi în afara cazului în care ar fi avut o experienţă extra-corporală nu ar fi reuşit să vadă o secţiune a propriului creier.

Într-un fel, acest gînd o făcu să rîdă mai tare. Avu vaga idee să privească solul, în căutarea vîrfului lipsă.

53

La douăzeci de metri de provizii şi de Armalite, Gustat se balansa cu greu pe ceva ce părea o piatră scufundată, ca să nu mai fie nevoit să calce apa. Încerca să facă nava Predatorului să

decoleze cu puterea minţii. *Decolează cu cadoul meu special la bord*.

Putea gusta victoria ca pe miedul cehesc îndrăgit de soţia lui, ca o căludră ce radia prin el. Nu ştia ce se afla la celălalt capăt al acestei senzaţii — nu planificase atît de mult în avans, nu ştia nici măcar dacă acel viitor exista —, dar se ruga pentru decolare atît de mult încît îşi muşcă limba, gustîndu-şi sîngele. El oferi oricărui zeu ar fi binevoit să-i împlinească rugămintea.

Decolează.

Dar minutele treceau şi nava nu pleca nicăieri. Şi n-o mai putea vedea pe Marikova. Crezuse că reuşise s-o păstreze în vizor, dar dispăruse într-unul dintre momentele în care se întorsese să privească nava. Se întrebă cît de grav o rănise Predatorul. Se întrebă dacă se furişa în spatele lui chiar atunci. Gîndul că ar putea fi distrus înainte de a vedea rezultatele eforturilor sale era ca o rană deschisă peste cicatricele care îi brăzdau inima. Lisa spusese odată „nu eşti cel mai răbdător dintre oameni”, şi avusese dreptate şi greşise în acelaşi timp. *Răbdare în planificare, nerăbdare în execuţie*.

Apoi, subit, uşa navei spaţiale se deschise şi un obiect rotund şi negru familiar fu aruncat în apă. Bomba lui Gustat. *Tot efortul pentru nimic*. I se făcu rău.

Predatorul ieşi din deschizătura uşii pe o suprafaţă gri plutitoare care arăta ca o sanie, cu cadavrul lui Colquhoun pus alături. O dată cu Predatorul se făcu lumină: un orizont al evenimentului de lumină, radiind din şanţul de pe marginea navei. Un cerc de lumină aurie şi verde-deschisă, amestecîndu-se şi şuierînd. Întins

în toate direcţiile, la câţiva centimetri deasupra pământului. Venea şi tot venea, iar Predatorul mergea pe el ca un surfer.

Gustat auzi un strigăt de femeie deasupra lui, apoi un alt sunet peste bîzîitul luminii letale care vaporiza copacii, distrugînd totul în jur. Apoi privi în acelaşi timp marginea luminii care venea spre el, ca un disc de tăiat lemne fosforescent, şi suprafaţa orizontală a acelei lumini, cu striaţii ca inelele unui sequoia.

Nu e o armă defensivă. E o armă ofensivă.

Se aruncă. Se aruncă către fundul mlaştinii, către nămolul rece de acolo. Cu acea imagine întipărită pentru totdeauna în minte, a Predatorului zburînd deasupra valului de lumină, se îndreptă către nord — nord, încerca să ţină minte —, dar nu era decît întuneric, foarte mult întuneric.

54

Buşteanul care le bloca drumul nu era decât cea mai nouă dintre problemele lor.

— Nu te opri, şuieră Horia către Tau, care atârna agăţat de el semi-inconştient, aproape ca un mort. Nu te opri! Nu te pot căra şi pe tine şi pe afurisitul ăsta de lansator de grenade.

— Nu e nimic pregătit pentru mine, bolborosi Tau. Nu-l pot vedea pe baterist.

Horia aproape îşi dorea ca delirul lui Tau să fi fost de neînţeles.

Dar simţi greutatea de pe umeri uşurîndu-se când Tau încercă să ţopăie. Era prima oară când nu putea să-l învinovăţească. Omul îşi pierduse cea mai mare parte a piciorului stîng din cauza

armei de umăr a Predatorului, o ultimă salvă, aproape la întâmplare, pe care Predatorul o trăsese înainte de a se întoarce la navă. Singurul noroc, dacă îl putea numi aşa, era că arma cauterizase rana. Tau era în stare de şoc şi avea febră, dar existau şanse să supravieţuiască. Un miros de carne prăjită îi făcea lui Horia foame şi greaţă în acelaşi timp.

Acum se împleticeau pe una dintre potecile năpădite de buruieni, sub nişte nori gri şi un soare slab dar încă fierbinte. Poteca trebuia să ducă în afara junglei şi asta repede, spera, în afara cazului în care îşi pierduse total simţul orientării. Nu era numai din cauza lui Tau şi a lansatorului de grenade, ci şi din cauza QBZ-ului 95 al lui Tau aruncat peste umărul celălalt. Amîndoi erau plini de noroi şi Horia avea sîngele lui Tau pe el. Omul se lovise cu faţa de o buturugă cînd îşi pierduse piciorul, iar nasul nu înceta să-i mai sîngereze.

— Nu mai avem mult, îi spuse lui Tau, cu toate că nu ştia ce însemna asta. Nu mai aveau mult pînă la moarte? Nu mai aveau mult pînă cînd venea ajutorul? Nu mai avea mult pînă cînd se va prăbuşi de epuizare?

— Fratele tău nu trăieşte, nu în acea peşteră, răspunse Tau.

Poteca îngustă era înconjurată de ape negre şi murdare în ambele părţi. Uneori, picioarele lui Horia alunecau şi era nevoie de toată puterea lui pentru a nu cădea peste margine. Încerca să privească cît mai în faţă pentru a anticipa obstacolele cînd observă trunchiul de copac căzut peste drum, la cincisprezece metri în faţă. Apropiindu-se, trunchiul se transformă în ceva

gri şi solzos. Nu părea să aibă vreun început sau vreun capăt. Pentru o secundă, Horia nu avu habar la ce se uita, dar se opri din scurt, făcîndu-l pe Tau să icnească.

Cînd înţelese ce era, lovi cu fundul lansatorului de grenade în pămînt.

— Rahat rahat rahat rahat rahat!

— Ce s-a întîmplat? întrebă Tau, într-un moment lucid.

— Pol Pot.

Crocodilul. Tolănit cu toţi cei opt metri şi jumătate ai săi, cu coada în apă într-o parte şi capul scufundat în cealaltă.

Nici un proverb românesc nu putea descrie situaţia. Pentru un moment avu absurda idee de a sări peste crocodil şi de a-şi continua drumul, e ceea ce bătrînul Nas-de-Căpşună/Schelet ar fi zis că ar face.

— Împuşcă-l, spuse Tau, împuşcă-l, mpuşcăl, puşcăl, devenind din ce în ce mai puţin coerent cu fiecare repetare.

Horia rîse.

— De ce nu? Numai că mai am doar două grenade, ceva muniţie pentru carabină şi tu nu mai ai aproape nimic în rahatul ăla chinezesc al tău. Ce facem dacă Predatorul vine după noi din nou?

Fusese un coşmar, viteza lui, modul în care recuperase distanţa chiar cu avansul pe care cei doi îl aveau, felul în care controlase lupta, retrăgîndu-se la fel de repede cum atacase.

Tau scînci şi-şi pierdu cunoştinţa din nou, începînd să atîrne prea greu pe braţul lui Horia.

Inconştient. Grozav. Îl lăsă pe Tau să cadă, cu ochii daţi peste cap.

Cînd privi din nou în sus, cu lansatorul pregătit — pentru că, într-adevăr, Tau avea dreptate — crocodilul dispăruse şi din spatele lor se auzeau trosnituri. Tot aerul părea să fie absorbit de mlaştină, aceasta emanînd un fel de căldură şi linişte.

Horia se opri în loc şi, cu un ochi la apa învolburată care semnifica prezenţa crocodilului, privi în spate.

Din nou, Horia nu ştia la ce se uită. Sunetul se intensifică şi putu să vadă o protuberanţă, o buză de lumină aurie-verzuie care se îndrepta spre ei la cîţiva centimetri deasupra solului, ca un val în timpul mareei. Copacii cădeau în faţa ei, în toate direcţiile, de parcă o creatură imensă invizibilă alerga prin mlaştină.

Şi valul se apropia rapid. Nu părea aşa la început pentru că încă era departe, dar pe măsură ce răcnetul devenea mai puternic şi sunetul crengilor rupte se amplifica şi el, ca reculul unei puşti de vînat elefanţi, îi putu estima viteza.

Nu avea nici o şansă să-l depăşească. Sau putea? Rapid, aruncă arma preferată a lui Tau, împreună cu rucsacul. Păstră pistolul Beretta şi lansatorul M203, pe care îl aruncă pe spate.

Apoi, cu un efort herculean care îl făcu să icnească, aprinzînd durerea unei vechi răni de la umărul stîng, îl luă pe Tau în braţe, gîndindu-se sinistru că n-ar fi reuşit dacă bărbatul încă ar mai fi avut piciorul.

Începu să fugă pe potecă, cît mai departe de lumină. Nu privi înapoi, concentrîndu-se numai la picioarele sale şi la antrenamentul dur din zorii wrestlingului, înainte ca totul să devină

coregrafiat şi fals. Lungile zile de sprinturi, de bile metalice lăsate să cadă pe abdomen pentru a-şi întări muşchii, de împins Dacii 500 în susul unui deal.

Putea s-o facă. Era mai uşor decît antrenamentul. Nu mai greu. Şi dacă nu reuşea Tau avea să moară, altă şansă nu era. Singura opţiune rămasă era apa, dar Tau s-ar fi înecat.

Poate ar fi funcţionat. Poate, cu toate că simţea un fel de căldură rece care-l tăia la glezne. Dar, la un moment dat, Tau îşi recăpătă cunoştinţa şi, ţipînd ca într-un film de groază de categoria a doua, începu să se zbată. Horia alunecă. Tau căzu la pămînt. Horia se dezechilibră şi se rostogoli peste el, folosindu-se de inerţie pentru a se repune pe picioare.

Horia privi înapoi, văzu lumina aurie aproape deasupra lor. Îl aruncă pe Tau în apă şi încercă să fugă, dar simţi tăietura luminii la călcîie — o senzaţie pe care n-avea s-o uite niciodată, undeva între electrocutare şi un sărut — şi se aruncă în apă instinctiv, chiar în momentul în care lumina inundă totul în jur.

Dintr-un motiv bolnav, Horia speră că Pol Pot plecase naibii de acolo.

55

Predatorul călărea pe valul de lumină cu însoţitorul său mort, lăsînd luminii sarcina de a elibera poteca de obstacole. Tentaculele-senzori fluturau în spatele lui şi renunţă la cască, apoi scoase un sunet la limita dintre mîrîit şi mormăit, cu o mînă pe după Colquhoun. Părea absurd de mare pe sania aeriană şi trebuia să-şi tot schimbe

centrul de greutate, îndoindu-şi genunchii pentru a-şi menţine echilibrul în timp ce căra cadavrul. Imenşii muşchi de pe coapse se flexau şi îi ofereau priza perfectă. Marginile săniei conţineau semne în limba ultimului proprietar — o creatură verde pe jumătate plantă, pe jumătate ciupercă, ce-şi tîra corpul pe o planetă cu opt luni aurii şi aproape lipsită de lumina soarelui. Predatorul revăzuse bătălia de multe ori pe ecranul din cască.

Extraterestrul acceleră silenţios spre nord pînă cînd valul de lumină începu să tremure, apoi se stinse la aproape un kilometru de navă. Îşi puse la loc casca şi apăsă un buton de pe sanie cu un deget de la picior. Sania începu să-şi corecteze cursul pentru a evita copacii şi schimbă înălţimea la care plana.

Mlaştina începu să lase loc dealurilor cu tufişuri crescute la întâmplare care păreau să fi fost împinse în pămînt de un picior gigantic. Aerul de aici nu mai era la fel de încins şi de greu ca în mlaştină. După o curbă strânsă, în faţă apăru Baza X. Sania incetini şi se opri lângă imensa uşă a hangarului. Predatorul aruncă corpul lui Colquhoun şi se dădu jos de pe sanie.

Peste drum de clădire era valea plină cu schelete albe şi rămăşiţe însângerate de animale. Predatorul făcu un pas înspre vale, se gândi de două ori şi scoase un sunet plîngăreţ. Scoase un cuţit dintr-una dintre numeroasele teci de pe picior. Metalul sclipea purpuriu. Cu o mişcare rapidă din încheietură, aruncă pumnalul cu boltă în vale. Cuţitul ateriză cu lama înfiptă în pămînt.

Predatorul aşteptă. Nu se întâmplă nimic.

După un minut sau două, Predatorul se îndreptă către Colquhoun, se aplecă şi îi smulse craniul şi spinarea din corp, împrăştiind sînge peste tot. Ce rămase din Colquhoun tremura într-o grămăjoară de carne moale pe pămînt.

Creatura se întoarse şi aruncă coloana vertebrală şi craniul în vale. Acolo unde lovi, pămîntul explodă în flăcări şi fum, trimiţînd praf, iarbă şi oase în aer. Craniul lui Colquhoun zbură pe lîngă casca Predatorului, iar acesta se lăsă pe vine. Mirosul renăscut de sînge şi oase vechi umplu aerul. După ce se aşeză praful, putu vedea un nou crater.

Predatorul mai zăbovi o clipă, apoi intră în clădire prin uşile enorme. Ieşi după cîteva minute cărînd explozibili din stocurile lui Rath. Îi îngrămădi pe sanie şi atinse un alt buton.

Apoi creatura uriaşă, plină de cicatrice şi cu mîinile încă pline de sînge porni pe sanie, la câteva zeci de centimetri deasupra pămîntului, urmînd o potecă care ocolea valea, continuînd spre nord pe lîngă bază, apoi revenind spre vest, spre fîneţe şi buncărul-templu al lui Rath.

Avea foarte multă muncă de recunoaştere de făcut înainte de primul atac.

56

Să tîrască ceea ce bănuia a fi o mitralieră Browning pe o prelată legată de umeri se dovedea a fi dificil pentru Maxim. Cu tot cu muniţie, mitraliera trebuie să fi cîntărit peste patruzeci şi cinci de kilograme. Era nevoie de toată puterea lui toată voinţa, să tragă şi să împingă pentru a continua. Nu făcuse nici un

kilometru prin junglă şi spatele deja îl durea şi bănuia că mai erau zece-doisprezece kilometri pînă la buncărul lui Rath. Aşa că mai trase pe nas nişte cocaină din rezerva aparent inepuizabilă din rucsac. Poate era paranoic, dar nu credea că Rath l-ar fi lăsat să intre în buncăr fără ceva de valoare ca Browningul.

Pentru a-şi distrage mintea de la efort, pentru a se distrage de la tot ce îl înconjura, începuse să se prefacă că nu făcea decît cercetare pentru nişte cîntece, pentru un album pe care avea să-l numească simplu „Insula Iadului”. Începuse să scrie melodii pentru fiecare persoană pe care o cunoscuse. O piesă rock construită în jurul bassului pentru Horia Ursu, cu vreun fluier românesc introdus pe undeva. O dublă armonie pentru Marikova şi Nikolai care îi amintea, prin modul în care nu şi-o mai putea scoate din cap, de o melodie de pe albumul lui Sting *Song of the Blue Turtles*. Pentru Rath, desigur, o piesă trance-rave, posibil fără versuri, cu excepţia cuvântului „Cambodgia” strigat la nesfîrşit între măsuri. De Gustat nu era încă sigur — poate ceva în genul lui Bruce Springsteen, dar Springsteen din *Born in the USA*, sau Springsteen din *Nebraska*? Tot ce avea pentru Gustat momentan era o bucată din versuri:

Om al secretelor, bătrîn şi tînăr
Şi-a pierdut familia într-o luptă
Acum faţa-i nu mai simte soarele
Nu ştie dacă a câştigat sau a pierdut.

Ştia că era posibil să fie de rahat, dar era începutul unui lucru mare. Poate chiar un hit de

top. Trebuia să i-l cînte Aliciei cînd se întorcea. Trebuia să-şi ia nişte haine noi cînd se întorcea. Trebuia să-şi ia o valiză nouă cînd se întorcea. Trebuia să-şi ia cocaină nouă cînd se întorcea. Trebuia să-şi ia apă cînd se întorcea. Trebuia să-şi caute foştii colegi de trupă de pe vremea cînd obişnuia să cînte punk rock în cluburi ostile din Ţara Galilor, Lou Norocosul şi Sam Faţă-de-rahat şi John Bursucul. Cînd se întorcea.

Dumnezeule, crăpate îi mai erau buzele. Muşcăturile de insecte de pe glezne începeau să-l doară. De ce nu luase mai mult vin? Să mai ia cocaină sau să aştepte?

Începu să rîdă după ce cîntă puţin din piesele lui şi îi luă mult timp să se oprească.

57

Pentru o clipă, ceaţa îi părăsi mintea lui Nikolai. O dată cu subita uşurare, după ce îşi frecă obrazul şi descoperi că partea amorţită se decojea într-un praf verde — văzînd ce începuse să se întîmple şi cu mîinile şi braţele lui ajunse la o decizie. În curînd n-avea să mai rămînă mare lucru din el, nimic uman, nimic care să poată fi măcar transformat în armă. Oricît ar fi vrut, nu putea să continue să aştepte reîntoarcerea Marikovei.

Febra îl cuprinse şi chiar şi asta îi dădea o claritate feroce, aproape copleşitoare. Îi scrise şovăitor un bilet Marikovei, alegîndu-şi cu grijă cuvintele, ştiind că ar putea fi ultima oară cînd comunica cu ea. Lăsă biletul pe sacul de dormit. Apoi, luînd trusa medicală şi arma cu el, coborî din copac.

Pe pămînt descoperi ceea ce păreau a fi rămăşiţele unei maimuţe şi o dîră largă, de parcă cineva ar fi tras ceva greu pe o prelată. Urma ducea în junglă, în pustietate. Nu putea înţelege ce era cu ea.

În cabană, Nikolai nu găsi decît tăcere şi o bucătărie răscolită. Robinetul încă funcţiona, aşa că bău cu greutate nişte apă, cu toate că nu îi era sete. Se gîndi şi să ia restul de mîncare din bucătărie, dar nu îi era nici foame. Mîncarea şi apa păreau lipsite de importanţă.

Petrecu multă vreme privind prin fereastra uimitor de lungă din spatele cabanei, admirînd marea, atît de diferită faţă de locul unde-şi petrecuse majoritatea vieţii. Verdele incredibil de deschis al apei, valurile verzi. Pulsul i se acceleră şi nu reuşi să-şi controleze frica. Avea atît de multă nevoie de Marikova încît nu reuşea să se mişte.

Dar momentul trecu. Plecă de lîngă fereastră şi se duse în depozit. Armele de foc dispăruseră de mult, dar nu avea nevoie de ele. El avea nevoie de *cuţite*. Depozitul avea destule, ordonate în rînduri strălucitoare: cuţite de campanie Bill Burke cu lama de treizeci de centimetri, vreo două macete şi chiar un Larry Downing cu vîrf scurt şi ascuţit şi cu un mîner minunat din mahon.

Nikolai luă cu el cît de multe încăpură în curea şi în micul rucsac. Apoi răscoli trusa medicală, luă cîteva întăritoare şi îşi injectă o seringă de adrenalină. Senzaţia îl făcu să mîrîie şi să inspire cu putere.

O dată ieşit din cabană, Nikolai se îndreptă spre nord. Ştia deja unde se află buncărul-templu

al lui Rath, Marikova furase o hartă a zonei la scurt timp după ce ajunseseră pe insulă. Nu puteai fi niciodată prea pregătit.

În timp ce mergea, spera încontinuu ca Marikova să apară în faţa lui, ca prin minune.

58

Gustat se ridică obosit din nămol şi privi peisajul complet distrus. Lumina care radiase din navă pîrlise, arsese sau pulverizase cu totul orice obiect mai înalt de zece centimetri. Nici un copac nu se mai afla în picioare, cu toate că unii formaseră un soi de plute din crengi întortocheate. Ţestoase moarte şi cîteva păsări, cu greu recognoscibile, împînzeau malurile noroioase care erau acum fie de un cenuşiu-marmorat, fie de un negru-închis. În depărtare, un cîrd de ibişi croncăneau şi dădeau din aripi în toate direcţiile, fără să vrea să aterizeze. Un miros vag de fum persista, cu toate că nimic nu mai ardea. Totul fusese învăluit de o ceaţă subţire şi Gustat nu-i putea vedea capătul. Din cîte ştia, toată insula putea fi distrusă, cu excepţia navei şi a zonei din imediata apropiere.

Căutîndu-şi Armalite-ul prin peisajul plin de distrugeri — Waltherul dispăruse în apă, împreună cu puşca de vînătoare M77 — Gustat realiză că subestimase Predatorul. Nu se aşteptase la reacţia asta, dar avea logică. Omoară toţi intruşii dacă se poate, distruge orice ascunzătoare din jurul navei şi, remarcă după ce încercă deschizătorul de uşi de garaj, schimbă încuietorile dacă tot eşti pus pe treabă.

Nu supravieţuise decît călcînd apa, cu faţa paralelă cu suprafaţa şi buzele ieşite puţin, trăgînd în piept aerul sulfuros şi privind prin distorsiunile valurilor de lumină, aproape văzîndu-şi reflexia în ele. Sărutînd moartea, arătînd ca un crap uman. Dacă nu s-ar fi disipat, ar fi murit, senzaţia era atît de claustrofobică şi de extremă încît reuşise cu greu să-şi stăpînească impulsul de a sări din apă, partea animalică din creierul lui spunîndu-i că putea să reuşească, putea supravieţui luminii, orice era preferabil agoniei acesteia.

Văzu o licărire prin mlaştină şi se aplecă să-şi ridice arma. Era murdară şi avea nevoie de o curăţare temeinică, dar măcar o găsise. Păcat că-şi pusese o mare parte din provizii într-o scorbură dintr-un copac din apropiere. N-avea să-l mai găsească.

— Gustat.

O voce pe care o cunoştea. Puternică. Din spate.

Se întoarse brusc şi văzu o siluetă neagră şi murdară la treizeci de metri mai încolo, pe un maldăr de crengi albe. Un curs de apă bolnăvicios curgea printre ei. Îşi scoase cuţitul de vînătoare, lăsînd puşca să cadă la pămînt. Era inutilă acum, şi ştia şi ea asta.

— Nu-ţi face griji, îi strigă Marikova. Sînt neînarmată.

Îşi întinse mîinile, cu palmele în aer. Vîrful degetului mare de la mîna stîngă era bandajat din greu. Părul negru şi scurt îi era lipit de faţă şi avea pete negre şi arsuri pe mîini.

Gustat se relaxă puţin, dar nu lăsă jos cuţitul.

— Şi... acum ce? Era ciudat să poarte o conversaţie cînd ambii trebuiau să strige, dar nu avea de gînd să se apropie mai mult.

Marikova zîmbi, cu dinţii obscen de albi faţă de masca neagră a feţei.

— Trăieşte şi lasă să trăiască.

Experienţa striga la el să se apropie rapid şi să scape de ea; în mod evident nu mai avea arma cu lunetă. Instinctul însă îi spuse să fie atent.

— Cum facem asta atunci? întrebă el

— Simplu, răspunse ea. Eu mă duc în direcţia aceea, sperînd că încă există cabana, spuse, arătînd cu degetul în spatele ei, şi tu te duci în direcţia aceea, sperînd să găseşti ceva în nord. Nici unul dintre noi nu va putea să se ascundă sau să se întoarcă aici.

Avea dreptate. Încă un strat de prudenţă i se topi. Curiozitatea ieşi la iveală.

— Ce voiai de la mine?

— Ce voiam?

Privirea Marikovei era fixată pe el, Gustat ştia că nici unul dintre ei n-avea să privească în altă direcţie, fie şi preţ de o secundă. O lovitură de cuţit reuşită era o soluţie riscantă de la acea distanţă, dar rămînea o posibilitate.

— Voiam totul. Orice urmă de informaţie pe care o aveai în cap, John Gustat! Pentru Maica Rusia. Haide, echipă!

— Ştii că aş fi găsit o metodă să mă sinucid înainte, spuse el. Avea cu adevărat o metodă foarte puternică de autodistrugere de care nu credea că rusoaica ştia, şi chiar dacă ar fi ştiut nu o putea opri.

Marikova încuviinţă.

— Mi-am dat seama de asta. Nu aveai niciodată de gînd să pleci în viaţă de aici, nu-i aşa?

Gustat rînji strîmb.

— Te înşeli. Aveam de gînd. Încă mai am.

Marikova dădu din cap.

— Nu. Nu, nu cred. De-aia sîntem în conflict, de fapt. Tu vrei să mori. Eu vreau să trăiesc, să-mi termin misiunea şi să plec acasă.

— Nu-i adevărat, spuse Gustat nervos.

Era prea personal, de parcă ar fi fost vorba de familie. Avea un frate, un tată în viaţă, o mamă, dar era adevărat: puteau foarte bine să fie morţi, nu-l interesa. Nu în comparaţie cu ce făcea aici.

— Deci cum rămîne, Gustat? spuse Marikova cu un ton ca de flirt. Te ajut să mori şi tu-mi spui ce vreau să aflu.

— Ia-ţi gîndul, spuse Gustat. Nu mă joc cu tine.

— Ei bine, cu toţii jucăm jocul cuiva, nu crezi? Doar pentru că sîntem aici.

Gustat strînse din dinţi. Erau acolo, pe o scenă înnegrită, aproape post-apocaliptică, şi ea vorbea despre jocuri. Îşi înghiţi furia cînd îşi dădu seama că tremură. De epuizare? Stres? Vîrstă?

— Ce zici de informaţii contra informaţii? sugeră el, încercînd să-şi forţeze un ton neutru. Fiecare pune o întrebare. Apoi ne despărţim.

Marikova ridică din umeri, mişcîndu-se ţeapăn pe dîmbul ei de lemn. Era mai rănită decît lăsa să se creadă? Căzuse?

— Începe tu, spuse Marikova.

— Bine, aşa să fie. Unde e Nikolai? De ce nu e cu tine?

— Asta e întrebarea ta? Atîta tot?

— Da.

Orice întrebare despre motivele pentru care fusese însărcinată cu aflarea informaţiilor despre Predator trebuie să fi avut un răspuns banal — obişnuita siguranţă naţională, să fie cu un pas în faţa adversarilor, chestii de genul ăsta. Nu-l interesau. Niciodată nu-l interesaseră.

— E bolnav, spuse Marikova după o scurtă ezitare. Se recuperează lîngă cabană.

— Cît de bolnav? De la ce?

Încă o ezitare, şi atunci, de parcă s-ar fi eliberat de o povară, spuse:

— Are un fel de infecţie ciudată sau un virus. Nu cred că e de pe planeta asta. Cred că a căpătat-o cînd l-a zgîriat Predatorul. Şi cred că o să moară.

Fusese acela un tremurat real în vocea ei sau o urmă de afectare? Îi păsa? Cel puţin nu trebuia să-şi facă griji că îl vor vîna amîndoi.

— Îmi pare rău, spuse Gustat, dar sună fals.

— Acum întrebarea *mea*, spuse Marikova, întrerupîndu-l. De ce nu ai tras în Predator cînd ai avut ocazia? Nu se potriveşte cu ideea de răzbunare.

Gustat o privi intens, conştient că începea să simtă o urmă de simpatie pentru ea. Era prima persoană cu care vorbise de două zile. Dacă se dovedea că erau ultimii doi oameni de pe insulă?

Trăgînd adînc aer în piept, spuse:

— Voiam să pun o bombă pe nava Predatorului.

Simţi o durere în mîini cînd o zise.

— Deci arunci în aer Predatorul şi ne lipseşti pe noi de accesul la tehnologia sa avansată? Chiar eşti nebun.

Gustat rîse sinistru.

— Asta e o a doua întrebare, dar ce naiba. Poftim nişte informaţii, Marikova. Fiecare navă a Predatorilor este urmărită de o navă-mamă de deasupra norilor. Am pregătit totul astfel încît ambele nave să fie distruse, dar Predatorul a găsit bomba... Acum că mă gîndesc mai bine, nu putem fi siguri că acea navă-mamă nu va trimite aici mai multe nave individuale. S-a mai întîmplat.

Îşi dădu seama după privirea ei că nu prevăzuse acest răspuns.

— Sînt mai mulţi? întrebă, sceptică.

— Doar nu crezi că *asta*, spuse, arătînd cu degetul înspre navă, a venit singură din spaţiul interstelar, nu?

— Ba da, aşa credeam... Cum ai deschis uşa?

— Prea multe întrebări, spuse el. Dar îţi voi da un ultim răspuns. Nu ai găsit nici un document în camera mea pentru că totul e înregistrat aici. Îşi lovi uşor tîmpla. Era copilăros s-o spună, dar îi dădea un fel de satisfacţie.

— De unde ai obţinut toate informaţiile astea?

Se gîndi la umbra sprijinită de perete într-un bar obscur dintr-o zonă rău-famată a unui mic orăşel mexican, valurile leneşe ale fumului de trabuc, izul de scorţişoară din aer, vocea distrusă de boală sau cancer sau distorsiune intenţionată. Dar nu spuse nimic, o privi doar pe Marikova.

— Bine, atunci, spuse ea după un timp şi se coborî de pe mormanul de surcele, înfrîntă. Îi aruncă o ultimă privire, apoi începu să se îndrepte spre cabană, o formă întunecată într-un peisaj întunecat.

— Drum bun, Gustat, strigă peste umăr.

Cînd Marikova deveni doar o siluetă la orizont, învăluită în ceaţă, Gustat începu să meargă spre nord, unde avusese de gînd să se ducă de la bun început.

Baza X încă mai trebuia investigată.

59

Care e misiunea noastră acum? Mai avem o misiune?

Marikova nu mai ştia, oricît de mult ar fi urît nesiguranţa atunci cînd o simţea la alţii. Fusese şi principalul motiv pentru care nu încercase să-l omoare pe Gustat în timp ce stăteau faţă în faţă în mijlocul acelui ţinut pustiit. Încă mai avea acel Kel Tec P3AT de nădejde ascuns într-o chingă la gleznă. Ar fi putut chiar să încerce să-l facă prizonier, dar asta ar fi fost dificil, mai ales dacă creatura s-ar fi întors.

Şi, adevărul fie spus, modul nonşalant în care Predatorul incinerase o zonă atît de mare din mlaştină atît de repede şi apoi zburase în caleaşca lui aurie o descurajase. Ideea luptei unu-la-unu o bucura, dar era speriată de faptul că limitele puterii extraterestrului păreau marcate doar de constrîngerile din codul lui de războinic. Sau poate că tocmai îi văzuseră limitele. Poate l-am împins pînă la limită. Oare cîţi oameni mai reuşiseră vreodată să intre în nava Predatorului?

Cînd începu să vadă iarbă verde şi copaci vii, împreună cu ce părea a fi apă bună de băut dintr-un izvor limpede, Marikova avu un sentiment copleşitor de uşurare. În imaginaţia ei, unda de şoc a armei Predatorului se întinsese pe toată insula şi omorîse pe oricine nu reuşise să

găsească adăpost. O parte a ei se simţise disperată la gândul că trebuia să se plimbe prin atîta devastare pentru tot restul vieţii.

Dar nu: frunziş verde şi sănătos, apoi însăşi cabana, goală dar cu apă potabilă de la un robinet la care îşi putea pune gura însetată şi ceva mîncare, în mare parte doar biscuiţi. Cel puţin îşi putea curăţa bandajul.

Apoi se urcă în copac, cu degetul lovit pulsîndu-i, şi ajunse pînă la sanctuarul lor.

Nikolai dispăruse.

Lăsase un bilet, în rusă. Scoţîndu-l din cutia de plastic, simţi că i se face rău. Hîrtia era pătată cu verde acolo unde degetele iubitului ei o atinseseră.

Draga mea,

Ştim cu toţii că acţiunea are loc la buncărul lui Rath — că extraterestrul va fi acolo, poate chiar şi Gustat. Lucrul acesta mă copleşeşte. Nu mai e mult pînă cînd voi muri sau nu voi mai fi eu. Mai bine risc acum.

Întotdeauna am ştiut că timpul nostru e scurt. Nu ştiu ce altceva să spun, draga mea. Doar că nu mi-e frică. Datorită ţie.

Al tău, Nikolai

Sub nume, Nikolai adăugase cuvîntul pe care ea i-l şoptise în ureche cu zece ani în urmă: *Volya*. Sîngele îi pulsa în urechi şi simţi că leşină.

Mototoli biletul şi încercă să-l arunce, dar pumnul ei nu voia să-i dea drumul. Îl întinse la loc, apoi îl împături şi-l puse în buzunarul uscat al pantalonilor. Stătu acolo, privind prin haosul

crengilor şi al frunzelor, ascultînd bocetul păsărilor şi urletul maimuţelor undeva în depărtare.

Julită, schilodită, murdară, obosită şi numai acum înţelegînd că fusese, că era îndrăgostită de Nikolai Basukov şi că era probabil prea tîrziu. *Această recunoaştere a faptului că existase ceva real care putea fi pierdut*. (Şi gîndul supărător şi teribil: erau sentimentele ei atît de intense acum pentru că Nikolai era pe moarte, pentru că avea să treacă în curînd prin aceleaşi momente prin care trecuse şi ea, sub gheaţă?)

Îşi strînse şi îşi verifică armele, se curăţă, încărcă proviziile în rucsac şi o luă la fugă spre buncărul lui Rath, ştiind sigur că nu mai exista o misiune. Doar o serie de situaţii şi modul în care le abordai.

60

Cu simţurile ascuţite, Nikolai se deplasa ca o fantomă aducătoare de moarte, cărînd după el trei pistoale şi cuţite vîrîte în teci pe tot corpul. Plutea ca un nor deasupra unui amestec de calmante şi halucinaţii virale, cu capul plin de cuie şi vată de zahăr. Acesta era singurul mod în care ar fi putut descrie cuiva ce simţea, deconectarea dintre realitate şi ce vedea, de parcă s-ar fi uitat la două filme deodată şi ar fi jucat în ambele.

Într-una dintre realităţi, Nikolai intrase într-o zonă în care copacii mai mici şi mai tineri lăsau loc cîte unei poieni, vegetaţie ce marca graniţa dintre junglă şi cîmpii. Aerul mirosea a verdeaţă

şi era proaspăt şi cald, iar insectele se tîrau şi zumzăiau peste tot.

În cealaltă realitate, intrase într-un peisaj de o intensitate copleşitoare, în care pluteau creaturi uriaşe, asemănătoare meduzelor, şi fiinţe transparente în formă de ţepuşe, cu ochi mari, complet albaştri şi bulbucaţi, se hrăneau cu mici animale purpurii care străluceau şi îmbinau cele mai plăcute aspecte ale păpădiilor şi peştilor guppy. Între acestea, creaturi ce nu puteau fi descrise decît ca amibe sau organisme unicelulare pluteau în rîuri ca un sistem sanguin aerian privit la microscop. Aerul îi opunea rezistenţă, de parcă s-ar fi împins într-un balon cald.

Nu ştia dacă priveşte o altă lume sau un produs al neuronilor săi distruşi şi scurtcircuitaţi, dar nici nu ştia dacă asta mai conta. Toată frica îi dispăruse în faţa minunilor pe care simţurile lui i le prezentau.

În tot acest timp, avea în continuare un scop şi un plan: să ajungă la cîmpii, fie la Rath, fie la Predator, oricare i-ar fi apărut în cale mai întîi.

61

Cînd îmi voi scrie memoriile, nimic din toate acestea nu va apărea în ele.

Stînd la marginea unei poteci înnegrite, Horia îl privea obosit pe Pol Pot care mesteca trunchiul carbonizat al lui Jimmy Tau, fără să poată face ceva.

— Totuşi nu are gust de cărbune acum? o întrebă pe masiva fiară. Văzîndu-i aproape tot trupul ieşit din apă, realiză că putea intra în el cu

totul de cîteva ori, ceea ce ar fi fost copleşitor dacă nu s-ar fi luptat cu Predatorul cu puţin înainte. Şi dacă n-ar fi fost atît de însetat.

Pol Pot nu răspunse. Continua doar să deschidă şi să închidă fălcile, cu dinţii scrîşnind pe oasele lui Tau. Mirosul mortului era acoperit de izul de ars din aer. Cerul avea o ciudată nuanţă de auriu-închis. Ziua fusese lungă, dar era pe sfîrşite.

— Te-aş omorî dacă aş avea o armă, spuse, de dragul conversaţiei. *Sau poate că nu*.

În acest moment se simţea de parcă el şi Pol Pot erau tovarăşi supravieţuitori. Poate singurii supravieţuitori. Horia simţea o arsură pe coloană şi alta pe abdomen, pentru că se întorsese pentru a respira iar apa era prea puţin adîncă şi cămaşa îi fusese prinsă de lumina verde-aurie. Nu ştia cît de grave erau rănile, dar dureau ca dracu'. Şi, cum se spunea în România, „ce nu te omoară acum s-ar putea să te omoare data viitoare”.

— Poate ar trebui să mă apuc din nou de antrenamente. Poate trebuie să scap de cîteva kilograme, recunoscu el faţă de Pol Pot.

Nici crocodilul nu scăpase nevătămat din experienţă. Crestele de deasupra ochilor fuseseră arse şi unul dintre ochi căpătase un aspect atît de lăptos încît Horia se îndoia că animalul mai putea vedea cu el. Mai avea şi o rană roz şocantă, acolo unde o bucată de carne îi fusese luată de pe bot. În timp ce mesteca din Tau, semnul de pe bot făcea să pară că Pol Pot rînjeşte.

Horia avea sentimentul că i-ar fi putut tăia picioarele lui Pol Pot, chiar şi capul, şi tot ar fi venit spre el, aşa că într-un fel îi era absurd de recunoscător lui Jimmy Tau că îl ţinea pe crocodil

ocupat. N-ar fi putut încerca să scape de fălcile lui mai mult decît într-un tîrît leneş, avînd în vedere cît de rău se simţea.

Stînd acolo, fu copleşit pe neaşteptate de un sentiment de tristeţe. Tau şi Colquhoun îl enervaseră, era adevărat, şi nu fuseseră de nădejde, dar se apropiase de ei şi nu credea că meritaseră să moară astfel. Cine ar fi meritat, poate cu excepţia lui Hitler şi a nebunului care condusese din Bucureşti şi al cărui nume nu era niciodată rostit.

— Şi ce ar trebui să fac acum, Pol Pot?

Încă frăgezindu-l pe Tau, crocodilul părea să spună *Nici măcar nu ştii unde te afli*.

— Ai dreptate. Ar trebui să încerc să mă întorc la cabană sau ceva de genul ăsta.

Nu e nimic pentru tine la cabană.

— Atunci unde să mă duc?

Departe de locul ăsta. Poate la buncărul lui Rath.

— Nu am încredere în Rath.

Întotdeauna a fost bun cu mine.

— Da, păi... Poate asta dovedeşte că am dreptate.

Mănînc totul din calea mea. Întotdeauna am fost sincer în privinţa asta. Totul.

— Aici îţi dau dreptate.

Nu sînt un urs şi tu nu eşti în România, Horia Ursu.

— Jimmy Tau a fost un om bun.

Nu, nu a fost. Nici mort nu e mai bun.

— Eu sînt un om bun, nu-i aşa? Merit să trăiesc, nu?

Sînt multe lucruri în cer şi pe pămînt, Horia.

Apoi, cu o lovitură de coadă, Pol Pot se scufundă, luînd o parte din Tau cu el, şi Horia rămase iar singur.

Adăpostiţi-vă după nevoie

62

Înainte de *Shady Lady*, Sukhon şi Suchin ajunseseră într-un moment crucial al existenţei lor. Spălaseră vase, vînduseră bilete la teatru, fuseseră maseuze, prostituate şi hoaţe mărunte. Era greu de spus care dintre aceste meserii fusese mai umilitoare. Clienţii salonului de masaj obişnuiau să fie americani şi australieni între două vîrste, a căror lăcomie pentru carnea lor era aproape la fel de jalnică pe cît era de dezgustătoare. Dar chiar şi ca spălătoare de vase bărbaţii se luau de ele, le pipăiau şi aproape că le violaseră de cîteva ori. Erau sărace, erau la îndemînă şi în fiecare an credeau că vor reuşi să-şi îmbunătăţească situaţia, că lucrurile se vor schimba, dar nu făceau decît să se agraveze. Cheltuieli medicale cînd Suchin îşi rupse glezna pe o stradă udă. Un iubit promiţător care le părăsi pentru cineva mai respectabil. Puţinele lor cîştiguri furate dintr-o casetă de bijuterii care reprezenta singura lor moştenire.

Mergeau pe străzi animate de viaţă, unde alţi oameni ascultau muzică la căşti şi conduceau BMW-uri şi se duceau acasă la familiile lor. În

fiecare noapte ele plecau acasă într-un cămin care era cu puţin mai bun decît o cutie de carton în periculosul cartier Klong Toey din Bangkok, o mahala din nord care se învecina cu rîul.

Într-o noapte, fumînd în afara apartamentului lor de pe strada plină cu gunoaie, Suchin începuse să plîngă.

Era mai scundă şi mai tînără decît Sukhon, cu ochi negri prea mari pentru faţa ei şi o gură care cădea natural într-un rînjet obosit şi ciudat. Sukhon se considerase întotdeauna apărătoarea lui Suchin, un fel de soră şi mamă în acelaşi timp. Suchin era tot timpul mai vulnerabilă în faţa necazurilor lor. Sukhon o admira pentru asta, că lăsa necazurile s-o afecteze — o admira pentru că nu devenea indiferentă sau înveterată.

— Ce s-a întîmplat? o întrebase Sukhon, cu toate că ştia răspunsul.

— Tot asta va fi viaţa noastră şi cînd vom avea patruzeci sau patruzeci şi cinci de ani, spuse Suchin. Tot aşa vom trăi.

— Nu, nu-i adevărat, spuse Sukhon. Tu vei fi căsătorită cu un om bogat. Eu voi conduce un restaurant şi voi avea un BMW.

Nu exista prea multă convingere în vocea ei. Avea douăzeci şi cinci de ani şi Suchin douăzeci şi trei. Ce avea să se schimbe? Ce se *putea* schimba? Uneori părea că lumea le abandonase. Chiar şi cele mai disperate riscuri, cum ar fi prostituţia, deveniseră din ce în ce mai grele, cu prea multe fete de şaisprezece ani venite în oraş din zonele rurale ale Thailandei.

— Simt că mă pierd, zise Suchin. Nu mai sînt cineva. Sînt un nimic.

Sukhon încleştă fălcile. O întrista s-o audă pe Suchin vorbind aşa, devenea mult mai dificil şi pentru ea să nu gîndească la fel.

Îşi îmbrăţişă sora, umărul lui Suchin era cald. Suchin era întotdeauna caldă, cu mişcările rapide dar delicate, ca o privighetoare.

— În curînd va fi mai bine. Vom pune bani deoparte din nou. Va veni şi o nouă slujbă.

Suchin se trase din îmbrăţişare, cu ochii scînteind de mînie.

— Nu va fi mai bine! Eşti o mincinoasă. Întotdeauna e mai rău.

Vorbele o răniseră pe Sukhon. Fuseseră împreună întreaga lor viaţă şi Suchin nu-şi pierduse niciodată încrederea în ea.

— Atunci vom pleca. Vom părăsi Bangkokul.

— Am mai încercat asta, spuse Suchin, aruncînd ţigara în canal.

Un cîine lătra pe undeva. Vaietul unei ambulanţe deveni mai puternic, apoi slăbi. În faţă: docurile Klong Toey şi vagile umbre ale vapoarelor în depărtare.

— De data aceasta vom merge foarte departe.

Ce conta? Suchin avea dreptate. Nu mai era nimic pentru ele aici.

Se îmbarcaseră clandestin pe un cargobot armean cu destinaţia San Francisco, dar planul nu funcţionase cum anticipase Sukhon. Fuseseră descoperite la o zi după ce nava părăsise portul, brutalizate de căpitan şi de echipaj, apoi trimise în larg într-o barcă fără vîsle. Căpitanul nu le voia la bord la următoarea lor oprire şi nici nu se putuse hotărî să le ucidă.

Bătute, sîngerînd şi singure în mijlocul Mării Chinei de Sud, fără mîncare şi doar cu cîteva sticle de apă, stătuseră în barcă şi realizaseră că aveau să moară. Planul lor le părea acum atît de prostesc, atît de disperat.

Suchin zîmbind, spunînd: E în regulă. Tot e mai bine.

Timp de două zile economisiseră apa, supravieţuiseră soarelui muşcător şi priviseră balenele din depărtări. Nu aveau ce altceva să facă, aşa că îşi spuseseră fiecare poveşti din timpul vieţii lor împreună, amintindu-şi momente, bucurii mărunte. Jonglerul care le fusese vecin cîteva luni şi le lăsase mici figurine origami. O noapte tîrzie cînd se întîlniseră pe platourile de filmare cu nişte actori coreeni puşi pe distracţie, cînd vorbiseră despre filme şi seriale în timp ce mîncau şi beau. Micuţa pasăre galbenă cu cioc negru pe care Suchin o hrănise în afara apartamentului.

Începuseră să rămînă fără poveşti de spus cînd la orizont apăru *Shady Lady* şi crezuseră că erau salvate, doar pentru a afla că dăduseră peste piraţi.

Restul poveştii era pe jumătate viclenie, pe jumătate vărsare de sînge: alegerea lui Pheakdai drept amant, puţin noroc, uciderea unui căpitan crud şi nepopular în timp ce dormea, alte trei crime, cîştigarea lui Virote ca aliat şi în curînd Sukhon îşi găsise locul, cu Suchin alături.

Majoritatea lucrurilor întîmplate, se gîndise ea mai tîrziu, fuseseră doar o chestiune de context. Realizînd că poate fi orice şi-ar fi dorit, înţelegînd ce era dispusă să facă pentru puterea de a-şi hotărî singură destinul. Nu-i plăcea să omoare,

dar uneori era necesar. Avea treizeci de ani acum şi era căpitan de patru ani. Nu avea să se întoarcă niciodată în acel apartament mic. Mai degrabă ar fi murit.

Şi ştia acum că victoria putea fi extrasă din înfrîngere şi înfrîngerea din victorie.

Acest lucru o făcu şi decisă, şi atentă cînd, printre copacii din stînga drumului, văzură turnurile buncărului-templu în zorii zilei. Ordonă oamenilor să iasă de pe drum, în caz că Rath postase santinele în jurul perimetrului. În linişte, găsiră un luminiş unde solul era puţin ridicat şi smochinii bătrîni creşteau puternici în jurul lui. Întinseră tabăra şi mîncară orez vechi în timp ce Virote şi iscoadele lui porniră să exploreze.

Virote se întoarse încruntat şi posomorît.

— Fortificată puternic, îi spuse el. Cel puţin o sută de oameni, poate chiar mai mulţi. Au arme mari. Cîteva mortiere.

Grupul lor avea douăzeci şi cinci de oameni, înarmaţi cu cuţite, mitraliere AK-47 şi AK-74, pistoale, grenade şi cîteva lansatoare.

Sukhon se forţă să zîmbească.

— Au spus khmerii pe care i-am interogat că ne aşteaptă?

— Nu, dar...

— Atunci cred că vom aştepta aici pînă ce se întunecă şi vedem ce schimbări apar, dacă apar. Postăm santinele, nu aprindem focuri şi aşteptăm. Dacă nu se schimbă nimic pînă în zori, atunci ne îndreptăm spre cabană, luăm ce putem şi dăm de veste navei.

Înfrîngere din victorie. Victorie din înfrîngere. Unele dintre cele mai mari triumfuri ale ei de

cînd devenise căpitan apăruseră din cele mai neaşteptate situaţii.

Iar glonţul era acolo, pe piept, cald, o dorinţă de răzbunare care uneori părea mai puţin legată de uciderea creaturii decît de ştergerea oricărei amintiri a vreunei înjosiri suferite de sora ei.

Cum se făcea că amintirea zilelor acelea cu Suchin, pe barcă, aşteptînd să fie salvate, deveniră atît de dragi?

63

Aprins de medicamente şi de boala care îl măcina, Nikolai ajunse la marginea experienţei sale. Părăsi drumul cînd văzu cîmpia întinzîndu-se în faţa lui în lumina dimineţii şi o urmă slabă de strălucire la stînga sa, în depărtare: buncărul-templu al lui Rath. Un sentiment de euforie se acumulase în el, iar drumul nu-l mai putea încăpea.

Aşa că o luă prin iarba care se ridica pînă la nivelul coapselor şi părea flexibilă sub tălpi, de parcă ar fi mers pe o trambulină.

Vederea îi era în continuare sufocată de lucruri pe care nu şi le putea explica şi mintea îi spunea că nici măcar să nu încerce. Se răsuceau şi înotau şi se tîrau şi pluteau în aer, îmbrăcînd pămîntul, împrăştiate doar de auriul ierbii şi verdele din ochi. Pulsau şi cîntau şi chiar fredonau. Printre aceste viziuni: ciudaţii greieri roşu cu negru de pe insulă săreau şi zburau în arcuri în timp ce mergea, era singurul mod prin care ştia că viziunile nu erau reale. Voia cu disperare să fie, însă.

Din obrazul lui Nikolai picurau particule verzi prin răni, ca umplutura care iese dintr-un iepuraş de pluş. Particulele erau purtate încontinuu de vînt. Cînd din el nu vor rămîne decît particule verzi, va fi spulberat cu totul? Cum se putea simţi atît de bine, atît de viu cînd i se întîmplau toate astea?

După un timp, Nikolai — ignorînd lucrurile care se mişcau prin aer în timp ce privea în depărtare — se opri din mers. Acum buncărul-templu al lui Rath se vedea clar în faţa lui, către stînga, cam la jumătate de kilometru. Îi putea vedea turnul central ridicîndu-se către cer. Putea vedea khmerii roşii pe fortificaţiile zidului din faţa turnului, ca nişte mici căpuşe verzi mişunînd pe pereţi. Rîndul hidos al uriaşelor arme.

La dreapta lui se aflau dealurile care marcau hotarul dintre cîmpii şi mlaştină.

Drept în faţa lui, la nici o sută de metri — prin zgomotul alb al frumoaselor meduze plutitoare, prin amibele uriaşe — Nikolai văzu Predatorul. Se ridica deasupra ierbii, înconjurat de o strălucire aurie ce străpungea prin verdele care scălda tot ceea ce vedea. Extraterestrul înainta încet peste cîmpii, spre buncărul-templu.

Un val de bucurie se revărsă în Nikolai şi bărbatul începu să strige în timp ce se îndrepta spre Predator — apoi grăbi pasul, apoi fugi, împrăştiind praf verde ca un avion care lasă în urmă fum în timp ce vine în picaj spre pămînt.

— Tu! strigă în rusă, fugind. Aici!

Predatorul încă nu-l văzuse. Dacă ar fi vrut, Nikolai ar fi putut să scape de el, poate chiar ar fi reuşit să ajungă în siguranţă la Rath. Doar că nu voia asta, nu avea nevoie de asta.

Încă învelit în aura de aur, Predatorul se întoarse în cele din urmă şi-l văzu cînd se afla cam la cincizeci de metri depărtare. Arma de pe umăr a creaturii pivotă o dată cu ea, se fixă pe ţintă şi Nikolai ştiu că îi apăruseră trei puncte roşii pe frunte. Nici o problemă.

Rîse, aruncă în iarbă puşca M16, carabina Winchester 70 şi Glockul. Îşi desprinse centurile de muniţie şi le lăsă să cadă, fiecare astfel de acţiune făcîndu-l mai uşor, mai liber. Apoi luă o seringă cu amfetamină şi o înfipse în braţ, apăsă şi simţi energia lichidă pătrunzîndu-l.

Nikolai luă o macetă într-o mînă şi un cuţit de vînătoare în cealaltă.

— Haide! strigă el. Luptă dreaptă! Codul onoarei şi toate cele. Hai!

O urmă aproape imperceptibilă de ezitare din partea Predatorului, apoi tunul de pe umăr se îndepărtă. Predatorul scoase două discuri metalice de la brîu şi le aruncă în iarbă. Întinse mîna stîngă pentru ca Nikolai să vadă cuţitele cu două tăişuri fixate la zece centimetri de gheare. Apoi întinse mîna peste umăr şi scoase o lamă lungă dintr-o teacă de pe spate. Îi părea lui Nikolai un iatagan vechi, gravat cu forme şi litere ciudate.

Nikolai alerga spre Predator, iar Predatorul alerga spre el.

Cînd se întîlniră în mijlocul cîmpiei, cu săbiile lovindu-se cu un sunet vechi ca însăşi civilizaţia, Predatorul începu să lovească în Nikolai din părţi, iar acesta para, folosindu-şi inerţia pentru a contracara impactul greutăţii Predatorului. Cu toate acestea, putea simţi loviturile în întreaga

mînă, pînă în coloană şi coaste, făcîndu-l să vibreze din tot corpul. Puterea creaturii îl uimea.

Pentru un moment ambii încercară să dea lovitura de graţie, apoi Nikolai alunecă pe lîngă Predator în iarbă şi privi în sus către casca acestuia, văzînd stele de mare verzi-mov plutindu-i în spatele capului.

Apoi trecu de Predator, împingîndu-şi lama către stînga şi evitînd riposta. Se împiedică dar îşi recăpătă echilibrul, şi cu pumnalul mai scurt reuşi o înjunghiere laterală care lunecă pînă la încheietura armurii de pe antebraţul Predatorului. Auzi creatura urlînd şi nu îndrăzni să împingă cuţitul mai adînc, de frică să nu-l piardă, şi o dată cu el şi echilibrul. Dansă pe lîngă el şi se întoarse pentru a vedea care va fi următoarea mişcare a Predatorului.

Creatura făcu o piruetă în iarba groasă şi aurie a cîmpiei luminate de soare, ocolindu-l pe Nikolai, aşteptînd o greşeală din partea acestuia pentru a-l înjunghia din stînga. Nikolai stătea drept, pe vîrfuri, ca un boxer, cu trupul arcuit astfel încît Predatorul să nu poată ajunge cu uşurinţă la piept. Predatorul, flexat din genunchi, făcuse o greşeală renunţînd la o parte a avantajului de înălţime. *Ca un duel de cuţitari în Odesa*, îşi spuse Nikolai, exaltat că vărsase primul sînge. Un şiroi subţire care arăta mov în vederea schimbată a lui Nikolai ieşea din braţul Predatorului. Da, exact ca în Odesa, doar că într-o luptă dreaptă ar fi fost mai aproape acum, pregătindu-se să atace abdomenul. Aici, un astfel de gest ar fi fost sinucidere curată.

Extraterestrul şuiera către el în timp ce se mişca în jur mîrîind, ca o combinaţie bizară de gîndac uriaş şi lup.

Nikolai rîse.

— Mai vrei? Mai am!

Cu un răcnet, atacă, iar Nikolai făcu un pas în lateral pentru a evita lovitura, atît de aproape încît putu să-i simtă mirosul putred.

Lupta era strînsă.

64

Rath stătea în comandamentul său, adînc sub centrul fortăreţei-templu, uitîndu-se peste planurile de apărare împreună cu cei patru comandanţi ai turnurilor: Narith (vest), Rachary (sud), Da (est) şi Kosal (nord), cînd Samphy, locotenentul lui Da din sectorul sud-estic al zidului exterior, alergă înăuntru cu o privire îngrijorată. Aveau o hartă a buncărului-templu întinsă în faţă. Tocmai revizuiseră sistemul de mesageri şi semnale luminoase care avea să-i ajute să comunice.

Rath şi comandanţii săi se ridicară în picioare.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Da, un om agitat chiar în cele mai bune momente ale lui. Rath credea că bea prea multă cafea.

Samphy se încruntă.

— Nu ştim ce este. Colonelul trebuie să vadă.

Rath se întoarse către oamenii săi.

— Narith, Rachary şi Kosal — reîntoarceţi-vă la posturile voastre. Ary, stai aici şi uită-te din nou peste planuri. Da, vino cu mine. Vom continua mai tîrziu.

Camera de sub turnul central al buncăruluitemplu avea două coridoare care duceau către suprafaţă. Comandanţii goniră printr-unul, iar Samphy îi conduse pe Rath şi pe Da prin al doilea coridor, printr-un sistem de tuneluri şi magazii pînă la lumina soarelui, şi apoi la zidul exterior.

— Sper că e ceva important, îi spuse Da lui Samphy, probabil doar pentru Rath. Era întotdeauna îngrijorat de cum arăta situaţia pentru superiorii săi. Samphy îl ignoră şi urcară la cuiburile de mitraliori.

Zidul exterior oferea o privelişte clară asupra cîmpiei. Rath crezuse întotdeauna că Predatorul va veni dinspre răsărit şi avea un număr disproporţionat de artilerie grea în această zonă. Chiar lîngă el se aflau două mitraliere M60, un lansator de grenade MK19 şi o mitralieră MG 131 mînuită de oamenii lui Da.

— E acolo, spuse Samphy şi îi dădu lui Rath un binoclu. Vezi punctul întunecat care se mişcă? Arătă cu degetul. La ora două. Arată... arată ca un om care se bate cu sine însuşi.

Rath îşi puse binoclul la ochi, focaliză şi se găsi privind la ceea ce era cu siguranţă rusul Nikolai, antrenat într-un fel de dans complex cu cuţite.

— Ce este, domnule colonel? întrebă Da.

Rath lăsă jos binoclul şi îl privi.

— N-ai şi tu unul?

Dacă nu ar fi fost un aşa bun luptător pe timp de noapte, Rath l-ar fi înlocuit de mult.

— Desigur! Da îl privi pe Samphy, care o luă la fugă şi aduse încă un binoclu.

Rath privi din nou, cu Da alături. Era unul dintre cele mai extraordinare lucruri pe care le văzuse vreodată. În iarba înaltă, cu un echilibru

şi o graţie incredibilă, de parcă i-ar fi depins viaţa de asta, Nikolai Basukov se învîrtea, înjunghia, para, ataca, se retrăgea şi avansa în faţa... nimănui.

— A înnebunit! spuse Da, cu un fel de bucurie copilărească.

— Doar dacă nu... Lui Rath îi veni o idee.

Ajustă din nou focalizarea şi se retrase de pe Nikolai, astfel încît îl mai vedea, dar doar într-un colţ al scenei.

Un val scînteietor caracteristic apăru în stînga cercurilor care se uneau prin binoclu. Înjură, apoi se concentră mai tare şi căută să confirme descoperirea apropiind din nou imaginea, apoi văzu din nou sclipirea. De data aceasta, Rath reuşi să deosebească o siluetă. O siluetă cunoscută.

Nikolai nu se lupta singur acolo.

Rath se întoarse către Da.

— Adu *toată* artileria în acest sector al zidului şi ţinteşte asupra acelui punct. Nu doar asupra omului, ci asupra *întregii* zone. Acum!

Da încuviinţă, lătră nişte ordine către Samphy şi către ceilalţi soldaţi. Tunarii îşi ocupară poziţiile, priviră prin lunete, potriviră poziţia armelor.

— Şi unde naiba sînt mortierele?

— Încă sînt curăţate — au stat în depozit prea mult timp, spuse Da.

Rath înjură din nou. Putea risca ca o mortieră să explodeze? Nu.

Tunurile mari trebuiau să ajungă.

Se întoarse către tunari şi strigă:

— Mai repede! Trageţi acum!

Tunarul cel mai apropiat de Rath puse mîna pe pîrghia de tragere.

Rath luă binoclul şi-l localiză din nou pe Nikolai. La dracu' cu rusul. Dacă murea, asta e. Cel puţin va muri şi demonul.

Un zgomot ciudat, dar în acelaşi timp familiar se auzi din stînga lui Rath. Privi în acea direcţie şi văzu un tunar căzut peste ţinta tunului mare, cu o gaură de glonţ prin frunte şi un şiroi de sînge curgînd rapid. Sunetul se auzi din nou şi tunarul de alături ţipă şi căzu pe spate, mort.

— Lunetist! urlă Rath. La adăpost!

Se uită în jur ca să îi găsească pe Da sau Samphy, să le ordone să trianguleze poziţia sursei, dar de îndată ce îl văzu pe Samphy, care tocmai se ghemuia, se auzi din nou acel zgomot şi soldatul era mort, cu două gloanţe în gît, cu sîngele ţîşnind în cădere.

Rath căzu la pămînt în spatele unui şir impresionant de saci de nisip şi ziduri în ruină, îl găsi pe Da acolo şi strigă:

— Omorîţi lunetistul! Cineva să-l omoare!

Încă un trup căzu chiar lîngă el, cu o privire uimită pe faţă şi o gaură de glonţ chiar în centrul frunţii. Rath scoase un strigăt de frustrare şi, luîndu-i AK-ul lui Da, sări peste zid şi începu să tragă în direcţia presupusă a împuşcăturilor. Avea s-o facă singur dacă trebuia, ca de obicei.

65

Virusul îi dădea energie lui Nikolai şi asta îl făcea încrezător. Învîrtindu-se în jurul Predatorului, evitîndu-i loviturile, ferindu-se şi încercînd să-şi lanseze proprile atacuri cu lamele

ca o extensie a braţelor, încă putea vedea creaturile ciudate care pluteau prin aer dar acestea nu-i abăteau atenţia; în schimb, îl ajutau să aprecieze distanţele, îl ajutau să afle unde trebuie să lovească. Predatorul era rapid, cu reflexe suprinzătoare pentru o creatură de asemenea dimensiuni, dar se obişnuise prea mult cu avantajele sale naturale. Tacticile lui se învîrteau prea mult în jurul forţei brute şi a armurii. Nu că Nikolai ar fi avut prea mult timp să gîndească. În timp ce dansa în jurul creaturii, apropiindu-se şi depărtîndu-se din nou, experienţa lungilor ani intră în acţiune şi deveni doar mişcare, parare, atac şi calculator de unghiuri. Nu se putea apropia mult timp deoarece Predatorul era prea puternic, ceea ce îl incomoda pentru că nu se putea angaja în vreo lovitură. Aşa că se apropia şi se îndepărta în-continuu, rapid, mişcîndu-se în cercuri în afara razei de acţiune a Predatorului. Nu doar loviturile creaturii îl puteau ucide, mai rău erau reculul parării unor lovituri, sau chiar blocajele atacurilor sale.

Cu toate acestea, în ciuda unei tăieturi superficiale de pe braţul stîng, reuşise să evite rănirile şi să îl atingă pe Predator de cîteva ori — răni minore, dar cu cît erau mai multe şiroaie de sînge, cu atît mai bine. Dacă reuşea să continue în aceeaşi manieră, poate că Predatorul începea să ia decizii proaste.

— Mai vrei? îi spuse extraterestrului în timp ce se priveau. Îţi place ce ai primit pînă acum?

Predatorul lovi, coborînd lama. Nikolai se mişcă. Dar Predatorul se aplecă în faţă în ultima secundă, schimbînd direcţia loviturii. Metalul

alunecă prin gheata lui Nikolai pînă în piciorul stîng. Chiar şi cu efectele drogurilor şi ale virusului, Nikolai simţi durerea. O simţi şi ţipă. Uită să se mişte destul de repede cînd Predatorul trase lama înapoi, atacînd cu mîna cu cuţite. Lamele îl loviră pe Nikolai în umăr şi căzu în iarbă. Se sprijini într-o mînă şi se ridică. Începu să se retragă din faţa Predatorului care se apropia. Lama Predatorului se lăsă spre capul lui. Se rostogoli spre stînga. Continuă să se rostogolească. Îl simţi pe Predator întorcîndu-se. Reuşi să se repună pe picioare dar îşi pierdu maceta. Scoase un cuţit de vînătoare, o copie identică a celui din cealaltă mînă. Predatorul ajunse în faţa lui. Îşi aruncă lama lungă şi îşi încovoie încheietura, cu lamele fixate.

Predatorul se aruncă asupra lui. Nikolai se retrase. Sîngele încă îi curgea din gheată. Îl încetinea. Lovi abdomenul Predatorului. Găsi o încheietură a armurii. Începu să curgă sînge. Dar nu destul. În interiorul gărzii Predatorului pentru un moment. Începu să înjunghie cu ambele mîini, căutînd ceva moale. Găsi un punct. Înfipse adînc cuţitul. Pierdu lama. Mai împunse o dată în timp ce se retrăgea. Torente de praf verde cădeau din el. Vocea Predatorului. Joasă şi guturală. Încă o lovitură, dar lama rată gîtul creaturii. Văzu cele cinci lame de pe mîna Predatorului. Se întoarse pentru a le evita. Încă o durere adîncă, în partea dreaptă. Începu să taie în toate direcţiile cu cuţitul. Lovituri pe armura Predatorului care sunau ca unghiile unei femei bătrîne care bat darabana pe masă. Din nou durere. Din nou. Metalul cuţitului său sclipi. Mişcarea verticală a cinci lame. Nu mai simţea nimic în braţul drept.

Aruncă pumnalul spre creatură. Rată. Văzu cuţitul căzînd uşor în iarba de un verde-închis. Cuţitul Predatorului coborînd. Ridică celălalt braţ ca un scut. Cuţitul lovind pe sub gardă. O durere ascuţită în piept. Coastele arzînd. Pe iarbă. Amorţit, în mijlocul unui nor de praf verde. Încercă să-şi ridice braţul din nou. Privi cerul, încă aglomerat de creaturi frumoase, ciudate şi exotice.

Praf verde. Lume verde.

Predatorul din nou, ridicîndu-şi lama lungă. O umbră întunecată care îl privea de la mari înălţimi. *Marikova aplecîndu-se deasupra lui, şoptindu-i un cuvînt care aducea întreaga sa lume la viaţă, mirosul parfumului ei, atingerea buzelor*.

Nikolai zîmbi la Predator în timp ce metalul unei alte lumi se coborî peste gîtul lui.

Lovitura nu-l împiedică să vadă.

66

Marikova privi prin luneta puştii cum încă un tunar khmer căzu cu un punct roşu în frunte. Ce ironie — putea face în aste ore în şir fără să rateze, dar numai un supraom ar fi putut garanta o lovitură, şi nu doar atît, ci una letală, într-un extraterestru blindat şi invizibil care era angajat într-o luptă cu cuţite cu iubitul ei. Ascunsă în iarbă, nu avea de ales decît să-l ajute pe Nikolai indirect — asigurîndu-se că nu era ucis de altceva decît de Predator.

Se tîrî prin iarbă către o altă poziţie, cu soarele arzînd-o pe spate, pentru a evita focul inamic, cu

toate că oamenii lui Rath nu păreau să ştie unde se află, încă.

Aflată în siguranţă, Marikova îşi potrivi luneta pe Nikolai, minunîndu-se de îndemînarea lui cu cuţitele, de dansul complex şi uneori brutal, de modul în care prevedea loviturile de la un inamic mult mai puternic. Îi părea atît de frumos aşa, lăsînd în urmă praf ca de smarald. Plutea în aer de parcă ar fi fost sufletul lui, captînd momentele dintre lovituri. În toţi anii petrecuţi împreună, nu văzuse niciodată această latură a lui, acest efort care părea atît de lipsit de efort. O uimea şi o înspăimînta în acelaşi timp.

Încă o dată, încercă să calculeze o lovitură — la gît sau în cap — în acel spaţiu gol din faţa lui care pîlpîia şi dispărea, ba într-o parte, ba în cealaltă. Încă o dată, nu se putu încumeta să tragă. Se întrebă din nou cum putea Nikolai să vadă Predatorul şi cum putea să facă un astfel de efort un timp atît de îndelungat.

Se întoarse către tunarii lui Rath cîteva secunde, dar aceştia renunţaseră, nu se mai vedea nimeni lîngă tunuri. *Înţeleaptă mişcare, Rath, să-ţi conservi resursele*.

Apoi auzi ţipătul lui Nikolai. Privi prin lunetă şi îl văzu împiedicîndu-se şi căzînd. Văzu o lamă mare care se ridică şi i se frînse inima. Chiar în timp ce lama cobora, trase. Nu doar că trăgea, dar se ridică din iarbă şi începu să strige, pierzîndu-se cu firea.

Trăgînd în fantome. În valuri.

Silueta pîlpîitoare se întoarse către Marikova. Raza albastră o lovi în plin, aduse o agonie de nesuportat.

67

Tunînd şi fulgerînd, frustrat, Rath aruncă mitraliera AK-47 cînd i se termină încărcătorul. Se lovi de un cadavru şi ricoşă pe lîngă capul lui Da, care stătea întins, sprijinit cu spatele de sacii de nisip.

— Fii bărbat, Da! ţipă Rath către el. Eşti soldat!

Da nu-l privi în ochi.

Rath îngenunche şi ridică binoclul la timp pentru a-l vedea pe Nikolai căzînd în faţa lamei Predatorului. Mai încolo, o văzu pe Marikova ridicîndu-se din iarbă, ţipînd şi trăgînd în creatură. O rază albastră sări către ea. Marikova se învîrti şi căzu.

Bine. În sfîrşit.

Dar Predatorul era încă acolo, îndreptîndu-se către nord.

— Adu nişte tunari în viaţă aici, ţipă către Da. Foc de voie, la ora două.

Pînă atunci, Ary fugise cu mai mulţi oameni cărînd mortiere.

— Sînt gata!

— Păi, trage atunci. De la ora două la patru!

— Da, să trăiţi.

Da îşi puse tunarii în poziţie de tragere. Tunetul şi vuietul artileriei îl asurzi. Gheme imense de iarbă şi pămînt erupeau din cîmpie nu departe de poziţia Predatorului, aproape îi vedea reflexia pîlpîitoare în iarbă.

Sunetul puternic şi asurzitor al mortierelor se îmbină cu răpăitul mitralierelor. Cîmpia era zguduită de explozii.

— Trageţi pînă vă spun eu să vă opriţi! strigă Rath. Nu mă interesează că nu puteţi vedea ţinta.

Se întrebă dacă soldaţii îl credeau nebun că le spunea să tragă în neant. *Într-un demon*.

Dar, cîteva minute mai tîrziu, Rath trebui să accepte înfrîngerea.

— Opriţi focul, spuse încet către Da şi Ary.

O ultimă explozie, apoi linişte. Nici cu binoclul nu-l mai putea vedea pe Predator şi nu mai putea irosi muniţia. Pămîntul din zona în care se aflase era spulberat, iarba înnegrită şi smulsă din rădăcini.

Da gîfîia din cauza vreunui efort invizibil. Ary stătea sub zid, aşteptînd alte ordine.

Samphy stătea lăbărţat între tunuri, împreună cu ceilalţi morţi.

Blestemată fie Marikova. Ştiuse dintotdeauna că nu poate avea încredere în ea, dar nu crezuse niciodată că avea să ajungă să-i omoare soldaţii.

— Domnule, să trimitem oameni acolo? spuse Ary, întrerupîndu-i şirul gîndurilor.

— Nu, răspunse Rath.

— Nu?

— Ar fi o risipă. Moartă sau vie, nu-mi pasă. Nu voi risca viaţa nimănui pentru a verifica.

Ţinta cea mai importantă scăpase.

— Da, spuse Rath, privind către Samphy şi văzînd figura surprinsă a acestuia, ar trebui să-ţi cauţi un alt locotenent. Cineva care nu moare atît de uşor.

68

— Arăţi ca dracu'. Arăţi de parcă ai pierdut un pariu cu un sadic. Arăţi ca o mortăciune pe care

a tîrît-o în casă o mortăciune pe care a prins-o pisica. Arăţi ca un actor român bătrîn de filme porno după o noapte grea cu fetele. Dar tot sînt bucuros să te văd.

După ce tăcu, Horia se aplecă şi luă faţa murdară şi plină de tăieturi a lui Gustat între palme, apoi îl sărută pe american pe ambii obraji.

Gustat, cu hainele pătate şi arse şi o barbă dezordonată, se uită mirat la Horia pentru o secundă, ceea ce îl făcu pe Horia să rîdă, ceea ce îl făcu pe Gustat să zîmbească.

Poate nu mă crede? îşi zise Horia. Dar era bucuros să-l vadă. Ar fi fost bucuros să vadă pe oricine care nu încerca să-l omoare.

— Aş fi vrut să am o oglindă pentru tine, spuse Gustat. Arăţi ca un urs care vrea să se transforme în sconcs cu crestătura aia a ta.

Arsurile lui Horia, aproape ca o urmă de cauciuc în jurul pieptului şi spatelui, începuseră să pară cenuşii prin haine. Încă putea simţi căldura rănilor şi nu îndrăznea să se uite la ele. Cel puţin nu pînă cînd putea să le şi trateze. Nu îi surîdea ideea de a se spăla cu apă din mlaştină.

— Aşa este, spuse uşurat, aproape ameţit din cauză că putea în sfîrşit vorbi cu cineva.

Gustat îl surprinsese în timpul dimineţii, în timp ce se plimba apatic prin mlaştina devastată, agitat după o noapte de rătăcit fără ţintă. Horia sărise în sus la propriu la auzul glasului său, se întorsese şi îşi scosese pistolul, apoi se relaxase cînd îl văzuse pe Gustat cu braţele ridicate. *E în ordine. Sînt doar eu*.

Acum stăteau pe marginea unei poteci ridicate şi făceau inventarul puţinelor provizii pe care le mai aveau.

— Ştiu că am gumă de mestecat, spuse Horia, luptîndu-se să-şi scoată mîna din buzunarul din faţă al pantalonilor. Guma încălzită şi apoi răcită mai era bună?

— Eu ştiu că am... ei bine, nu ştiu ce am, spuse Gustat.

— Ce n-aş da pentru o piersică proaspătă. Sau o căpşună, spuse Horia, visînd.

— Friptură. O bucată frumoasă de somon, zise Gustat.

— Mult noroc cu asta, prietene. Carnea de crocodil e tare în perioada asta a anului.

Cînd terminară, proviziile lor înşirate pe pămîntul înnegrit se reduceau la gumă de mestecat, un cuţit de buzunar cu tirbuşon, şase batoane sfărîmate de proteine, un baton de fulgi de ovăz, un pachet gri, cîteva monede româneşti, un set de chei pentru un Volvo, o pungă de plastic plină cu nuci, trei sticle de apă şi o poză cu o fată precoce de cinci ani care stătea lîngă o femeie drăguţă.

— De unde ai asta? întrebă Horia, arătînd către pachetul gri.

— Raţii militare thailandeze. Rath le avea prin cabană.

— Ce-i cu cheile? întrebă Gustat.

— Obişnuinţă, răspunse Horia, puţin ruşinat.

— Şi poza?

— Soţia şi fiica mea.

Gustat întoarse privirea şi Horia îşi dădu seama că se gîndea la familia lui ucisă. Mulţi oameni purtau cicatricele tristeţii, dar Gustat sîngera încontinuu şi nu se vindeca. Horia îşi imagina că şi lui i s-ar fi întîmplat la fel.

Acum îşi dorea să nu fi pus poza în grămadă. O făcuse pentru a-i da de înţeles lui Gustat că puteau avea încredere unul în altul. Ridică poza şi o puse înapoi în buzunar.

— Şi, ca să recapitulăm, spuse Gustat privind grămada, avem destulă mîncare pentru două zile dacă avem grijă. Apă pentru o zi, ceea ce ar trebui să ajungă pînă găsim un izvor curat. Ai două cuţite şi pistolul Beretta, cu şase gloanţe poate. Eu am asta — arătă către Armalite —, cîteva grenade, cîteva cuţite. Nu sîntem răniţi, doar puţin şifonaţi, cu toate că tu ai setul ăla interesant de arsuri pe care va trebui să-l curăţăm şi să-l bandajăm.

— Să înţeleg că ai o trusă medicală? întrebă Horia

— Am o trusă de campanie care va ajunge.

— Apoi ce urmează? întrebă Horia. Ce facem?

— Ce facem, repetă Gustat, privind către apă cu ochi pierduţi.

În acel moment, Horia — care chiar nu ştia ce să facă — crezu că Gustat înnebunise sau se gîndea la cel mai bun mod de a-i zice să se facă pierdut.

Dar nu — Gustat îşi reveni şi spuse:

— Ieşim din mlaştină. Mergem spre nord — spre baza X — clădirea militară thailandeză. Cea în care Rath nu m-a lăsat să mă bag. În primul rînd, pot fi provizii pe care să le putem folosi. Mai mult, e aproape de buncărul-templu al lui Rath.

— De ce să nu ne întoarcem la cabană? întrebă Horia, cu toate că avea impresia că ştie răspunsul.

Gustat dădu din cap.

— Nu. Probabil că Rath a luat toate armele şi proviziile de acolo. Şi e locul evident în care s-ar refugia supravieţuitorii, ceea ce înseamnă că Predatorul îl supraveghează.

— Ai dreptate, spuse Horia, oftînd şi ridicîndu-se în picioare. Măcar avem un scop acum.

Se dusese şi speranţa unui somn bun într-un pat confortabil.

69

La miezul zilei, cîteva ore după ce Rath ordonase ca mortierele să-şi înceteze focul şi ca tunurile mari să se liniştească şi să se răcească, vîrful turnului estic explodă, omorînd lunetistul şi aruncând bucăţi de piatră peste oamenii care se împrăştiau în toate direcţiile.

Cînd se întîmplă acest lucru, el se afla pe zidul dinspre nord-est, asigurîndu-se că nu doar Kosal, respectatul său comandant al turnului nordic, înţelegea strategia, ci şi oamenii de pe zid. Ce să facă dacă Predatorul intra în raza lor. Ce să facă dacă Predatorul ajungea în spate, către zidul interior. Ce să facă dacă atacul venea nu dinspre câmpiile din faţă, ci din jungla din spate.

Vorbea cît mai clar cu putinţă. În sufletul lor, majoritatea soldaţilor erau aceiaşi băieţi de doisprezece sau treisprezece ani de la ţară, indiferent de cât de mult timp petrecuseră apoi sub luminile strălucitoare ale Phnom Penului sau, ca mercenari, în locuri mai exotice. Trebuia să se exprime simplu. Cu cît reuşea mai bine, cu atît scădeau şansele ca soldaţii să considere din nou Predatorul un demon. Era important, pentru că

aceşti oameni aveau să ducă probabil greul luptei.

Şi atunci, chiar cînd considera că îi cîştigase — cîţiva dintre ei chiar începuseră să glumească — vîrful turnului explodă în spatele său, ca o ultimă întrebare fără răspuns, şi el se aruncă la pămînt lîngă cuibul de mitraliori, la fel ca şi ceilalţi.

Fu surprins cel mai mult de lipsa zgomotului după explozie; cu toţii, chiar şi el, priveau la fumul negru care se ridica din rămăşiţele vîrfului turnului. Mai bine de doi metri dispăruseră, nu exista nici măcar o pată de sînge care să marcheze moartea lunetistului. Distrugerile de la sol păreau, din fericire, să se reducă la o singură victimă şi la soldatul rănit de lîngă el care se zvîrcolea în praf.

Apoi realiză că era linişte pentru că toată lumea aştepta urmarea.

Se întoarse către Ary:

— Dă jos lunetiştii din celelalte turnuri!

O rază albastră de departe, din iarba înaltă. Vîrful turnului sudic fu distrus, împreună cu lunetistul. De această dată, ţinta fusese atît de precisă încît raza retezase curat vîrful. Căzuseră doar o piatră sau două. În urmă rămase o margine înnegrită, zimţată, ca vîrful ascuţit al unei sticle sparte.

Dacă prima explozie îi redusese pe toţi la tăcere, a doua dădu naştere unui haos de strigăte şi de ţipete şi de oameni care alergau prin movilele de iarbă şi dărîmături din spatele zidului. Oamenii din jurul lui Rath păreau pregătiţi să-şi părăsească posturile. Chiar şi Kosal păru dezorientat o clipă.

Rath îşi scoase pistolul şi trase în aer. Cu toţii îngheţară privindu-l.

— Staţi pe loc! strigă. Nu intraţi în panică.

Apoi şopti către Kosal echivalentul cambodgian pentru „Adună-te dracului odată” şi se întoarse spre Ary:

— Dă-i jos pe lunetiştii ăia!

Dar n-ar fi trebuit să se obosească — părăsiseră deja posturile fără să aştepte ordinul. Raza albastră apăru de încă două ori, executînd fiecare lovitură cu precizie chirugicală, aşa că, în timp ce comandanţii lui încercau să restabilească ordinea, Rath rămase pironit, cu braţele încrucişate. Nu exista nici un pericol real încă. Era clar ce voia să facă Predatorul: elimina posibilitatea unui avertisment, posibilitatea ca apărătorii să-l împuşte dintr-o poziţie privilegiată. În acest sens, extraterestrul reuşise. Ary tot transmitea rapoarte din care reieşea clar faptul că nu aveau nici o şansă să mai ducă vreun om sus în turnuri, pentru că scările se prăbuşiseră sau erau blocate.

Nu pusese nici un om în turnul central şi nici nu avea de gînd s-o facă. *Am înţeles mesajul*. Rath ştia că imediat ce ar fi făcut-o, Predatorul ar fi distrus şi acel turn.

Dar strategia creaturii îi dădea speranţe. Însemna că şi Predatorul considera că Rath e în avantaj. Cel puţin asta credea că înseamnă.

În continuare, nici un atac. Nici urmă de Predator nicăieri.

Pe la apus, comandantul Narith, în timpul altei sesiuni de strategie, îl întrebă:

— Şi dacă asta continuă toată noaptea? Sau toată ziua de mîine?

— Ce să continue?

— Tăcerea. Absenţa inamicului. Agită oamenii. Sînt cu nervii la pămînt. Nu trebuie decît ca acea creatură să continue să tragă în noi cu laserele cînd are chef şi în cele din urmă nu vom mai fi o forţă de luptă operaţională.

— N-o va face, spuse Rath. Nu e o strategie. E doar o tactică.

Dar cum să ştie sigur? Crezuse că Predatorul preferă lupta unu-la-unu. Credea că Predatorul are un fel de cod dement al vînătorului, dar, în acelaşi timp, crease şi acea vale îngrozitoare de schelete. Dacă greşea şi îi permitea creaturii să-i omoare încetul cu încetul, fără să riposteze?

În timp ce umbrele lungii ale serii se întindeau dinspre junglă peste poziţiile lor, ciudatele sculpturi sălbatice de pe ziduri păreau să devină mai dure, mai răuvoitoare.

Cîte lupte fuseseră purtate în interiorul şi în exteriorul acestor ziduri? Cîte fantome rămăseseră aici?

70

Apariţia ierbii verzi şi a plantelor, chiar a copacilor, îl forţă pe Gustat să nu se mai gîndească la acea fotografie cu familia lui Horia. Adevărul era că Gustat nu-şi mai putea vedea soţia şi fiul în minte fără ajutorul unei poze. Chiar şi a unora de la medicul legist. Dar tranziţia de la alb-negru la color, care era întoarcerea la viaţă după moarte, îl umplu cu energie şi îi îndepărtă acele gînduri.

Era un contrast atît de clar şi de neiertător cînd trecură de marginea ultimului val al

îngrozitorului răspuns al Predatorului la amestecul în treburile lui, şi înapoi în lumea largă.

Îşi putea da seama că şi Horia simţea acelaşi lucru. Chiar şi aerul la doar cîţiva paşi de acea pustiire, părea mai curat, mai puţin acid.

— Nu întreaga insulă e pustiită se pare, spuse Horia, luînd o gură adîncă de aer.

— Nu — nici pe-aproape, răspunse Gustat.

Nu vorbiseră mult în timpul călătoriei, dar cumva Gustat găsea simpla prezenţă a lui Horia reconfortantă. Într-un mod ciudat, avusese încredere în român chiar şi cînd se alăturase lui Tau şi Colquhoun. Spera doar ca, la final, scopurile lor să fie aceleaşi; încă nu era sigur că putea să conteze pe asta.

O dată cu iarba apăru şi poteca pe care Gustat şi-o amintea de pe harta pe care o pierduseră. O luară spre nord, sperînd să ajungă la Baza X. O jumătate de oră mai tîrziu descoperiră un izvor limpede. Gustat gustă apa, o declară potabilă şi apoi îl ajută pe Horia să-şi scoată bluza pentru a-i curăţa şi bandaja rănile.

— O să rămînă cicatrice, spuse Gustat.

Ciudate cicatrice albe care arătau de parcă un stol de păsări cu aripile în flăcări zburase pe pieptul, pe abdomenul şi pe spatele lui.

— Cicatricele sînt bune, zise Horia. Le prefer faţă de răni.

Adevărat, şi din ce putea vedea Gustat, muntele de om supravieţuise multor întîlniri cu rănile. Cel puţin patru gloanţe îi penetraseră la un moment dat trunchiul, şi nu erau vizibile decît trei puncte de ieşire. Două răni de cuţit îi lăsaseră urme încreţite de la suturi

neîndemînatice. Un tatuaj cu un soare răsărind, avînd în centru un pumnal, domina umărul său stîng.

— Muncă grea, wrestlingul, spuse Gustat în timp ce Horia îşi punea înapoi bluza.

— Nu wrestlingul, ci reacţia fanilor cînd pierzi şi ei au pariat pe tine.

Continuară pentru încă trei ore, sub soarele care devenea mai fierbinte şi peste terenul din ce în ce mai accidentat, înainte ca Gustat să recunoască împrejurimile. Iarăşi, nici o pasăre nu cînta, nu se auzea nici foşnetul micilor animale în tufişuri. Scoase piedica de la Armalite şi Horia făcu acelaşi lucru la Beretta-ul lui. Erau aproape acum şi nu ştia la ce se puteau aştepta.

O scenă cunoscută dintr-un alt unghi apăru în faţă după prima creastă: Baza X la dreapta şi valea de schelete la stînga. O dată cu vîntul veni şi un miros, şi muştele. Locul părea părăsit.

— Dumnezeule! spuse Horia, uitîndu-se la oase. Mirosul persista.

— Am uitat că tu nu văzusei încă asta.

— Nu. Eram prea ocupat să mă uit cum îl omora pe Nas-de-Căpşună. Acum un secol.

Gustat rîse. Semăna puţin cu o vacanţă foarte proastă, erai într-un loc cu toalete stricate, personal morocănos şi un criminal în serie timp de o săptămînă şi ţi se părea că a trecut un an.

— Aia ce e? întrebă Horia, arătînd cu degetul. La jumătatea drumului, în vale, un crater.

— Nu era acolo înainte, spuse Gustat.

— Arma de umăr a Predatorului?

— Nu cred, spuse Gustat, apărîndu-şi ochii de soare. Arată mai mult de parcă cineva a călcat pe o mină.

— Un motiv bun ca să evităm valea, atunci, zise Horia.

— Poate e plină de mine.

— Predatorul?

— Sau oamenii lui Rath, o tentativă să omoare creatura. Nu prea contează acum.

Asta era problema cu minele: dăinuiau mai mult decît intenţiile celor care le îngropau.

Coborîră încet şi cu grijă spre clădire. Era o structură urîtă şi turtită, făcută din ciment gri, tablă şi lemn, iar uşa era un panou mare de oţel îndoit prins în balamale ruginite. Cu cît se apropiau mai mult, cu atît simţeau mai puternic mirosul neplăcut de mucegai.

Gustat atinse clanţa. Nu se mişcă.

— Dacă Predatorul e înăuntru? şopti Horia.

Gustat îl privi. Uneori trebuia să rişti.

— Şi dacă nu e? Dă-te la o parte.

Trase în clanţă cu Armalite-ul, iar mînerul îndoit sări în iarbă. Păşi înainte, spuse „Acoperă-mă” şi lovi uşa cu piciorul, cu Horia drept în spatele lui. *Spărgea uşa colibei cu piciorul, vîntul şi zăpada intrau înăuntru, îi găsea acolo...*

Prima impresie a lui Gustat fu aceea a unui spaţiu imens, gol ca un depozit sau un pod. Apoi vederea i se adaptă la lumina slabă care venea din ferestrele mici de la înălţime şi văzu cadavrele în putrefacţie care atîrnau de grinzile din spate, văzu mormanul de oase de sub ele, femururi şi cranii, coaste şi degete.

Ceva mai aproape, un alt morman, de data aceasta de arme, alături de patru scaune imense

ca cel de pe nava Predatorului, şi lîngă acestea un panou de comandă care clipea. Lîngă scaune erau aşezate alte arme stranii şi console. În jurul pereţilor erau cutii cu ştampile uriaşe în thailandeză. Un camion stricat fusese depozitat în spate, în colţul stîng.

Spaţiul din faţa lor era gol cu excepţia urmelor de paşi ale Predatorului în praf — şi a dîrelor de sînge mai vechi şi mai noi de la cadavrele care fuseseră tîrîte peste podeaua cimentată.

— Iisuse Christoase! mormăi Horia în spatele lui Gustat, ecoul purtînd vorbele lui ca un şuierat. E ca bîrlogul unui microbist. Casa departe de casă.

— Cu tot cu coaste şi fripturi, zise Gustat.

Ar fi trebuit să fie îngrijorat că vederea acestui masacru nu-l afecta?

Pătrunseră mai adînc în clădire, cu armele pregătite. Tăcerea era aproape mai rea decît ecoul.

Cîteva dintre cadavrele din spate erau umane. Altele erau tipuri variate de feline. Oasele din faţă erau o amestecătură de oase umane şi animale. După hainele de pe corpurile oamenilor, nu fuseseră cu toţii soldaţi. Cîţiva puteau să fi fost pescari sau marinari civili.

— Unele dintre astea sînt vechi, zise Horia. Şi nu vechi de cîteva zile sau de cîţiva ani.

— Eşti sigur? întrebă Gustat, cu toate că şi praful de pe ele confirma asta.

— Am lucrat într-un abator odată, spuse Horia. Ştiu cum stă treaba cu oasele vechi.

Se apropiară de arme şi un fior îl străbătu pe Gustat. Senzaţia unui pericol, cu toate că locul părea atît de gol şi de lipsit de viaţă.

Horia se aplecă şi lovi mormanul de arme cu vîrful pistolului.

— Un amestec ciudat. Ia uite.

Lîngă o minunată puşcă-mitralieră MP5K argintie, cu ţeavă filetată pentru trei gloanţe şi gravuri pe mîner — pe care Gustat n-o mai văzuse decît în mîinile agenţilor de pază ai unui ambasador, zăcea o espingolă antică, rudă a muschetei pe care Predatorul le-o lăsase la depozitul de arme.

— Poate bunicul Predatorului nostru a luat-o ca trofeu? zise Horia.

Asta aproape îl făcu pe Gustat să rîdă, dar se controlă.

— Nu asta mă miră, ci armele soldaţilor thailandezi de la fund.

Gustat se aplecă şi scoase o mitralieră Rheinnmetall MG3. Mînerul avea pete roşii ca de rugină.

— E sînge. Şi asta nu e o armă pe care a adus-o Rath pe insulă.

Horia stătu pe loc, uitîndu-se în jur.

— Ce încerci să spui?

Gustat îl văzu făcîndu-şi cruce.

— Acest loc nu-ţi pare… *locuit*?

— Ba da. Asta am şi zis.

Gustat îşi aduse aminte ce-i spusese Onyx odată. *Poate în Marea Chinei de Sud. O insulă. Undeva frumos şi izolat. Le place căldura. Aşa trebuie să fie pe planeta lor. Cu un astfel de echipament, ai putea merge oriunde şi poate nici n-ar conta. Dar ştiu un tip care cunoaşte un tip…* Ştiuse? Sigur?

Gustat se ridică.

— Armata şi marina thailandeză abandonează acest loc acum zece ani. Acum patru ani, conform sursei mele, Rath îl „închiriază” de la un militar corupt. E departe de orice. Pentru navele comerciale, chiar şi pentru piraţi şi contrabandişti. Rath îl obţine ieftin şi îşi începe vînătorile. În cele din urmă, din cine ştie ce motiv, un Predator se întoarce.

— Cum adică se „întoarce"?

Gustat se uită urît la el.

— Chiar trebuie să-ţi spun pe litere? S-au instalat aici cînd vînau armata thailandeză. Poate au folosit locul ca să se ducă şi pe alte insule, să aducă pradă mai frumoasă, să vîneze aici, departe de ochii lumii. *Priveşte în jur*. Asta nu e doar baza Predatorului nostru departe de navă. Aşa că în timp ce Rath îşi distra oaspeţii la cabana lui, exista deja o altă cabană de vînătoare aici — o cabană pentru Predatori.

71

La amurg, Maxim realiză că nu luase un deschizător de conserve. Încă drogat şi simţindu-se disperat, începu să arunce conserve de fasole şi de porumb în copaci. În linişte. Cu multă forţă. Nu cu boltă, ci astfel încît să spargă bucăţi din scoarţă, lăsînd cicatrice pe trunchi. Apoi, ca o completare, pentru că începuse să-l sperie, aruncă şi cutia neagră a lui Gustat. Rată copacii şi dispăru în tufişuri. Gata şi cu prostia aia. Cînd termină realiză că plîngea. Şi că era plin de transpiraţie. Şi că mai avea nevoie de cocaină sau ceva de genul ăla.

Jungla pe timpul nopţii, chiar şi poteca prăfuită, deveniseră nedesluşite, neclare, toate nuanţele de verde amestecîndu-se între ele. Sperase să găsească un loc bun pentru a înnopta, dar acum, după ce luna apăruse pe cer, creînd contraste dezolante între lumină şi întuneric, se decise să meargă în continuare pentru o vreme. Forţîndu-se la fiecare pas. Ştiind că s-ar putea rătăci fără şanse de salvare. Ştiind că nu are decît cele două sticle de apă în rucsac şi un merlot din care mai trăgea cîte o duşcă din cînd în cînd. Observase că uşura trezirea după cocaină destul de mult.

Se auzi o izbitură din jungla din faţă, un pufăit şi un guiţat pe potecă. Era departe dar se apropia. Predatorul, care se întorcea să-l omoare? Se albi la faţă. Inima începu să-i bată mai repede. Nu putea vedea nimic în umbra din faţă. Lumina scînteietoare nu permitea decît valori absolute: văzut tot sau nevăzut nimic. Gri sau negru.

Se opri din mers şi încercă să se pună în spatele mitralierei Browning şi abia atunci realiză că o tîrîse cu ţeava îndreptată spre spatele lui. Îi desfăcu trepiedul în timp ce sunetele se auzeau din ce în ce mai aproape. Reuşi să pună centura de muniţie la locul potrivit. Tremură cu degetul pe trăgaci şi aşteptă pînă ce tufişurile şi plantele de pe marginea potecii începură să se mişte.

Se încruntă. Nu putea vedea, nici măcar acum, o siluetă sau o umbră. Crezuse că noaptea va putea vedea conturul sau umbra Predatorului, chiar şi camuflat.

Sunetul unor picioare care aleargă... sau a unor *copite*?

Ceva care ţipa şi pufăia, cu două capete, apăru în faţa lui şi Maxim deschise focul. Continuă să tragă şi să tragă şi să tragă, mişcînd mitraliera în dreapta şi în stânga. Scîntei. Sunetul gloanţelor care părăseau arma îl surzea. Auzi un geamăt ascuţit, gutural. Ceva greu şi păros se izbi de mitralieră, răsturnînd-o şi împingîndu-l într-o parte.

Ameţit, Maxim se puse în genunchi, încercă să întoarcă din nou mitraliera, dar ceva se blocase. Tremurând lîngă el se afla hoitul unui mistreţ, cam de dimensiunile unui ciobănesc german. Un altul era prăbuşit mai departe, la stînga, pe jumătate în afara potecii, în faţa lui Maxim: jaguarul care îi fugărise. Maxim se prăbuşi cînd văzu jaguarul. Rucsacul era mai aproape de animal decît de el. Mitraliera era blocată şi îi era teamă că dacă făcea vreo mişcare, jaguarul ar fi ţîşnit. La lumina lunii, blana animalului avea o culoare aurie ciudată, petele negre semănînd cu o multitudine de ochi care îl priveau. I se părea imens cum stătea acolo, şi apoi cum se apropie pînă ce capul ajunse deasupra lui, cu ochi ca de opal şi colţi mari şi albi.

Maxim stătea nemişcat, respirînd uşor. Putea auzi respiraţia jaguarului lovindu-se de fruntea lui. Îi putea simţi privirea, fără s-o întâlnească. Apoi jaguarul apucă mistreţul ciuruit de gloanţe de gît, îl ridică de pe Maxim şi dispăru. Pur şi simplu dispăru. Un singur salt şi se pierdu în junglă. Fără efort. În linişte. De parcă Maxim nici n-ar fi fost acolo.

De parcă ar fi fost invizibil.

72

Predatorul stătea în iarba înaltă la apus, privind către buncărul-templu, cu sania aeriană plutind lîngă el. Pictase cu sînge uman simboluri şi litere ciudate pe armură. Acel roşu sugera violenţă viscerală şi crudă, contrastînd cu griul-închis al armurii şi cu albul dezolant al urmelor de cuţit. Pe cască, Predatorul desenase tot cu roşu o mască. Figura pe care o făcuse peste propria faţă era cea a unuia dintre monştrii gravaţi pe pereţii templelor: ochi demonici imenşi, nări late şi dilatate şi o gură plină de dinţi ascuţiţi.

În vreo şase locuri de pe corp Predatorul avea bandaje verzi şi plasturi care demonstrau proporţiile rănilor suferite în lupta cu Nikolai. Acum se mişca atent, conştient de limitările sale.

Pe ecranul din cască, Predatorul proiectase o imagine în infraroşu a buncărului-templu, cu cele patru turnuri ale sale încă fumegînd. Multiplele surse de căldură de la diferite tipuri de lumină formau arce de roşu în jurul şi lîngă roşul aprins al prăzii care patrula zidurile, Predatorul apăsă un buton de pe panoul de comandă de pe antebraţ şi alte două imagini mai mici apărură lîngă cea principală. Prezentau mai îndeaproape zonele din jurul turnului nordic şi al celui sudic.

Privind către stele, Predatorul localiză sistemul lui de baştină şi ridică un braţ într-un salut mut. Apoi căută stelele care nu erau cu adevărat stele, ci luminile ascunse ale navei mamă, care privea de deasupra. Forturile erau forturi. Adăposturile erau zone de masacru. Staţionarea nu

funcţionase niciodată împotriva unui Predator. Majoritatea creaturilor aveau tendinţa să se panicheze, să devină dezorganizate. Doar cele mai disciplinate prăzi puteau rezista unui asalt. Nimic nu părea deosebit aici.

În timp ce ultimele raze de lumină verde-portocalie părăseau cerul şi vîntul începea să bată peste firele de iarbă cu un murmur încet, Predatorul se întoarse către sanie şi apăsă un buton de pe marginea ei. Încărcată pînă la refuz cu explozibil din depozitul lui Rath, începu să gonească silenţios în direcţia turnului nordic. Apoi Predatorul, îndepărtîndu-se de sanie, îşi porni camuflajul şi începu să fugă, cu picioarele fremătînd prin iarbă, spre turnul sudic. Dacă păruse încordat la început, dacă rănile păreau să-l incomodeze, această stare nu ţinu mult şi în curînd ajunse la un ritm fluid şi lipsit de efort.

Înainte ca sania să lovească baza zidului nordic, Predatorul aproape că-şi atinse obiectivul.

73

Explozia zgomotoasă, erupţia de flăcări şi fumul care se ridica spre cer printre copaci îi ridicară pe Sukhon şi pe oamenii ei în picioare. Pămîntul se scutură violent de cîteva ori. Aerul părea să-şi ţină respiraţia. Sukhon îşi luă AK-ul 74 şi îl aşteptă pe Virote, care era plecat în recunoaştere.

Un minut mai tîrziu bărbatul apăru alergînd prin junglă, însoţit de două dintre cele mai bune iscoade ale sale.

— Zidul a fost penetrat, spuse Virote, luînd guri mari de aer. Ceva atacă templul.

Se auzi un murmur tensionat dar înflăcărat din partea echipajului. Cîţiva îşi puneau centurile cu muniţie şi echipamentul pe ei, de parcă s-ar fi aşteptat să plece în orice moment.

Sukhon le privi feţele dornice şi le spuse:

— Nu. Nu încă. Am aşteptat deja atît de mult. Mai aşteptăm puţin. Nu vrem să intrăm în mijlocul unui schimb de focuri. Vrem să lovim din spate, la momentul potrivit, şi să curăţăm locul. Să luăm prada de la Rath şi de la oamenii lui cînd vor fi epuizaţi.

— E posibil să aşteptăm întreaga noapte, aşa că odihniţi-vă, adăugă Virote.

Un alt mod de a spune „Încă îmi susţin căpitanul".

— Aşteptăm de mult timp, spuse unul din oameni.

— Preferi să aştepţi sau să fi mort? întrebă Sukhon.

Nu răspunse nimic. Oamenii din jurul lui începură să se aşeze lîngă echipament.

Sukhon se întoarse către Virote:

— Şi tu ai nevoie de odihnă. Găseşte nişte iscoade proaspete şi pune-le să urmărească templul. Tu trage un pui de somn.

Virote părea prea agitat pentru a-i asculta sfatul, dar încuviinţă.

— O să mă străduiesc.

Avea o lucire în ochi, o energie în mişcări pe care Sukhon n-o mai văzuse de mult.

Acum nu trebuia decît să-şi respecte promisiunile.

74

Din poziţia sa aflată la un sfert din distanţa către turnul din est, Kosal, comandantul turnului nordic, văzu sania încărcată cu explozibil cu cinci secunde înainte de impact — o văzu alunecînd fără efort deasupra ierbii înspre punctul exact unde zidul lor defensiv se îmbina cu conturul turnului. Îi trebuiră două secunde să priceapă ce se întâmpla. Îi mai trebui încă o secundă să se întoarcă şi să înceapă să fugă în timp ce subalternii săi îl priveau miraţi. În următoarea secundă urlă: Atenţie!

Apoi ceva ca un berbec de asediu se lovi de baza turnului într-un crescendo de piatră. Flăcări îl izbiră în spate. O piatră îi atinse piciorul, simţi încă o explozie de căldură şi zbură peste zid, lovindu-se de alt om şi simţind gust de sînge în gură. Îşi dădu seama că se afla la pămînt, între două movile înverzite, privind rămăşiţele turnului. Dispăruse şi o porţiune largă a zidului, lăsînd un mare gol în defensiva lor. Cîţiva dintre oamenii lui alergară pe lîngă el, unul dintre ei în flăcări, şi bucăţi din turn continuau să pice din cer. Văzu o mînă amputată alături de a lui. Trunchiul în flăcări al unui soldat zăcea lîngă gaura din zid. Un picior îngropat sub o sculptură antică.

Radiotelegrafistul lui era îngenuncheat în apropiere, strigîndu-i ceva.

Dar Kosal nu-l putea auzi. Kosal nu auzea nimic în afară de ţiuitul din urechi. Sîngera? Era pe moarte? Putea simţi exploziile care-i făceau trupul să tresalte şi şrapnelul din spate care ardea ca nişte ace încinse. Putea simţi

chimicalele înţepătoare eliberate de explozie şi mirosul de carne carbonizată.

Fu cuprins de panică în timp ce subalternul lui continua să-i ţipe în faţă. Ce putea să-i spună? Dar vedea că deja se întîmplau lucruri: oamenii încercau să stingă incendiul, să scoată răniţii şi să ocupe poziţiile din jurul zidului penetrat. Toţi păreau să se mişte atît de încet, luminaţi de focul ca din iad.

Avea să apară inamicul prin acea spărtură? Era atît de neagră şi neregulată, iar noaptea se revărsa prin ea atît de secretos, încît părea să capete proporţii din ce în ce mai mari în mintea lui Kosal pînă cînd ajunse să-i domine întregul cîmp vizual.

Dar nimic nu trecu prin ea. Nimic.

75

În spatele buncărului-templu, ascuns de junglă, la vreo cincisprezece metri de zidul sudic, omul lui Rath aştepta în întuneric. I se spusese Shadow de atîta timp încît aproape că îşi uitase adevăratul nume. Sub comanda lui Rath ucisese peste o sută de oameni, adeseori în spatele liniilor inamice. Nimeni nu putea fi la fel de silenţios în junglă. Pe vremea cînd era doar un băiat într-un sat cambodgian din nord învăţase să se mişte în tăcere completă, astfel încît putea prinde un porumbel cu mîinile goale. De cele mai multe ori totuşi folosea cuţite.

Acum stătea într-un copac, la doar cîţiva metri înălţime, şi privea cum noaptea trecea pe lîngă el, separată de junglă şi totuşi parte a ei. Nu simţea nici exaltare, nici frică, şi cedase doar

puţin în faţa ordinelor lui Rath: se acoperise cu noroi.

O clipă mai tîrziu turnul nordic explodă. Impactul făcu jungla să se scuture, făcu liliecii să se înalţe. Chiar şi freamătul ierbii se opri pentru un moment în faţa flăcărilor.

Shadow nu se mişcă, nu clipi, cu toată atenţia încă asupra ţintei. Ajunsese de mult într-o stare de meditaţie, o transă care anula orice distragere a atenţiei. Totul era limpede în mintea lui: existau doar el, ţinta şi obstacolele dintre ei.

Ţinta se mişca în continuare înspre partea îndepărtată a turnului sudic şi Shadow alunecă din copac, atent să păstreze trunchiul în faţa lui. Silueta era mai mare decît oricare alta pe care încercase Shadow s-o ucidă. Cînd se mişca, umbra ei masca o zonă de peste doi metri înălţime şi un metru lăţime. Un om obişnuit n-ar fi văzut-o, dar Shadow o vedea. Poate că era mare, dar existau tactici pe care le putea folosi împotriva unui inamic de asemenea dimensiuni. Prima era să-i răpeşti avantajul mărimii.

Rapid, fără să mişte o singură frunză sau creangă, o apucă pe un drum care îl aduse cu puţin în faţa creaturii. Cînd o auzi apropiindu-se se lăsă jos, în tufişuri, acoperindu-şi capul cu crengile. Îşi concentră atenţia la poteca din faţa lui, lăsîndu-şi vederea să se adapteze la întunericul şi mai pătrunzător de acolo. Comandă tuturor muşchilor să se relaxeze pentru a putea ataca rapid şi fără ezitare. Începu să repete o rugăciune budistă în gînd.

Sunetele se apropiau, dar Shadow era conştient de ele doar într-un loc izolat, distant. Toată fiinţa lui ocupa spaţiul din faţă. Acel spaţiu

se mări pînă cînd deveni lumea toată şi putea vedea chiar şi striaţiile vibraţiilor din aer, putea număra firicelele de praf care pluteau în întuneric. Alt sunet, şi mai aproape.

Picioarele creaturii apărură în acel spaţiu, uşor de recunoscut chiar şi cu acel camuflaj.

Shadow lovi. Incredibil de rapid, aruncîndu-se înainte. Un grohăit surprins al creaturii în timp ce lama îi străpungea pielea, prin muşchii şi tendoanele călcîiului. Era o senzaţie ciudată, de parcă ar fi tăiat prin coastele unei capre, nu prin picioarele cuiva. Începu să picure sînge verde. Apoi creatura avea să cadă, şi Shadow se pregătea să se năpustească la gîtul sau la genunchii sau la umerii ei. Oriunde putea intra o lamă.

Abia apucase să ajungă la genunchi cînd, o secundă mai tîrziu, se trezi înapoi la pămînt, privind picioarele creaturii. Ceva funcţionase foarte prost. Creatura nu căzuse. Un metru de suliţă metalică îi intră în spate, ţintuindu-l la pămînt. Scoase un şuierat, înţelese că îi fusese străpuns un plămîn, iar o durere ascuţită îi dezvălui că o parte a şirei îi fusese distrusă. Începu să-i curgă sînge pe gură.

De la înălţime auzi un sunet inuman, apoi simţi un picior pe spate în timp ce suliţa fu scoasă din el. Sîngele începu să-i părăsească corpul prin rană. Repetă din nou rugăciunea, pregătindu-se pentru moarte. Dar meditaţia nu-l putea salva de la mirare. Cu ce greşise?

Shadow se forţă să se întoarcă pe o parte şi privi creatura care se îndepărta înspre turnul sudic. Văzu că rănile de la călcîi se opriseră deja din sîngerare şi că demonul nu şchiopăta. Creatura nu avea un călcîi al lui Ahile pentru că

nu era umană. Dacă avea o slăbiciune, aceasta se afla altundeva.

În timp ce aluneca într-un întuneric şi mai mare iar creatura părăsea cîmpul lui vizual, Shadow simţi o altă prezenţă, o altă umbră în spatele lui.

Muri cu mirarea încă întipărită pe faţă.

76

De la zidul interior care proteja turnul central, privind distrugerea din faţă, Rath îi dădu ordine precise lui Ary, făcîndu-l să se liniştească şi să-şi păstreze calmul în timp ce transmitea mai departe instrucţiunile.

Primul lucru pe care îl făcu fu să semnalizeze comandanţilor turnurilor sudic, vestic şi estic să se pregătească şi să nu plece în ajutorul oamenilor de la turnul nordic. Nu, asta era treaba trupelor de rezervă pe care le păstrase. Trimise douăzeci prin poarta de nord-est cu truse medicale şi echipament de pompieri. Tot ce aveau nevoie pentru a reconstrui zidul se găsea în moloz.

Apoi îl puse pe Ary să atenţioneze oamenii de la turnul nordic să nu se mişte. *Staţi acolo. Ajutorul e pe drum*.

Cîteva tunuri de pe fiecare zid exterior fuseseră îndreptate către interior, special pentru o situaţie de acest gen. Trimise încă un mesaj către toţi comandanţii să pună tunarii în alertă.

— Zece morţi confirmaţi, spuse Ary, privind luminile strălucind din nord prin bezna aprinsă de flăcări. Spărtura din zid e destul de mare cît să treacă un camion prin ea. Generatorul nu mai

merge, domnule. Nu mai avem lumină decît în sud şi în est.

Putea vedea lucrul acesta şi singur. Iar luminile din sud şi din est erau temporare în cel mai bun caz. Nu avea nici un dubiu că şi acele linii aveau să fie tăiate dacă Predatorul se infiltra. Cu toate acestea îi spuse lui Ary:

— Spune-le să-l repare!

Privea dezastrul în desfăşurare de la turnul nordic în timp ce soldaţii încercau să ţină sub control flăcările. Putea simţi căldura chiar de unde stătea el. Atît de puţin spaţiu. Atît de puţin spaţiu de apărat şi cu toate astea atît de mult cu doar o sută cincizeci de oameni, acum nici măcar atît. Trei sute de metri de la zidul exterior la turnul central. Semnalizările erau uşoare aşa, dar trebuiau să se lupte pentru fiecare metru de teren. Noaptea distanţa părea şi mai mare.

Ary raportă din nou:

— Nu se vede nici un inamic. Comandantul din nord e încă în viaţă şi restabileşte controlul.

Zece minute fără nici un atac. Predatorul penetrase zidurile, dar nu ataca meterezele. Care era scopul creării unei breşe dacă nu foloseai acest avantaj în toată agitaţia?

Rath privi fumul şi flăcările. Contrastul cu întunericul nopţii avea o frumuseţe brutală.

Dacă Predatorul intrase chiar după explozie şi oamenii lui pur şi simplu nu-l văzuseră? Sau dacă atacul nu era decît o diversiune?

— Ary, spuse Rath încet, cînd ai auzit ultima oară veşti de la turnul sudic?

Era o uşă printre ruinele ţepuşei de piatră care radia de la turnul sudic. Predatorul o văzu pe ecranul căştii, unde vizualiza un model al întregului complex transmis de pe nava-mamă.

Predatorul găsi partea potrivită a zidului dărîmat, trecu pe lîngă arcada distrusă, localiză nişa dintre dărîmături, îndepărtă pietrele şi dezgropă uşa. Era străveche şi acoperită cu creaturi ciudate. Era posibil să nu mai fi fost folosită de sute de ani. Predatorul văzuse sute de locuri ca acesta de-a lungul galaxiei, făcute de primitivi care încercau să explice inexplicabilul.

Lăsînd jos suliţa, Predatorul se lăsă în genunchi şi apăsă pe piatră. Aceasta se mişcă puţin, apoi reveni în poziţia iniţială. Predatorul se ridică, potrivi tunul de pe umăr asupra uşii, apărură trei puncte roşii, dar se răzgîndi. Păşi înapoi pentru a-şi lua avînt şi se izbi în ea cu umărul. Se mişcă puţin, dar rezistă. Se izbi în ea de încă două ori. A treia oară pică, dezvăluind un tunel lung. Tavanul nu era destul de înalt pentru extraterestru, aşa că trebui să se aplece şi începu să se tîrască cu suliţa pe umăr. În curînd trecu de zidul exterior.

După o vreme, tunelul ajunse la nişte scări care duceau sus. Aer curat. Pradă.

78

Cu o bere în mînă, comandantul turnului sudic, Rachary, auzi un şuierat ciudat venind din spatele lui. Apoi nu mai simţi prezenţa aghiotantului său, auzi un gîlgîit brutal şi sunetul unui corp care cade pe podeaua de piatră.

Rachary privea spre sud-est, supraveghind oamenii de pe zid şi jungla din faţă, simţind mirosul ei adînc şi gros de vegetaţie încîlcită. Dacă se întorcea spre dreapta l-ar fi putut vedea pe Narith, un om musculos şi mare, doar un fir de praf pe turnul vestic. Şi Narith îşi instalase punctul de comandă în spatele turnului, copiindu-l pe Rachary.

Dar nu voia să se întoarcă către stînga. Sau către dreapta. Sau să privească înapoi.

Trimisese trei aghiotanţi la Narith ca să ajute cu logistica şi să se asigure că totul era făcut cum trebuie. Majoritatea oamenilor lui Narith erau din nord, în timp ce ai lui erau din centrul sau sudul Cambodgiei şi crescuseră aproape de oraşe. De ani buni, Rachary îl numea pe Narith „ţopîrlan de la sat” pe la spate. Dar acum şi-ar fi dorit să ştie ce se întîmpla în turnul vestic. Îl priveau? Dacă aşa stătea treaba, puteau vedea ce se întîmplă?

Se întreba dacă ar trebui să cheme oamenii pe zid. Se întreba dacă cei doi mitraliori erau încă la datorie, în cuiburile cu Browninguri, de fiecare parte a zidului. Îşi închipui că nu.

Un alt sunet ud şi deodată o mişcare a ceea ce părea a fi o bucată din noapte, un bolovan din zid, chiar lîngă el. Rachary percepu ceva vast şi necunoscut. Auzi un scrîşnet, undeva între un mîrîit şi ţîrîitul aripilor de lăcustă, şi simţi un miros oribil.

Privea şi creatura peste ziduri? *De ce?*

Stătură aşa un moment, cu Rachary balansîndu-se între o frică paralizantă şi nevoia de a fugi. Se gîndea la o prostituată cu care se întîlnea în Bangkok, care avea un nume care

însemna Floare Recunoscătoare. Încercă s-o vizualizeze în timp ce privea în noapte şi lua o altă înghiţitură de bere. Urinase în pantaloni şi îi tremurau picioarele. Altfel, era încă stăpîn pe situaţie.

Stînd cu o bere în mînă, cu sînii Florii Recunoscătoare presaţi pe pieptul lui. Dacă ar fi avut şi o ţigară... Voise să-i ceară una lui Narith, dar uitase ultima oară cînd trecuse pe la turnul vestic.

Creatura de lîngă el părea să-şi fi terminat supravegherea. Scăpă un suspin lung şi tremurat cînd o simţi că se apropie de el, apoi orbecăi după un Glock care îi fusese deja zburat din mîini, apoi creatura îl luase în braţe de parcă ar fi fost un prunc şi-l aruncase peste margine, înspre zid şi oamenii săi. Preţ de o secundă simţi cum zboară, cu berea încă în mînă, şi era cea mai uimitoare senzaţie pe care o simţise vreodată.

Apoi veni pămîntul.

79

În momentul în care Narith îl văzu prin binoclu pe Rachary aruncat de mîini invizibile pe mitralierele de dedesubt, ştiu imediat la ce se uită şi le spuse tunarilor să tragă asupra turnului sudic. Narith era un adept al ideii de victime acceptabile. Nu-l interesa dacă mureau cîţiva oameni cîtă vreme puteau omorî creatura înainte ca ea să-i omoare pe ei. Mai ales că majoritatea băieţilor lui Rachary erau din sud.

Aşa că vechea mitralieră MG 131 vuia şi arunca gloanţe spre o spărtură a turnului sudic şi a fortificaţiilor sale la o rată de nouă sute de

focuri pe minut. Piatra cădea de parcă ar fi fost brînză de vaci. Ca măsură suplimentară, ordonă un atac cu mortierele M252. În curînd începu să se audă un sunet ca de floricele metalice sărind din turnul sudic în toate direcţiile, iar bucăţile de piatră continuară să zboare.

Narith stătea lîngă oamenii săi şi striga încurajări, savurînd mirosul prafului de puşcă şi adăugînd propriul AK-47 în acest cor, în timp ce locotenenţii săi trăgeau în creatură cu pistoalele.

— Daţi-i nenorocitului o mamă de bătaie! strigă el. Şi nu vă lăsaţi!

Peticul de noapte vie dispăruse în spatele zidului, dar asta nu însemna că nu-l puteau atinge *prin* zid, dacă era necesar.

Unul dintre locotenenţii inutili trimişi de Rachary apăru lîngă Narith cu un lansator de grenade. O secundă sau două după ce se auzi un clic, o explozie ascunse jumătatea de jos a turnului în fum.

Narith scoase un răcnet de aprobare.

— Asta vreau! Şi mai mult!

Apoi începu să se tragă în ei de jos şi Narith realiză că unele dintre gloanţele lor rătăcite uciseseră cîţiva dintre oamenii lui Rachary de pe zidul exterior — iar ei nu aveau cum să ştie că cei din vest trăseseră asupra Predatorului. Pentru ei trebuie să fi părut că Narith şi ţărănoii lui din nord începuseră pur şi simplu să tragă către poziţiile comandantului lor, cu toate că acesta, iluminat de lămpile cu arc carbonic pe care le instalaseră, zăcea mort lîngă zid, cu berea chiar în faţa mîinilor sale întinse.

— Încetaţi focul! strigă Narith, ascunzîndu-se de gloanţele ce şuierau deasupra capului său. Încetaţi focul!

Dar o vreme, angrenaţi într-o furie războinică, continuară să tragă, iar oamenii lui Rachary continuară să riposteze.

80

Rath, Ary şi ajutoarele lor se mutaseră pe rampele meterezelor de pe partea sudică a zidului buncărului, ascultînd zgomotele mitralierelor AK-47 şi ale pistoalelor de la cîteva sute de metri depărtare, împreună cu vuietul reculurilor tunurilor şi mortierelor. Mirosul de chimicale încă persista în aer şi servea drept un memento penetrant al exploziilor de la turnul nordic.

Un mesaj luminos de la oamenii de pe zidul de sud-vest.

— Domnule, spun că au fost atacaţi de Narith şi oamenii săi... şi Narith zice că au văzut ceva lîngă turnul sudic. Dar a încetat focul.

— Unde e Rachary? Idioţilor! Spune-le să oprească focul şi apoi trimite acelaşi mesaj şi lui Narith. Nu-mi pasă dacă el are impresia că s-a oprit, pentru că nu-i aşa.

Rath se întoarse cu faţa spre partea bătută de vînt a turnului central, cea aprinsă de rafalele armelor de foc. Pulsul i se accelerase, iar palmele îi erau lipicioase. Nici un atac în nord, oamenii lui se împuşcau între ei în sud. Trebuia să fie vorba despre Predator. Nici chiar Narith nu era atît de impulsiv.

Predatorul nu avea de gînd să atace prin spărtura din zidul nord-estic, putea pune pariu pe asta. Comandantul turnului nordic deschisese focul fie asupra turnului sudic, fie asupra zidului sud-vestic, fie asupra ambelor. Pe partea opusă breşei din nord.

— Ary, spune-i comandantului din turnul estic să pregătească un atac asupra turnului sudic. Spune-le oamenilor de pe zidul sud-vestic să facă acelaşi lucru. Asigură-te că secundul lui Rachary e la comandă şi, dacă e mort, următorul la rînd.

După ce Ary transmise ordinele, Rath spuse:

— Acum, spune-i lui Narith să-şi concentreze eforturile în zona dintre turnul sudic şi cel vestic. Trebuie să-şi trimită o parte a oamenilor acolo.

Toate rutele care duceau la zidul interior erau acoperite de trăgători de elită. Dacă Predatorul nu reuşea să scape triangulaţiei pe care o pregătise Rath, ar fi trebuit să reuşească să-l prindă între turnul vestic şi cel sudic, apoi să concentreze focul asupra acelei zone.

Un alt gînd:

— Ary, adu mai mulţi oameni cu arme pe partea asta a zidului interior. Ia-i din nord-est.

— Sunteţi sigur că...

— Fă-o!

Cel puţin credea că ştie locul aproximativ în care se afla Predatorul. Acum, de-ar avea măcar destui oameni şi echipament pentru a duce treaba la bun sfîrşit...

Dar o întrebare încă îl mai sîcîia: cum reuşise să pătrundă Predatorul de la bun început?

Rath încă se mai gîndea la asta cînd luminile cu arc carbonic din sud-vest se stinseră.

81

Încă în camuflaj, Predatorul tăie luminile turnului sudic şi se aruncă asupra oamenilor de pe zidul de sud-vest ca un demon răzbunător, atît de rapid şi de silenţios încît trecu de ţeava tunurilor mari înainte ca soldaţii să schiţeze vreo mişcare. Începu să tragă rafale de plasmă, ţintuind în loc oamenii de-a lungul zidului în timp ce îi spinteca pe tunari cu cuţitele. Un gît despicat. O tăietură de treizeci de centimetri în corpul cuiva, ţipete şi sînge în toate direcţiile în timp ce îşi croia drum pe lîngă zid. Puteau vedea ceva apropiindu-se, dar nu ce. Nu tocmai. Nu pînă cînd îşi decuplă camuflajul pentru o secundă pentru ca oamenii să-i vadă masca din sînge omenesc de pe cască. Atunci începu panica adevărată şi, pînă să apuce ei să tragă, camuflajul era repornit şi măcelul o luase de la capăt.

În mai puţin de cinci minute apărătorii muriseră sau fugiseră, iar Predatorul nu suferise decît răni minore, cîteva gloanţe înfipte în armura de piept.

Acum venea partea grea, pentru că nu credea că putea folosi aceeaşi tactică de două ori.

82

Da, comandantul turnului estic, le interzise oamenilor să aprindă lanternele cînd se tăie curentul. Într-adevăr era întuneric, dar nu voia să-şi divulge poziţia. După rapoartele pe care le primise era clar că Narith şi Rachary trăseseră unii în alţii dintr-un motiv necunoscut. Pînă cînd

nu punea mîna pe mai multe informaţii, avea să fie silenţios şi precaut.

Lăsîndu-şi tunarii pe zid, Da alcătui o echipă de şaisprezece oameni şi se puse în mişcare. Mai mulţi oameni nu aveau să fie de ajutor în mod automat, şi chiar puteau crea mai mult haos.

Găsiră patru morţi la turnul sudic, cu gîturile tăiate şi corpurile mutilate. Unul dintre oameni începu să vomite.

— Întoarce-te la zidul de sud-est, îi spuse Da cu severitate. Spune-le doar că te-ai simţit rău.

Omul îl privi preţ de o secundă, apoi fugi în întuneric.

Restul îl urmară spre zidul de sud-vest, care fusese tăcut în ultimele cîteva minute, dacă nu luau în considerare ecourile împuşcăturilor sporadice. Mirosul morţii atîrna în aer. Pe cerul nopţii, semiluna prezida asupra formelor întunecate trîntite peste tunuri şi metereze, majoritatea dintre ele mutilate şi calde în continuare. Cîţiva aveau răni care erau în mod evident făcute de gloanţele de pe turnul vestic. Dar şi acel turn era acum tăcut şi întunecat, şi nu erau destui morţi pe zidul de sud-vest pentru a explica lipsa oamenilor lui Rachary, cu toate că găsiseră rămăşiţele acestuia destul de uşor. Lîngă mîinile întinse avea o bere, un ritual înainte de luptă pe care şi Da îl împărtăşise cu Rachary de mai multe ori.

Aş fi putut fi eu.

Din spatele turnului vestic, Da auzi sunete de luptă: ţipete, împuşcături răzleţe. În mod evident inamicul nu fusese oprit în zona de sud-vest.

Da încercă să rămînă calm în timp ce treceau de turnul vestic mut. Tot ce voia cu adevărat în

acel moment era să-şi abandoneze postul şi să se topească în junglă cît încă mai era timp. Dar nici nu voia un glonţ în spate.

Erau multe moduri de a dispărea. Problema era doar de a găsi momentul şi modul potrivit.

83

— Narith spune că l-au prins în cursă în nord-vest, îi zise Ary lui Rath, care lovi cu pumnul în perete, concentrîndu-se asupra durerii.

— Ce s-a întîmplat cu planul să-l izolăm în sud-vest? întrebă Rath. Dacă e în nord-vest, e şi lîngă poarta de acolo.

Nu existau decît două intrări în zidul interior, una în nord-vest şi una în nord-est. Siguranţa lor depindea de apărarea ambelor.

— Nu primim nici un răspuns din acele zone, domnule. Narith spune că a adunat supravieţuitori din sud-vest, dar n-a dat alte explicaţii.

Rath înjură.

— Adună în spatele zidului interior toţi oamenii şi artileria care au rămas în sectorul sud-estic. Trimite pe cineva de încredere acolo şi pune-l să coordoneze. Între timp, eu o să mai iau din apărătorii zidului interior şi o să-i trimit în nord-vest.

Ary se pregăti să plece pentru a transmite ordinele, dar Rath se mai gîndi la ceva şi-l chemă înapoi.

— Aşteaptă. Mai întîi spune-i lui Narith că acum trebuie să-i raporteze lui *Kosal*. Pune-l pe Kosal responsabil de vînarea creaturii. Şi explică-

le clar că inamicul *nu poate* fi lăsat să scape din nord-vest. *Nu poate*.

Sectorul nord-vestic al ruinelor nu era numai cel mai mare — din cauza unei erori de proiectare, se afla şi într-o zonă vulnerabilă datorită porţii. Avea de asemenea şi cele mai multe ascunzători, pentru că oamenii care ridicaseră complexul construiseră o grămadă de curţi, clădiri, fîntîni şi alcovuri. Chiar şi ruinele lor ofereau foarte multe locuri ferite.

Judecînd după rapoartele care veneau din teritoriu, forţele erau reduse cam la o sută de oameni, poate o sută douăzeci, nu destui pentru a apăra întregul zid exterior. Planul fusese de la bun început să se apropie de centru cînd apărea Predatorul şi să împrejmuiască o mică porţiune a complexului. Rath considerase perimetrul mai mult ca un sistem de avertizare timpurie decît ca o linie în nisip.

Acum nu trebuiau decît să atragă extraterestrul şi să-l omoare.

84

Prin labirintul de clădiri şi ruine din nord-vest, Predatorul păşea prin întuneric cu un scop. Spre vest şi nord, focurile panicate ale armelor aprindeau cerul, dar aici, în centrul evenimentelor, parţial ascuns, totul era liniştit. Prada ştia că Predatorul se afla pe aici, pe undeva, dar nu ştia exact locul. Soldaţii şuşoteau pe tonuri speriate — îi putea auzi în cască — în timp ce patrulau şi explorau clădirile. Trebuiau să-l atace în forţă la un moment dat. Altfel trebuiau să mute soldaţii de pe zidul exterior pe

cel interior ca să poată trage asupra lui fără să rişte să se omoare între ei. Întotdeauna exista un număr finit de reacţii împotriva oricărei provocări. Întotdeauna exista un număr infinit de opţiuni împotriva acelor reacţii.

Soldaţii deveniseră mai curajoşi, poate din cauza vreunor ordine de la superiori. Păreau să se apropie din ce în ce mai mult de poziţia Predatorului. Îi putea vedea, pete pe afişajul în infraroşu. În linişte, eficient, începu să-i omoare pe soldaţii rătăciţi, fără să se mai deranjeze să păstreze camuflajul pornit, ca să le dea şi lor o şansă. Evita întotdeauna torţele de semnalizare şi focurile de mortiere pe care oamenii de pe zidul interior le trimiteau înspre ruine. Nu se oprea decît pentru a tăia capetele şi a scoate coloanele vertebrale, uneori lăsîndu-le pentru a fi descoperite de alţii, alteori atîrnîndu-le de la brîu.

Uneori Predatorul simţea că ceva îl urmărea, dar din cauza numărului mare de morţi şi vii din jurul lui, nu putea identifica sursa. Era doar o senzaţie nedefinită.

85

Volya... cerul care exploda ca o stea...

Undeva în iarbă, ochii lui Nikolai se deschiseră cînd ultimele şuviţe, ultimele firişoare se apropiară şi se împletiră, unind capul de gît.

Privi spre cerul verde închis al nopţii, plin de stele de culoarea smaraldului în faţa cărora se agitau barje translucide formate din lumini aurii, creaturi care nu existaseră vreodată pe Pămînt, creaturi care n-aveau să existe niciodată aici. Îşi

simţea gîtul uscat şi înţepenit. Îşi amintea lama care cădea, dar gîndul nu era însoţit de frică sau de tristeţe. Prin corpul său treceau diferite lucruri, folosindu-se de umezeala de la roua care se adunase pe el pentru a îl întreţine. Virusul îi absorbise hainele cu câteva ore în urmă şi, atunci când se ridică, mai mult şi mai puţin el însuşi, Nikolai observă vag interesat că pielea îi devenise poroasă şi asemenea unui burete.

Exista un fel de alianţă care lucra aici şi el nu era decît o parte a ei, doar un pasager.

Templul îi atrase atenţia. Părea un loc unde se întîlneau mai multe forme de lumină, sursa unei fîntîni de feromoni care se disipa înspre cer în mii de umbre de verde-sclipitor. Turnurile arzînde apăreau în viziunea lui Nikolai ca nişte insecte uriaşe care se încolăceau şi se absorbeau între ele, în timp ce domul uriaş al unei meduze celeste trimitea înspre pămînt raze de lumină albă pură. Sub dom, creaturi colorate în verde-marin şi roşu-portocaliu înotau orizontal prin noapte, de-a lungul pereţilor deasupra cărora oamenii se luptau şi mureau. De vîrful turnului central stătea agăţat ceva ca un arici de mare lucios, vechi de secole şi distorsionat de valuri de materie stelară astfel încît să îl priveşti direct era ca şi cum te-ai fi uitat într-un smîrc adînc rămas de pe urma unui reflux.

O privire extaziată, de pace minunată se întipări pe faţa lui Nikolai în timp ce sorbea priveliştea cu toate noile lui simţuri, simţuri care îl copleşeau din adîncul trupului pe măsură ce trecutul se retrăgea, ca ascuns în spatele unui văl.

Prin toate aceste senzaţii noi fu învăluit brusc de o imagine a Marikovei, şi îl inundară o serie de amintiri care îi răpiră calmul pentru o clipă, după care lucrurile care îi şopteau prin praful din craniu îl învăluiră binevoitoare.

Încă mai cădea praf din el. Acoperea iarba. Intra în pământ. Era chiar viaţa lui, încontinuu reînnoită şi chiar în timp ce simţea pierderea, ea îl părăsea şi simţea motorul inimii pompînd şi mai mult praf.

Privind la buncărul lui Rath, incredibila sferă care pulsa şi durea, Nikolai întinse o mînă ca un copil care încearcă să atingă ceva aflat prea departe şi se împletici înainte — înspre lumină, înspre uitare.

În timp ce mergea se simţea ca un zeu: disipîndu-se şi regenerîndu-se la infinit.

86

Încă de la asfinţit auziseră sunetul îndepărtat şi tunetul exploziilor şi al focurilor de armă. Acum era tîrziu în noapte şi Horia se alătură lui Gustat pe un deal de lîngă valea cu oase. Baza X era în flăcări, plesnea şi trosnea, ferestrele se spărgeau şi trimiteau bucăţi de sticlă în toate direcţiile.

— Ce crezi că se întîmplă? întrebă Horia.

— Imposibil de ştiut, răspunse Gustat, dar se pare că Rath opune multă rezistenţă. E o luptă a dracului de lungă.

— Dacă s-ar termina am şti că Predatorul e mort... sau că ei sunt morţi, cu toţii?

Gustat ridică din umeri.

— Dacă nu cumva se luptă împotriva propriilor oameni, ceea ce ar fi posibil. Ordinea tinde să se dezintegreze în astfel de situaţii.

— Hmmm, spuse Horia.

Era obosit şi transpira, dar cu toate acestea era foarte mulţumit. Lîngă ei se afla un morman de mine, cîteva puşti, muniţie şi cîteva raţii de mîncare proastă thailandeză pe care le salvaseră din incendiu.

Timp de cîteva ore, în amurg şi apoi gonind întunericul cu lanternele pe care le găsiseră printre provizii, distruseseră bîrlogul Predatorului. Ciopîrţiseră scaunele cu cuţitele, trăseseră în panoul de control al extraterestrului şi urinaseră pe raţiile lui de mîncare. Poate se comportaseră ca nişte nebuni, dar era aşa un sentiment minunat să facă ceva, să lovească la rîndul lor, să îşi imagineze disperarea Predatorului cînd avea să găsească adăpostul distrus.

Dar, oricît de uşurat ar fi fost, Horia observă că Gustat devenea tot mai agitat. Intensitatea cu care atacase scaunele şi modul în care insistase să coboare toate cadavrele, rugăciunile pe care le spusese deasupra lor după ce aşezaseră morţii lîngă oase. Gustat chiar plînsese. Putea un om să facă lucruri raţionale şi totuşi motivaţia să vină din nebunie? Poate Horia era mai puţin sensibil în faţa morţii, dar prefera să-şi păstreze lacrimile pentru cei încă în viaţă.

Urmărindu-l pe Gustat, se întrebă dacă omul avea să-şi revină vreodată sau dacă trecuse deja de punctul din care nu se mai putea întoarce.

Acum, pe deal, Gustat spuse, spre groaza lui Horia:

— Ar trebui să dăm foc şi văii. E uşor să declanşăm minele.

Se ridică fără să aştepte un răspuns, dar Horia îl apucă de umăr

Şi îl forţă să se aşeze la loc.

— Nu. Nu, prietene. De ce? Cînd Predatorul se va întoarce pe aici, măcar să-l facem să evite valea pe viitor. Cine ştie ce se va întîmpla?

Nu-i plăcea privirea lui Gustat, felul în care i se reflectau flăcările în ochi. Avea un sentiment ciudat că Gustat voia să se sinucidă, atunci şi acolo.

Cu flăcările portocalii luminîndu-i faţa, Gustat îl privi cu o ostilitate care îi reaminti lui Horia de noaptea morţii rinocerului.

Cînd simţi că Gustat se relaxă, îşi luă mîna de pe umărul lui.

— Am făcut tot ce se putea aici, John, spuse Horia, încercând să-l liniştească. Acum nu trebuie decât să ne dăm seama ce urmează.

Un zid al clădirii începu să se năruie, iar acoperişul căzu în partea dreaptă. Scînteile aprinseră cerul nopţii. Horia aproape simţea căldura lor din punctul lor de observaţie de pe deal.

— Foarte bine, spuse Gustat, şi Horia înţelese că omul încerca din răsputeri să se concentreze, să se gîndească la situaţia lor, nu doar la pierderea sa. Rath e pe cont propriu — dacă nu poate rezolva treaba cu tunurile, nici noi n-o să facem mare brînză. Plus că totul se va termina pînă să ajungem acolo. Acum, dacă Predatorul supravieţuieşte, se va întoarce spre noi, posibil rănit şi într-o dispoziţie proastă. Am putea să încercăm să-l prindem în ambuscadă la intrarea

în zona de dealuri, dar dacă foloseşte o rută alternativă sau îl ratăm are drum liber către navă şi n-o să putem să-l oprim.

— Şi dacă am pune la cale o ambuscadă aici?

Gustat judecă puţin.

— E mai bine, sigur. Dar tot nu avem nici o garanţie. Poate veni de acolo — Gustat arătă cu degetul spre forma întunecată a dealurilor din faţa lor. Şi dacă vine dinspre vale, toată munca e făcută pentru noi deja.

Pe Horia începuse să îl doară stomacul şi moralul îi era la pămînt. Îi plăcea mai mult cînd Gustat nu se gîndea la ce făcea.

— Spui ce cred eu că spui? întrebă Horia.

Gustat rîse şi îl bătu pe Horia pe spate, cu toate că lui Horia nu i se păru amuzant.

— Da, aşa e. Mlaştina. Ăla e singurul motiv pentru care am distrus locul ăsta, nu-i aşa? Să ne asigurăm că nu mai are unde să se ducă. Fie cîştigă el, fie Rath. În orice caz, cineva sau ceva se va duce la nava aia.

— Să mă ia dracu', spuse Horia.

— Şi ar trebui să plecăm acum ca să fim gata pînă în zori.

— Nu dormim? Să mă ia dracu' din nou. Ce căcat de loc e insula asta.

În acest moment nu-i mai păsa dacă era un singur Predator sau douăzeci. Nu-i mai păsa de nimic. Nu voia decît să se ducă acasă.

87

O dată ce îşi recăpătă auzul, Kosal descoperi că putea gîndi coerent din nou. Cu capul bandajat bine, îşi îndemnase oamenii să aşeze

saci de nisip în jurul spărturii. Se gîndise că reparaţiile erau imposibile, dar crearea unor cuiburi de mitraliori pe ambele părţi ale găurii ar fi fost suficiente pentru a apăra zidul.

Apoi executase rapid ordinele lui Rath şi trimisese cît de mulţi oameni putuse în labirintul care era sectorul de nord-vest cu talmeş-balmeşul său de clădiri vechi. Reuşise chiar să aducă majoritatea tunurilor în zona dintre rămăşiţele turnului de nord şi zidul interior.

Din noua lor poziţie, încercă să-i pună pe oameni să lumineze întunericul cu lanternele.

Kosal asculta sunetele luptei din faţa lor, încă depărtate.

Ştia că Narith încerca acum să-şi contramandeze ordinul de a căuta clădire cu clădire şi ordonase o inspecţie generală din sud spre nord, pentru a-i permite lui Kosal să poată trage în umbrele de lîngă turn fără să se teamă că îşi va lovi proprii oameni.

Nu mai veniseră alte ordine de la Rath, dar îşi putea da seama după semnale că majoritatea soldaţilor, cu excepţia celor din sectorul de nord-vest, fuseseră fie retraşi în zona interioară a complexului, fie trimişi către Narith.

Un ţipăt se auzi în noapte, apoi un altul.

Ridicau totalul la opt în ultimele douăzeci de minute.

— Luminaţi mai bine acolo! ordonă Kosal, dar nu descoperi decît mai multe statuete vechi şi dezolante care, în astfel de lumină, păreau demonice şi obscene. Astea şi mîna unui mort, întinsă în razele de lumină. Sîngele îi îngheţă în vene lui Kosal. Ce însemna?

— Spune-i lui Narith că vedem un mort mai aproape de noi decît de el. Verifică ce mai face.

Pentru o secundă, Kosal crezu că vede şi o umbră lîngă om, dar durase atît de puţin încît nu se încredea în ce îi spuneau ochii.

Aghiotantul său nu putea comunica direct cu Narith de acolo — prea multe clădiri în drum —, dar putea retransmite mesajul către oamenii lui Rath, care puteau să-l trimită la rîndul lor către Narith şi înapoi.

Veni răspunsul:

— Oamenii lui sînt mult prea împrăştiaţi, spune. A adunat pe cine a putut şi o să înceapă căutarea în direcţia noastră. Cine mai e acolo de capul lui o să trebuiască să se descurce singur.

Îi trimisese lui Narith ultimele trei lansatoare de grenade pe care le avea. Puteau să ajute sau nu, dar sigur lui nu îi erau utile pe mormanul de moloz. Acelaşi principiu se aplica şi în cazul atacurilor aeriene în zone urbane: nu o făceai pentru că nu puteai fi niciodată sigur că loveşti inamicul şi nu oamenii tăi, decît dacă îl căutai din uşă în uşă.

Deodată, din întuneric apărură raze albastre, la jumătatea distanţei dintre ei şi turnul de vest. Loviră zidul interior şi împrăştiară bucăţi mari de piatră în toate direcţiile.

— Nu e cumva lîngă uşa buncărului? îşi întrebă Kosal aghiotantul.

— Ba da, e chiar lîngă uşă.

— Deschideţi focul!

Şi aşa făcură. Timp de un minut, pînă cînd semnale disperate de la Narith, retransmise prin Rath, îi opriră. Loviseră cîţiva dintre oamenii lui

Narith şi puteau auzi ţipetele. Dar nu părea că ar fi atins şi altceva.

— Nu credeam că e aşa departe!

Acum un semnal de la Rath, de pe zidul interior:

— Inamicul a izolat intrarea de nord-vest către turnul central. În afară de varianta cu scări ridicate pe ziduri, singura intrare a rămas cea din nord-est.

Nu reprezenta o problemă pentru Kosal, dar Narith nu mai avea cum să se retragă rapid. Trebuia fie să oprească atacul şi să se întoarcă pe lîngă turnurile de vest, sud şi est, fie să recîştige terenul dintre el şi Kosal aşa cum ameninţase că va face.

— Ne dă de ales, mîrîi Kosal. Ne putem lupta sau putem să ne retragem undeva în siguranţă şi să-l lăsăm să-l atace pe Narith în voie.

— Ordine?

Ordine? Pentru cei douăzeci de oameni care îi mai rămăseseră? Kosal aproape că izbucni în rîs. Ei bine, n-ar fi fost prima oară cînd trebuia să-i vină în ajutor lui Narith.

— Trebuie să scoatem chestia asta în cîmp deschis, spuse Kosal, cu voce tare, ca să-l audă cu toţii. Toată lumea, în afară de tunari, veniţi cu mine! Avansăm!

88

Situaţia începuse să se deterioreze. Nu numai că intrarea către zidul interior din nord-vest fusese blocată de Predator, dar acum se părea că Kosal îşi divizase trupele *de două ori*, lăsînd doar cîţiva tunari în rămăşiţele turnului nordic.

Tocmai căutau Predatorul clădire cu clădire. Fără lumini, pentru că nu reuşiseră încă să repare liniile tăiate, nimeni nu voia să se ducă să le repare. Mai mult, aveau muniţie destulă pentru toate tunurile, mai puţin cele foarte vechi, dar rămîneau fără cartuşe pentru AK-47, puşti de vînătoare şi pistoale.

Poate ar fi trebuit să se retragă în zidul interior de la început şi să încerce să reziste toată noaptea. Poate n-ar fi trebuit să vină aici, poate ar fi trebuit să le spună să plece şi să aibă singuri grijă de ei şi să spere că va avea noroc în timp ce Predatorul îi omora unul cîte unul. Prea tîrziu acum.

— Cît mai avem pînă rămînem fără muniţie pentru armele mici?

— Puţin înainte sau după răsărit, spuse Ary, cu vocea tremurînd puţin.

Erau amîndoi epuizaţi, Rath datorită concentrării de care avea nevoie ca să continue să trimită ordine şi Ary din cauza stresului de a le distribui corect. Acum stăteau pe meterezele din nord-vest, destul de aproape pentru a-i trimite semnale lui Kosal, dar destul de departe pentru a fi în siguranţă. Sub ei, soldaţii patrulau zona din jurul uşii prăbuşite din nord-vest, încărcau mortierele, mutau provizii şi arme.

— Să le spunem tunarilor lui Kosal să se îndrepte către intrarea nord-estică? îl întrebă Rath pe Ary, dar îşi realiză imediat greşeala. Ary îl privi prin lumina vagă de parcă nu-i venea să creadă că Rath îi pusese o întrebare.

— Nu contează, spuse Rath, e prea tîrziu oricum. Dacă-i pierdem, îi pierdem.

O lumină licărind în depărtare, din întunericul impenetrabil din nord-vest. La fel de grăbită ca focul de arme care o acompania.

— Domnule, mesaj de la Narith. Mulţi morţi. Vrea ajutor de la tunuri.

La ce-ar ajuta? Ar fi tras în întuneric. Ar fi tras asupra propriilor oameni.

— Negativ, spuse Rath. Spune-i să reziste cu ce are. Kosal o să ajungă acolo în curînd.

După ce Ary transmise mesajul, Rath îi spuse:

— Zi-le tunarilor de la turnul nordic să treacă prin uşa de la nord-est şi să aducă cu ei toate armele pe care le pot căra.

Ary îl privi un moment.

— Ce s-a întîmplat, Ary?

Apoi realiză că pentru prima oară aproape admisese că zidurile exterioare erau pierdute.

89

În timp ce orbecăia prin întuneric, printre ruine, încercând să-şi ţină oamenii în viaţă, Kosal se gîndea că lupta pe timp de noapte împotriva Predatorului era foarte diferită de cea împotriva ţintelor umane. Nu putea presupune că întunericul asigura şanse egale, aşa cum ar fi fost în cazul unei forţe de gherilă care lupta împotriva trupelor guvernamentale. Trebuia să presupună că noaptea îi oferea inamicului un avantaj.

În timp ce el şi cei douăzeci de oameni se mişcau peste mormanele acoperite cu iarbă şi buruieni — ruinele grădinilor şi ale clădirilor —, cu siluetele întrerupte de conturul smochinilor, Kosal se simţea singur. La început merseseră pe lîngă pereţi, înaintînd ordonat de la clădire la

clădire, dar terenul devenise atît de imprevizibil încît nu putea fi sigur că securizaseră o zonă înainte de a înainta. Credea din ce în ce mai mult că Predatorul trecuse deja de ei, cu toate că vederea li se ajustase de mult la lumina slabă. Sunetul reconfortant al AK-urilor din zona lui Narith nu se mai auzea de ceva vreme.

Pierdură doi oameni lîngă o arcadă legată de un morman de pietre dărîmate, lîngă un copac singur şi gol. Kosal văzu cum soldaţii fură traşi înăuntru de ceva. Un ţipăt scurt, întrerupt. Un sunet de cuţit. După ce intrară sub arcadă, Kosal nu găsi nimic înăuntru.

Nici măcar cadavrele soldaţilor. Dar cinci minute mai tîrziu, lîngă o ruină a unei statui de zeu necunoscut, le găsiră rămăşiţele într-un morman, ca o ofrandă.

Cîteva minute mai tîrziu, un mesaj de la Rath:

— Nu putem lua legătura cu Narith. Începem tirul cu tunurile mari în colţul vestic al sectorului nord-vestic. Adăpostiţi-vă după nevoie.

Nu mai era nimic de făcut, nimic decît să avanseze, iar oamenii păreau să înţeleagă asta. Continuară înverşunaţi, conduşi de un Kosal epuizat şi care îşi simţea capul pulsînd din nou. În ciuda mesajului lui Rath, încă auzeau ţipete în faţă şi pocniturile dure ale gloanţelor. Dar era ceva aleatoriu şi îngrozitor în acele sunete care nu-i plăcea lui Kosal.

Apoi zidul interior se aprinse în tunete şi fulgere. Repriză după repriză de la mitralierele M-60, focuri de mortiere şi grenade izbeau pămîntul, distrugînd ruinele, iar focul şi fumul iluminau şi ascundeau în acelaşi timp drumul din faţă.

Cam la un minut după începutul tirului care îl făcuse pe Kosal să tresară la fiecare izbitură care îi vibra prin oase, oamenii de la coada patrulei sale dezorganizate începură să dispară. Vestea se împrăştia printre supravieţuitori, iar un val brusc de mişcare începu să împingă soldaţii între ei.

— Acoperiţi-vă unul pe altul! strigă Kosal prin vuietul bombardamentului. Aveţi grijă să fiţi întotdeauna în grupuri de cîte doi, cel puţin.

Bombardamentul se opri cîteva minute mai tîrziu, fără nici un mesaj de la Rath. Nu credea că Rath mai avea ceva să-i spună. Poate rămăseseră fără muniţie. Poate doar aşteptau să apară o ţintă reală.

Începu să treacă pe lîngă oameni, spunîndu-le că de cealaltă parte a turnului sudic vor fi în siguranţă. Încă o sută de metri între ei şi intrarea nord-estică către zidurile interioare. Narith era undeva acolo, în faţa lor. Rath trimitea mai mulţi oameni. Orice, doar să se mişte şi să nu înţepenească de frică.

Încă un minut sau două şi găsiră într-un morman corpurile decapitate ale celor rătăciţi. Predatorul se strecura în voie din spatele în faţa lor. După aceea, Kosal tăcu. Nimic din ce putea să le zică nu era adevărat şi ei o ştiau.

Într-un sfîrşit zăriră turnul vestic spre stînga, foarte aproape, aprins de strălucirea focurilor lăsate de bombardamentul de artilerie, dar tot nu se vedea nici un semn de la Narith, doar cadavre. Clădirile erau acoperite de tăcere, de noapte, de senzaţia unei ameninţări care creştea.

Ajunseră într-o curte plină de buruieni flancată de coloane distruse, chiar lîngă turnul vestic. Vîntul bătea şi lua cu el mirosul masacrului şi al

prafului de puşcă. În mijlocul curţii se afla un mic templu în formă de clopot. Uşa abia ar fi putut să-l încapă pe Kosal, care avea doar un metru şaptezeci. În faţa templului stătea o umbră, parţial ascunsă de cîrceii de viţă.

Kosal riscă să lumineze scurt cu lanterna şi văzu faţa lui Narith în scurta explozie de lumină, privindu-l.

Vocea lui Narith se auzi ciudat, metalic:

— Grăbiţi-vă — au nevoie de noi în nord-vest!

Kosal făcu un pas în faţă, în curte, şi simţi ceva moale lovindu-i-se de pantofi. Lumină în faţa lui şi dădu peste un amestec de resturi omeneşti, braţe şi picioare şi trunchiuri încâlcite, cîteva dintre ele încă îmbrăcate. Ceva trecuse prin oamenii lui Narith cu o ferocitate pe care Kosal, în toţi anii lui de luptat prin junglă, rar o mai văzuse. Erau chiar şi bucăţi de arme printre resturi.

În secunda care îi mai rămăsese, Kosal lumină din nou spre Narith şi îi văzu capul în echilibru pe o statuie decapitată, cu faţa încremenită şi „corpul” rigid. Fusese vocea doar în imaginaţia lui?

— Retragerea! ţipă, dar era prea tîrziu pentru ei. Kosal fu retezat de raza albastră care izbucni dintr-o poziţie ascunsă din stînga. Căzu în întuneric, încă strigînd către oamenii lui să fugă.

90

— Rază albastră lîngă turnul de vest! strigă Ary.

— Foc de voie, spuse Rath, fără prea mult entuziasm. Fără îndoială că fuseseră ultimii

dintre oamenii lui Kosal, ucişi de Predator. Începuse să tremure puţin, să surzească din cauza zgomotului şi a vibraţiilor permanente. Îşi tot imagina că vede lucruri în întuneric şi trebuia să se concentreze mai puternic pentru a-şi păstra mintea limpede.

— Cum rămîne cu Da, domnule? întrebă Ary.

— Da? Preţ de o secundă Rath nu-şi putu aminti cine sau ce era Da, apoi: *Comandantul turnului de la est*. Da e de capul lui acum dacă nu se poate sinchisi să dea raportul. *Probabil mort. Sau dezertat*.

Mitralierele M-60 şi Browningurile îşi răcneau sfidarea de pe meterezele de pe zid, în partea de nord-vest a buncărului, punctate de strigătele şi ţipetele mortierelor. Rath stătea pe zidul interior, în faţa turnului sudic. Totul era liniştit în jurul turnului acum.

Era ciudat să se gîndească la faptul că l-ar fi putut izola pe Predator acolo cu cîteva ore înainte dacă ar fi reuşit să îi ghicească mai bine strategia.

Sub el, sub lumina lămpilor carbonice şi a lanternelor, oamenii îşi ocupau poziţiile pentru a apăra poarta de nord-vest şi, chiar în timp ce unii trăgeau în noapte de pe zidul de deasupra porţii, alţii repoziţionau tunurile pentru a trage în zona din jurul turnului central. Rath ştia că prin asta recunoştea în faţa oamenilor că Predatorul probabil urma să ajungă în interiorul zidurilor, dar nu avea de ales.

— Cîţi oameni avem acum în interior, Ary? întrebă Rath.

— Poate şaizeci, şaizeci şi cinci.

Rath ridică din umeri şi se întoarse astfel încît Ary să nu-i vadă suferinţa de pe faţă. Pierduseră aproape o sută de oameni de la lăsarea serii. Zorii urmau să vină într-o oră.

Privi din nou către poarta de nord-est. Puteau să treacă prin ea şi să ajungă în cîmpie prin spărtura de lîngă turnul nordic în treizeci de minute, trebuia doar să dea ordinul. Analiză ideea din nou, pentru a cincizecea dată în ultima oră, şi-o abandonă din nou. Îşi putea imagina cum mureau toţi, vînaţi şi ciopîrţiţi unul cîte unul ca oamenii lui Kosal. Expuşi. Neajutoraţi. Ultima mişcare a Predatorului.

Nu, aveau să lupte aici.

— Încetaţi focul, îi spuse lui Ary. Spune-le să reînceapă doar după ce au o ţintă. Mai puneţi lumini pe ziduri.

— Da, să trăiţi! spuse Ary. Apoi?

Rath zîmbi sumbru.

— Apoi? Odihneşte-te puţin. Mănîncă ceva. Bea nişte apă. Acum aşteptăm.

Aşteptăm următorul lucru. Sperăm să vedem zorii.

91

De sub ocrotirea unei arcade dărîmate din apropierea porţii blocate din nord-vest, Predatorul se puse pe treabă. Ultimul atac orbesc al tunurilor mari îi înfipsese şrapnel în coapsa stîngă, făcîndu-i o vînătaie sub armură, în timp ce altă bucată, practic o aşchie, îi atinsese braţul stîng într-o încheietură a armurii — problemă rezolvată în cinci minute cu ajutorul trusei

medicale. Lovitura de pe coapsă încă îl durea, dar nu era nimic grav, iar armura îl proteja.

Învîrtindu-se din loc în loc în sectorul nord-vestic, evitînd cercurile albe de lumină pe care inamicul le tot trimitea înspre el, Predatorul colectă cu uşurinţă toate capetele pe care nu le tăiase deja. Le aduse înapoi la mormanele pe care le aranjase într-o zonă protejată de lîngă poartă. Cinci mormane, zece capete în fiecare morman.

Ultima oară folosise această tehnică cu cîteva vînători în urmă, împotriva membrilor unei rase de amfibieni ce trăiau pe un parazit imens. Capetele plate ale amfibienilor, cu un nod tare din os în gît, fuseseră greu de tăiat, dar efectul meritase. Aveau cam acelaşi nivel tehnologic ca inamicul actual, două specii destul de tinere pentru a-şi aminti conflictele şi fricile tribale ritualizate de mult de neamul Predatorilor.

Senzorii din casca Predatorului indicau faptul că zorii aveau să vină în mai puţin de o oră. Fără întuneric avea să piardă un element al surprizei, chiar şi folosind camuflajul. Nu că ar fi plănuit să mai folosească mult timp tactica respectivă.

Luînd un pumn de cranii, Predatorul le aruncă peste zidul apărătorilor într-un arc înalt şi plin de graţie.

92

Încă rătăcit, încă în junglă, încă trăgînd după el nenorocita de mitralieră Browning, Maxim auzi exploziile şi focurile de armă şi se opri din mers, lăsînd prelata să-i cadă din mîini. Privi în depărtare şi un punct luminos intens erupse

printre copaci. Se auzi un tunet care cutremură pămîntul, urmat de cîteva zguduituri mai uşoare.

Rînjind ca un nebun, Maxim îşi aţinti ochii asupra scînteii din depărtare, temîndu-se că ar putea dispărea în orice clipă. Era ca un ochi incandescent care îi făcea semn, care îl tachina cu promisiunea adăpostului.

Rămăsese fără cocaină de câteva ore şi băuse tot vinul. Reuşise să găsească ceva apă care nu-l ucisese, dar îi provocase diaree, cu toate că nu era sigur dacă era din cauza apei sau a mistreţului. Reuşise să prăjească cîteva îmbucături cu bricheta. Carnea fusese tare şi aţoasă. Simţea un gust ciudat în gură. Fusese cel mai dezgustător lucru pe care-l mîncase vreodată.

Îl durea spatele. Îl ardea mai ales umărul stîng, de la căratul mitralierei. Se tot certase în minte cu impresarul său. Dar nu avea de gînd să renunţe acum, nu cînd avea un indiciu, un pont asupra poziţiei buncărului lui Rath. Poate încă mai putea schimba situaţia.

— Vin, Rath, mîrîi. *Vin, Alicia*.

93

Cînd Nikolai trecu prin spărtura din zid de lîngă turnul nordic, gloanţele trecură prin el. Comunitatea sa de carne se despărţea şi apoi se închidea în urma lor. Nu simţea nimic, decât o senzaţie scurtă — de a fi, pentru un moment, mai uşor, diafan. Ar fi putut la fel de bine să tragă în ceaţă.

Dar Nikolai nici nu-şi observă atacatorii fugind speriaţi în noapte. Nu vedea decît cărarea de

viziuni ce se aşternea în faţa lui şi, trecînd pe lîngă dărîmăturile turnului nordic, nu avea nici un alt scop decît de a urma lumina şi de a privi în interior, spre milioanele de celule de smarald care acum îi formau corpul, pe care le pierdea şi le cîştiga permanent, pe măsură ce pielea lui se hrănea din aer.

94

O dată ce obiectele de dimensiunile unor verze începură să cadă peste latura de nord-vest a zidului interior, soldaţii începură să tragă din nou în întuneric, cu toate că Rath striga spre ei să se oprească.

Recunoscuse obiectele imediat, chiar după ce Predatorul le aruncase pe primele, care se rostogoliseră pînă se opriseră cu faţa în sus în praful de sub el. Încă o manevră psihologică pentru a-i speria. Aruncarea capetelor morţilor înapoi la apărători era o tactică folosită de mii de ani de oameni. Într-un mod ciudat, Rath era dezamăgit. Se aşteptase la ceva mai puţin evident.

Dar, oricît de calm ar fi fost el, capetele începuseră să semene panică printre oamenii săi deja demoralizaţi.

— Spune-le locotenenţilor să păstreze ordinea, se răsti către Ary. Şi opreşte tunurile!

Dar tunurile nu se opriră. Cu cît aterizau mai multe capete pe zid şi în spatele lui, cu atît mai mulţi soldaţi îşi recunoşteau prietenii şi camarazii, cu atît mai mulţi se îndepărtau dezgustaţi şi înspăimîntaţi. În special pe zid, unde oricum stăteau înghesuiţi şi nu aveau cum să se ferească de capete, acolo tactica

Predatorului provoca cea mai multă confuzie. Oamenii se îmbrînceau şi fugeau, abandonîndu-şi poziţiile.

Rath putea vedea asta cu ochii lui. Panica se împrăştia chiar în timp ce locotenenţii lui încercau să o oprească, izbucnind mereu în altă parte.

Chiar şi Ary pălise şi repeta o rugăciune budistă.

Rath îi trase o palmă, cu putere.

— Ţine-te cu firea!

Ary îl privi cu o expresie ce trăda frică şi resentimente, dar se opri din bombănit.

— E un număr limitat de morţi acolo, spuse Rath. Ia cîţiva oameni — oameni despre care ştii că au stomacuri puternice — şi adunaţi capetele.

Tunurile continuau să urle, fără nici un efect vizibil. Capetele continuau să vină de peste zid, întotdeauna din nord-vest, întotdeauna din poziţii diferite.

Un soldat trimis de unul dintre locotenenţii veni cu capul lui Kosal. I-l oferi lui Rath ca un soi de tribut.

— Locotenentul a zis că s-ar putea să vreţi să fiţi informat.

Rath fu copleşit de furie şi de frustrare.

Îl lovi pe soldat cu pistolul în faţă, rănindu-l pe obraz şi aruncîndu-l în genunchi. Înşfăcă capul de unde căzuse şi-l aruncă înapoi peste zid, către turnul sudic.

— Întoarce-te la postul tău, soldat, spuse încet.

După ce omul plecă, împleticindu-se, Rath se întoarse către Ary.

— O să-l împuşc pe următorul care consideră că e o idee bună să-mi aducă un cap. Poţi să le spui asta.

Dar atenţia lui Ary era în altă parte.

— Colonele, spuse acesta. Mesaj de pe zidul estic.

Rath se întoarse şi văzu luminile rapide:

— Acum ce mai e?

Doar Predatorul nu putea fi în două locuri în acelaşi timp, nu?

— Domnule, spun... spun că o fantomă tocmai a intrat prin spărtura din zidul de nord-est.

Se auzea sunetul mitralierelor din acea direcţie.

— Cum adică o *fantomă*?

Locotenenţii săi şi câţiva dintre oamenii de sub comanda lor putea înţelege semnalele luminoase. Strigăte de consternare începură să se împrăştie pe metereze. Chiar în momentul în care spuse cuvîntul *fantomă* se auziră o serie de sunete înfricoşătoare care-i ridicară părul de pe ceafă. Oamenii de jos începură să se uite în sus, căutînd sursa. Oamenii care trăgeau de pe zid se opriră brusc. Ţipete şi urlete puternice, guturale, imateriale. Plînsete. Acestea erau sunetele pe care le făcuseră soldaţii lui în timp ce mureau, realiză Rath, înregistrate de Predator şi difuzate în timp ce capetele continuau să cadă de peste zid.

Oamenii care rezistaseră măcelului pînă în acel moment reacţionară mai prost la această nouă monstruozitate. Chiar dacă încerca să rămînă calm, resimţea şi el efectul. Mintea lui ştia care era adevărul, dar inima îi spunea că erau tînguirile morţilor. Şi „fantome” era cuvîntul care

se împrăştiau printre soldaţi, o putea vedea în gesturile oamenilor, mîini făcînd semne împotriva răului.

— Ary, spune-le oamenilor de pe zid să reînceapă focul.

Acum realiza ce greşeală făcuse — măcar atacul le dădea ceva de făcut în faţa necunoscutului.

Dar nu mai trăgeau. Ca un semn prevestitor, ploaia de capete se opri, lăsînd în urmă pămîntul plin de ele, dar sunetul continuă — şi deveni mai puternic. Rath nu ştia ce înseamnă. Dar ştia că se apropia momentul dezintegrării armatei. Cîţiva oameni rupseseră rîndurile şi se îndreptau spre poarta de nord-est. Dacă acea retragere devenea un torent, Rath nu mai avea nici o şansă.

Se întoarse către Ary:

— Ne ducem acolo jos.

Îşi luă mitraliera AK-47 şi se îndreptă spre scări, cu Ary în spate.

— Dar ce facem cu...

Sunetele morţilor se opriră brusc.

Rath rîse.

— Nu mai sînt mesaje de transmis. Se termină aici.

Ajunseseră aproape de sol cînd dărîmăturile care blocau poarta de nord-vest explodară, doborîndu-i la pămînt. Impactul trimise pietre înspre turnul central, iar oamenii şi mitralierele începură să cadă de pe zid.

Predatorul apăru cu un strigăt de bătălie prin fumul şi flăcările care învăluiau noua intrare în sanctuarul lui Rath şi începu să măcelărească apărătorii cu tunul cu plasmă. În timp ce se ridica în picioare, Rath văzu cum gloanţele îl

loveau pe extraterestru — în picioare, în piept —, dar ricoşau din armură. Întorcîndu-se spre stînga, Predatorul aruncă în aer zidul de nord-est din interior, elimină mitraliorii care trăgeau asupra lui de sus. Apoi trase spre lumini, aruncînd toată zona în beznă. Înainte ca apărătorii să poată reacţiona, îşi activă camuflajul şi dispăru din nou.

Ary zăcea mort pe jos. O bucată din zid îl izbise în craniu. Rath se simţea de parcă cineva i-ar fi tăiat limba.

Îl privi pentru o secundă, apoi îi luă AK-ul şi se făcu pierdut în haosul de oameni şi sînge din jurul turnului central.

95

Sukhon şi Virote ascultaseră sunetele luptei şi ale muribunzilor întreaga noapte, adunînd informaţii şi aşteptînd momentul propice. Noutăţile veneau sub forma răspunsurilor de la oamenii răniţi şi speriaţi peste care dădeau — soldaţi care căutau să fugă în junglă pentru a scăpa de coşmarul situaţiei. Feţele acestora, rănite, însîngerate şi palide, apăreau din noapte fără nici o avertizare. Uneori trebuiau să-i omoare pe cei înnebuniţi de vreo viziune infernală pe care ea nu şi-o putea decît imagina, însă majoritatea îşi aruncau armele sau nu aveau altă opţiune decît să se predea pentru că erau răniţi la cap sau nu-şi mai puteau ţine intestinele în interior.

Un om păstrară însă — Da, care spunea că fusese unul dintre comandanţii lui Rath. Suferise

o hemoragie internă şi o contuzie de la o lovitură la cap. Era lucid doar ocazional.

— E o spărtură în nord-vestul zidului interior, le spuse. Nu e decît o chestiune de timp.

Mai aiură şi despre un demon din spaţiu, lucru la care ea ar fi rîs în urmă cu o săptămînă. Le mai spuse că demonul avea un camuflaj pe care îl folosea ca să se ascundă.

Dar măcar ştia că Rath pierde acum.

Jungla se vedea mai clar în lumina de dinaintea zorilor, deşi soarele aducea cu el o ceaţă învăluitoare. Se simţea mirosul înţepător al proiectilelor explodate. Împuşcăturile se opriseră treptat în ultima oră.

Acum era pregătită.

Sukhon îngenunche. Luă săculeţul din jurul gîtului, scoase glonţul, întinse săculeţul pe jos şi apoi puse glonţul deasupra. Scoase pistolul 1911. Folosindu-şi degetul mare al mîinii drepte, apăsă pe butonul de pe mîner şi încărcătorul îi pică în mîna stîngă cu un sunet metalic. Scoase ultimele cartuşe şi le puse în buzunar. Apoi luă glonţul fierbinte şi pulsînd pe care-l făcuse şi îl introduse în încărcător. Scoase un sunet ciudat în timp ce alunecă pe făgaşul lui. Introduse încărcătorul la loc pînă se auzi clicul. Ţinîndu-l în stînga, armă pistolul cu dreapta. O şansă. Doar una.

Se uită la Virote, bărbatul o privea cu o expresie de respect profund.

— E timpul să ne mişcăm, spuse Sukhon.

96

Rath urcă scările turnului central în fugă, auzind cum ultimii oameni loiali mureau în lupta

cu Predatorul. Apărarea lor nu rezistase mult timp după ce extraterestrul trecuse de poartă. Avea prea puţini oameni pentru un contraatac eficient. Majoritatea deja fugiseră către poarta nordică, preferînd să înfrunte presupusa fantomă decît pe Predator. Nu-i învinuia, cu toate că rapoartele legate de fantomă încă îl intrigau.

Cînd ajunse în vîrful turnului se opri, scoase încărcătorul din pistol şi îndesă unul nou. Îşi aruncase AK-ul cînd rămăsese fără muniţie.

Stătea într-o cameră de trei metri lungime, cu o fereastră spre est şi una spre vest şi cu un acoperiş curbat deasupra. Ar fi preferat să se ducă în tunelurile subterane pe unde ar fi avut o şansă mai bună de scăpare, dar Predatorul blocase ambele intrări, de parcă ar fi avut o schiţă a complexului în cap.

Rath privi prin fereastra estică şi văzu o rază de lumină portocalie la orizont. Veniseră zorile. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi înghiţi de sete. Sub el se auziră ultimele salve ale mitralierelor, apoi tăcere, urmată de sunetele unor paşi grei. Nu mai avea să treacă mult timp.

Pe măsură ce lumina creştea în intensitate dispărea şi ceaţa, şi abia acum putea vedea proporţiile distrugerii — capete tăiate răzleţe, cadavre şi bucăţi de cadavre, tunuri abandonate şi ruine şi mai distruse. Realiză că purtase un întreg război într-o singură noapte. Se întrebă cîţi dintre oaspeţii săi mai erau încă în viaţă.

Sunetele de paşi se apropiară.

Gîndurile îi zburară la zilele de odinioară, cînd construise cabana, cum norocul şi munca grea păreau să conspire în favoarea sa. Plăcerea neaşteptată pe care o simţea cînd făcea planuri şi

vedea cum totul prinde contur în urma ordinelor sale. Îşi aduse aminte de orele care le pierduse punînd la cale sărbătoarea de Paşti, satisfacţia care venea cînd se concentra pe zeci de detalii, uitînd de lumea înconjurătoare.

Predatorul apăru în faţa lui cu camuflajul dezactivat. Trebuia să se aplece pentru a intra în cameră, îndoindu-şi genunchii de parcă s-ar fi aplecat deasupra lui Rath. Faţa pictată de pe cască dispăruse. Pete de sînge şi alte fluide îi acopereau armura. Sîngera verzui din cîteva răni minore. Cîteva gloanţe se înfipseseră în armură. Cîteva bucăţi de la margine se desprinseseră. Ceva din atitudinea şi înfăţişarea Predatorului îl făcu pe Rath să se gîndească la cuvîntul epuizare.

Dacă vreunul dintre oamenii săi ar fi fost mai norocos, mai răbdător, mai disciplinat. Dacă ar fi dat un ordin diferit într-un moment diferit...

Predatorul mişcă tunul cu plasmă din faţa lui Rath cu un zgomot de angrenaje şi-şi lăsă cuţitele să cadă. Gesticulă. Corp la corp. Fără arme.

Poate era o onoare. Poate era un animal dement din stele. Lui Rath nu prea îi păsa care variantă era cea corectă.

Afară, orizontul luase foc şi lumina se ridica deasupra ceţii. Afară era o nouă zi.

Aşa urma să se termine de la bun început. Chiar de la început.

— Nu, spuse Rath.

Apăsă trăgaciul. Deschise o fereastră în minte şi fugi prin ea.

Predatorul privi corpul lui Rath preţ de o clipă, apoi îşi adună armele şi cu o lovitură rapidă, sigură, îi tăie capul, agăţîndu-l de curea. Îi luă şi arma pe post de suvenir, îşi activă camuflajul şi începu să coboare scările. Revizui materialele de pe ecranul din cască, deja începînd să privească înregistrările din noaptea de carnagiu.

La baza turnului, Predatorul tocmai trecea peste un morman de cadavre care blocau parţial uşa cînd senzorii lui detectară o ameninţare. O siluetă se înălţă din spatele unui zid de dărîmături şi descărcă o armă. Ecranul Predatorului identifică instant glonţul drept un proiectil care nu putea să-i penetreze armura. Dar imediat după aceea, o milisecundă mai tîrziu, aceiaşi senzori analizară glonţul şi descoperiră că era făcut din acelaşi material ca şi armura.

Predatorul sări într-o parte, dar proiectilul îl lovi în umăr, ieşind pe partea cealaltă. Predatorul ţipă îndurerat. Impactul îi scurtcircuită camuflajul. Se întoarse pentru a-şi fixa ţinta pe inamic dar un alt glonţ, din spatele şi de deasupra sa, lovi în tunul cu plasmă. Tunul se învîrti şi se dezactivă.

Înainte să se poată întoarce, un alt glonţ îi intră în carne — prin gaura provocată de primul. Acest al treilea proiectil, venit dintr-un alt unghi, intră adînc, oprindu-se abia după ce îi trecu prin cîteva organe vitale. Sîngele începu să îi curgă din spate, dar de data aceasta nu ţipă. Scosese deja o seringă şi şi-o înfipse în braţ, simţind o senzaţie de amorţeală înlocuind durerea.

O luă la fugă cu viteza sa nefirească, sărind peste grămezile de moloz pe care atacatorii săi le folosiseră pentru a se ascunde şi trecu prin

poarta de nord-est, auzind gloanţele în pămîntul din spatele său.

Respirînd anevoios, adus de spate, îşi croi loc cu forţă prin iarba aurie, îndreptîndu-se spre Baza X.

98

Trecuseră prin spărtura din zidul exterior şi prin poarta din zidul interior fără incidente şi ajunseseră la turnul central. Sukhon ştiuse că ceva imens era în interior — îi puteau auzi paşii grei. Apoi sunetul unei arme reverberă prin întreg turnul. Chiar şi aşa, cînd o lumină pîlpîitoare care oglindea pietrele din spatele ei apăru în cadrul uşii pentru o secundă, Sukhon aproape că nu trase la timp. Aproape că nu-şi aminti ce îi spusese Da.

Apoi un nou pericol, aşa că, în timp ce ea încă se minuna că glonţul funcţionase, după ce Predatorul sărise peste poziţiile lor şi trecuse prin poartă, iar inima ei încă bătea atît de tare încît abia putea respira, Virote începu să strige:

— Pe zid! E un lunetist pe zid!

Echipajul ei se întoarse şi îşi aţinti AK-urile spre stînga, acolo unde o siluetă stătea în picioare pe nişte metereze ruinate.

Era o femeie, îmbrăcată în pantaloni negri prăfuiţi şi o bluză verde cu mînecă scurtă, furată în mod evident de la unul dintre oamenii lui Rath. Căra un fel de puşcă artizanală cu lunetă, cu ţeava tăiată, prinsă cu o curea de umărul drept. Stătea cu degetul pe trăgaci.

Femeii îi lipsea braţul stîng, avea doar un ciot care se termina la cîţiva centimetri de umărul

bandajat cu o cîrpă neagră. Partea ei stîngă fusese pansată neîndemînatic cu bandaje care erau acum pătate de sînge uscat. Sukhon nu mai văzuse vreodată pe cineva atît de palid, dar femeia în negru stătea dreaptă ca un catarg de vapor.

— Vă pot ucide pe aproape toţi înainte să apucaţi să trageţi un foc, spuse femeia într-o engleză cu un accent exotic şi în acelaşi timp familiar. Sau vă pot împuşca doar pălăriile, decizia e a voastră.

— Nu trageţi! le spuse oamenilor ei în thailandeză chiar cînd Virote începu să ridice arma. Întrebă apoi, în engleză: Cine eşti?

Femeia zîmbi, arătîndu-şi dinţii.

— Aş putea să-ţi pun aceeaşi întrebare. Ce era în glonţ?

— Lasă arma jos şi vom discuta, spuse Sukhon.

Femeia dădu din cap:

— Nu cred. Coborîţi-le pe ale voastre şi o să fac şi eu la fel.

Sukhon făcu semn oamenilor ei, ţinînd un AK-74 la îndemînă în caz că era necesar. Îşi lăsară în jos armele. Femeia cu un singur braţ şi-o coborî şi ea, dar numai puţin.

— Nu ştiu dacă ar trebui să vă mulţumesc sau voi să-mi mulţumiţi mie, spuse femeia.

— Demonul nu e încă mort, răspunse Sukhon.

— „Demonul” va fi mort dacă nu primeşte îngrijiri medicale profesioniste. I-am băgat un glonţ cu vîrf exploziv direct prin spate. Şi n-a ieşit pe partea cealaltă.

Asta poate era destul pentru femeia cu un singur braţ, dar Sukhon descoperi că pe ea nu o satisfăcea pe cît de mult şi-ar fi închipuit. Atîta

timp cît ştia că acea creatură era în viaţă, răzbunarea ei nu era totală. Oamenii ei văzuseră cum îi ţinuse piept, dar asta nu o aducea pe Suchin înapoi. *Mîna lui Suchin în a ei, mîna ei în a lui Suchin*.

— Unde s-a dus? o întrebă Sukhon pe femeie.

— Bănuiala mea e că în mlaştină, spuse femeia. Nava lui e acolo.

— Vei veni cu noi, ca ghid? întrebă Virote, aruncînd o privire şi spre Sukhon.

— Fă să-mi crească un alt braţ şi, pentru tine, o să mă gîndesc, ochi albaştri. Altfel, nu.

Sukhon ezită şi spuse:

— Te pot ucide.

Ţeava ciudatei puşti a femeii se ridică puţin.

— Nu cred că poţi.

— Nici eu nu cred că poţi, îi spuse şi Virote în thailandeză, lucru care o făcu pe Sukhon să zîmbească.

Lui Da, Sukhon îi spuse în cambodgiană:

— Poţi să ne duci în mlaştină?

Muştele roiau în jurul bandajului de la cap, dar acesta încuviinţă, uitîndu-se în gol.

Se reîntoarse către femeie.

— Nu voi încerca să te forţez. Dar pari rănită. Te pot scoate de pe insula asta. Am o navă.

Femeia dădu iar din cap, privi undeva în depărtare, prin Sukhon.

— Ar trebui să plecaţi, zise femeia. Nu mai e nimic pentru voi aici.

Sukhon o mai privi puţin, crezu că îi înţelege tristeţea, apoi încuviinţă.

Plecară obosiţi prin poarta de nord-est, pe lîngă cadavre, cu Da în frunte, fără s-o piardă din vedere pe femeie.

În cele din urmă, femeia cu un singur braţ dispăru în ceaţă.

99

Marikova se aplecă puţin după ce femeia din Thailanda şi bărbaţii care presupunea că sunt piraţi plecară. Îşi folosise toată voinţa ca să pretindă că nu o durea nimic sau că pierderea braţului nu îi afectase echilibrul. Ciotul deja începuse să se vindece, dar fiecare mişcare o durea mai mult decît simţise vreodată, mai ales din cauză că laserul Predatorului îi arsese o parte a corpului. Mica ei rezervă de antibiotice şi sedative se terminase de mult. (Pe de altă parte, măcar nu mai trebuia să-şi bată capul cu rana de la degetul mare al mîinii stîngi.)

De fapt, singurul lucru care o făcuse să meargă mai departe fusese nevoia aproape patologică de a găsi şi de a omorî lucrul care îl luase pe Nikolai de lîngă ea. Asta şi o dorinţă surprinzătoare de a trăi o ţinuseră în mişcare cîtă vreme se împleticise şi se tîrîse prin iarbă pînă la adăpostul răcoros al junglei, deşi mortierele lui Rath pocneau în jurul ei.

Apoi fusese nevoie de toată concentrarea şi talentul ei pentru a rămîne pe urma Predatorului — pentru a-l urmări prin noapte evitînd şi oamenii lui Rath. Fusese nevoită să ucidă cîţiva dintre apărătorii buncărului-templu şi îl pierduse pe Predator din ochi de patru sau cinci ori.

Avînd în vedere echilibrul afectat de răni, lipsa de încredere în arma ei artizanală şi camuflajul şi reflexele Predatorului, nu voise să rişte o lovitură la întîmplare chiar atunci cînd avusese ocazia.

Era dispusă să aibă răbdare şi să aştepte acea unică şansă, acel unic moment cînd putea fi sigură de succes. Chiar dacă nu ar fi venit niciodată.

Dar în final trăsese, la fix. Ştia că îl rănise grav. Chiar dacă Predatorul şi-ar fi revenit, nu ar mai fi fost niciodată acelaşi, nu ar fi uitat niciodată acea rană. Fusese cea mai bună lovitură a ei, trăsese în gaura făcută de glonţ — ceva ce exersase pe ţinte de cîrpă, dar niciodată pe un inamic real.

Acum partea dificilă: să descopere dacă ce credea că văzuse în haosul de la sfîrşit fusese adevărat şi nu doar o vedenie din cauza stresului.

Începuse să plouă uşor. În curînd pămîntul urma să devină noroi, corpurile urmau să înceapă să duhnească pe măsură ce sîngele se scurgea din ele.

Coborî scările pe jumătate prăbuşite şi acoperite de rămăşiţe umane, luă cu ea rămăşiţele tunului cu plasmă al Predatorului pe post de trofeu, ieşi pe poarta de nord-vest unde pe cadavre deja coborîseră vulturi uriaşi malaiezieni şi începu să îşi caute iubitul pierdut.

100

Predatorul stătea în faţa ruinelor carbonizate ale Bazei X. Ploaia se revărsa peste el. Casca începuse să i se umple cu sînge verde. Şuierând, îşi arătă colţii şi îşi ridică braţele, mîrîind din cauza durerii intense. Îşi scoase casca şi o aruncă într-o parte. Sîngele şi apa i se amestecau în şuvoaie pe faţă. Ecranul din cască se scurtcircuitase, nu din cauza gloanţelor, ci mai

mult din cauza propriului sînge. Baza X fiind distrusă, singurul mod în care putea comunica acum cu nava-mamă era să-şi croiască drum înapoi către nava lui din mlaştină.

Tentativele de a-şi repara camuflajul eşuaseră şi nu avea nici o rezervă pentru tunul cu plasmă. Lăsase undeva suliţa în cursul nopţii şi acum mai avea doar cuţitele. Cu toate acestea, condiţia lui nu justifica încă autodistrugerea. Deşi onoarea vînătorii putea să necesite un astfel de act pe viitor, Predatorul simţea acum o ciudată ezitare. Fusese rănit şi mai grav şi tot ieşise învingător. Odată, pe o planetă la o jumătate de galaxie distanţă, un vierme otrăvitor de metal, de două ori mai mare ca el, ţîşnise din pămînt şi-l lovise în armura de pe piept. Îi tăiase capul şi coada şi continuase să se lupte mai mult de patru ore cu creatura de dinăuntru înainte să se retragă şi să repare pagubele.

Şuiera din ce în ce mai puternic, ceea ce indica leziuni grave la nivelul ţesuturilor, dar nimic ireversibil. Asistenţa medicală de la bordul navei îi putea permite să-şi revină. Făcuse deja tot ce se putea pentru a-şi stabiliza condiţia cu ajutorul trusei personale.

Dar exista o problemă mai gravă. Privind ruinele Bazei X, Predatorul realiză că inamicul îl luase prin învăluire. Pentru a se reîntoarce pe navă trebuia să stea departe de cărări şi să rişte drumul prin apă.

101

Pe la amiază, ceaţa care învăluise mlaştina întunecată şi distrusă se ridicase, fiind înlocuită

de ploi torenţiale. Gustat era obosit pînă în măduva oaselor, îi era frig şi era foarte mirat că încă nu văzuse nici o urmă de Predator. Dacă ploaia continua, atît el, cît şi Horia puteau fi obligaţi să-şi părăsească poziţiile din cauza apei care creştea. Se mai şi uita agitat peste umăr după Pol Pot. Apa încă era puţin adîncă, dar crocodilul căpătase puteri mitice în mintea lui Horia. Îl numise „Einsteinul reptilelor” cînd finaliza cu Gustat planul de atac.

Horia se afla cam la treizeci de metri mai încolo, cu un canal cu apă plin de iarbă de mlaştină între ei. Se camuflaseră cu frunze şi noroi şi fiecare dintre ei păzea una dintre cele două cărări paralele care veneau dinspre nord şi care duceau spre nava Predatorului. Acesta era locul în care cărările se apropiau cel mai mult una de alta. De cealaltă parte a ambelor apa era mai adîncă. Căzuseră de acord că o ambuscadă acolo era mai potrivită decît lîngă navă. Predatorul avea să fie mai atent pe măsură ce se apropia de siguranţă.

La o aruncătură de băţ în faţă, pe ambele cărări, ascunseseră mine luate de la Baza X. Dacă ar fi apărut cineva pe care nu voiau să-l arunce în aer, aveau destul timp ca să îl avertizeze. Gustat se gîndise la mine atunci cînd puseseră la punct planul pentru că nu puteau fi siguri dacă Predatorul avea sau nu activat camuflajul. Minele păreau un sistem bun de avertizare timpurie.

În continuare nu venea nimic şi ploaia devenea din ce în ce mai puternică, pînă cînd Horia deveni doar o formă gri în depărtare. Întîrzierea îi dădu lui Gustat prea mult timp de gîndire. Îşi

tot ştergea luneta de la puşca Armalite şi privea prin ea, apoi îşi scotea poza cu Lisa şi Aaron. Poza se mototolise şi se uzase, avea chiar şi o amprentă însîngerată pe care o lăsase cînd uitase să se spele pe mîini înainte de a o atinge. Ploaia măcar spăla ceva din sînge.

Îşi tot spunea că o face pentru ei. Că era aici, în mijlocul pustietăţii, pentru ei. Deoarece nimeni, nimic nu putea scăpa nepedepsit pentru ce le făcuse. Era ciudat cum amintirea acelei zile nu dispăruse niciodată, mai mult, devenise din ce în ce mai precisă, pînă cînd începuse să creadă că nu se mai afla nimic altceva în capul lui. Nimic altceva important.

Gustat tot mai avea o surpriză pentru Predator, ceva ce internalizase. Ceva cu care îl ajutase şi Onyx.

Pentru o clipă, imensa umbră care erupse brusc din apă în dreapta lui era Onyx, spunîndu-i:

— *Gustat. Merită? A meritat cu adevărat?*

102

Marikova îl urmări pe Nikolai de la o distanţă sigură în timp ce mergea printre ruine cu o privire plină de extaz pe chipul schimbat. La început, cînd îl găsise umblînd gol şi confuz prin ceaţă, crezuse că rana îi colora corpul în verde. Dar pe măsură ce se apropiase îşi dăduse seama că devenise *altfel*.

Pielea i se schimba permanent, de parcă fiecare celulă în parte se afla într-o mişcare continuă prin corpul lui. Îi aducea aminte de modelele de alge de pe un mic lac de lîngă o

moară pe care o văzuse într-o vară siberiană. Dinspre el venea un miros ca de busuioc pisat.

Nu păruse s-o vadă chiar dacă ea nu făcea nici un efort să se ascundă, mergînd paralel cu el pe lîngă turnul sudic, prin ceaţa care transformase consecinţele bătăliei în contururi întunecate de arme abandonate, de grămezi amorfe de cadavre şi de bucăţi de clădiri distruse de timp şi de evenimentele disperate de peste noapte.

O dată sau de două ori Nikolai se întorsese s-o privească, dar ochii lui nu erau acum decît o impresie, o idee de ochi şi atît.

Era un mort-viu. Marikova văzuse lama Predatorului coborînd. Ştia că nu exista cale de întoarcere din aşa ceva. În nici un caz. Chiar și acum i se vedea pe faţă urma stinsă a rănii, cu praf verde curgînd din ea. Conturul slab al unei tăieturi îi înconjura gîtul şi praful curgea şi de acolo.

Un fior puternic o străbătu pe Marikova, un plînset mut. *Din nou sub gheaţă, privind soarele estompat*. Se împiedică şi aproape căzu, dar continuă să-l urmărească pe Nikolai. Nu va mai cunoaşte atingerea iubitului ei ca înainte. Nu va mai împărtăşi nici o misiune cu el.

Să-l ardă, să îi dea pacea de care părea să aibă nevoie?

Să i se alăture? Nu se putea preface că înţelege procesele acelui lucru care îl colonizase, dar cu siguranţă, dacă s-ar duce la el acum şi l-ar lua în braţe, l-ar săruta — sau s-ar tăia şi ar apăsa carnea ei pe a lui — ar cunoaşte şi ea aceeaşi stare de uitare şi extaz.

Dar nu putea face aşa ceva: nici să-l omoare, nici să se distrugă singură. Poate că fusese

moartă odată, poate chiar crezuse că mai căuta acea stare din nou, că o căuta în continuare, dar nu era aşa. Se poate să nu fi fost aşa niciodată.

Adevărul era că se temea, ca toată lumea. Dorea să trăiască ca toată lumea. Ştiuse din momentul în care Predatorul îi luase braţul, poate chiar dinainte.

După o vreme, se opri din mers şi stătu locului, cu lacrimi în ochi, privind cum Nikolai dispare în ceaţă.

103

Înainte ca templul să îi apară în faţa ochilor, Maxim avea deja mîinile pătate de sînge şi îi era atît de sete încît îşi punea problema dacă să-şi bea sau nu urina. Arsura din umăr migrase în jos, pe spate, încît părea că arde cu totul, dar continua să tragă după el Browningul.

Pe măsură ce se trezea din ameţeala drogurilor începea să se simtă din ce în ce mai rău. Avea o migrenă cumplită şi simţea de parcă nasul dădea să-i cadă de pe faţă. Nu putea pricepe întîlnirea cu Predatorul, de parcă ciocnirea cu jaguarul îl trezise din şoc.

Maxim nu putea găsi decît un singur lucru mai terifiant decît faţa Predatorului: reacţia lui. Acea reacţie — el, chircindu-se ca o minge, aşteptînd să moară — îl lăsase şi fără ultima amăgire că statutul de star rock te face mai curajos, mai grozav sau mai calm sub presiune. Putea la fel de bine să fie doar un alt amărît de hoţ de buzunare de pe o stradă aglomerată din Londra.

Ce ar fi crezut Alicia dacă l-ar fi văzut? Ceilalţi plecaseră cu toţii, făcînd planuri, acţionînd. El nu

făcuse nimic, nici chiar acum. N-ar fi surprins-o pe Susan, desigur — poate că s-ar fi şi aşteptat la asta de la el. Şi, cu toate acestea, cel mai ciudat era faptul că, stînd acolo, fără să poată face faţă situaţiei, se gîndise la Susan — o amintire de la începutul relaţiei lor, pe vremea cînd încă trăiau în Ţara Galilor jumătate din an şi se plimbau pe străduţele întortocheate din Swansea, mergînd către piaţă, apoi către parcul de distracţii de la marginea golfului, privind plaja şi stîncile. Era în extrasezon şi nu era nimeni prin preajmă. Doar ei, plimbîndu-se mînă în mînă pe lîngă ciudate *papier mâché*-uri în formă de capete de dragon şi pinguini, broaşte şi calmari. Stătuseră lîngă balustradă cu ceai cald în pahare de plastic, privind la apa ciudat de nemişcată din timpul mareei. În acel moment perfect, din senin, Susan spusese:

— Dacă vrei să mă părăseşti vreodată, anunţă-mă din timp.

Maxim rîsese uluit, fără să înţeleagă ce voise să spună. Îi spusese că se comporta prosteşte, încă prins în acel prim val de romantism în care tot ce zice persoana iubită e atît de perfect încît nici nu auzi. Nu mai adusese vorba despre asta vreodată şi el nu-şi mai amintise de discuţie pînă în acea zi, în acel moment de adîncă frică. Îi citise mintea sau îi plantase sămînţa trădării? Adevărul era că nu o anunţase din timp. Trebuise să afle singură. Rememorînd clipa, părea că Alicia fusese acolo, la balustradă, cu ei.

Cînd ajunse la zidurile fortăreţei lui Rath realiză că sosise prea tîrziu. Prin ceaţă părea moartă şi abandonată. Cadavrele erau aruncate peste tot, împrăştiate ca nişte manechine

moderne din vitrina unui magazin, acoperite de ketchup şi cu intestine de cauciuc şi membre adăugate pentru efect. Cranii de Halloween cu bucăţi de maţe de plastic. Zombi care aşteptau reînvierea. Singurul lucru pe care nu-l putea împăca cu tentativele sale de raţionalizare era mirosul intens de ars şi cîrdurile de vulturi care ciuguleau din ochi.

Voia să-şi scoată imaginile din cap, încercă să-şi amintească versurile noilor lui cîntece, dar nu-şi putea aduce aminte nici măcar un cuvînt.

104

La un moment dat, Horia auzi un sunet şi privi prin ploaia deasă la umbra Predatorului care se ridică din apă lîngă Gustat şi îl atacă. Horia începu să alerge, împroşcînd apa, imediat ce o văzu. *La naiba! Nu trebuia să se întîmple aşa!*

Predatorul avea casca scoasă, iar faţa lui arăta ca într-un coşmar scos dintr-un film de categoria a doua. Nu avea tunul de umăr. Încerca să pătrundă în interiorul gărzii lui Gustat, departe de ţeava puştii, cu toate că Gustat tot dădea înapoi pentru a putea ţinti.

Horia se apropie, sări pe spatele Predatorului chiar în momentul în care acesta reuşi să doboare puşca din mîinile lui Gustat, trimiţînd-o învîrtindu-se în mlaştină, pierdută pentru totdeauna. Îşi puse braţele vînjoase în jurul Predatorului şi-l prinse într-o strînsoare de piton.

— Fugi! îi strigă lui Gustat. Gustat fugi.

Predatorul mîrîi şi se ridică. Horia se ţinu în continuare. Se ţinu cu toate că extraterestrul avea muşchi incredibil de puternici. Cu toate că

plăselele cuţitelor de pe spatele creaturii îi răneau pieptul. Chiar şi cînd văzu capul însîngerat al lui Rath privindu-l de pe centura extraterestrului.

Predatorul încercă să apuce ceva de la brîu şi găsi obiectul înainte ca Horia să-l poată opri, apoi îl aruncă după Gustat.

Apoi Horia nu mai putu vedea nimic în afară de spatele creaturii şi de ploaia care i se prelingea pe faţă. Predatorul se trînti în nămol, încercînd să-l zdrobească. Rămase fără aer în plămîni, dar se ţinu. Cu un şuierat adînc, Predatorul se ridică. Părea mai rănit de manevră decît Horia.

Horia încercă să-şi adapteze strînsoarea, să-şi aducă o mînă în jurul gîtului Predatorului. Dar era ca şi cum ar fi escaladat un munte, nu putea decît să încerce să se ţină de creatură fără ca aceasta să-l doboare.

Predatorul se trînti din nou pe el, zdrobindu-i o coastă. Bărbatul scoase un ţipăt ascuţit de durere, dar continuă să se ţină şi folosi ocazia pentru a lua ceva ascuţit de la brîul Predatorului. Se tăie pe mînă cînd îl apucă.

Cînd Predatorul se ridică din nou, mai încet, Horia îi ciopîrţi ceafa cu obiectul. Predatorul scoase un ţipăt ascuţit, ca un bocet, şi îşi ieşi brusc din minţi, aruncîndu-l pe Horia de pe spatele său într-o explozie de energie.

Horia ateriză înapoi în nămol şi în apă.

Apoi se lovi cu capul de ceva şi totul deveni negru.

Gustat se împletici pe cărare, îndreptîndu-se spre nava Predatorului. Era vremea să se regrupeze, să plănuiască alt atac, să omoare creatura şi să se răzbune. Un şuvoi de sînge îi curgea pe picior, dar încerca să-l ignore. Se gîndea la Lisa şi la Aaron. Simţea ploaia curgîndu-i pe faţă, încerca să se concentreze la senzaţia înţepătoare chiar pe măsură ce piciorul îi amorţea.

Lumea părea atît de cenuşie prin ploaie şi începuse să nu mai vadă bine, aşa că totul în jurul potecii se întunecase.

Cu toate astea, ştia că va reuşi. Zăpada sub picioare. Răcoarea din aer. Plămînii îi ardeau. Lumina printre brazi. Apoi, în faţa lui: cabana, uşa deschisă, zăpada bătînd înăuntru. Urmele care duceau în interior, apoi afară din nou, întorcîndu-se pe unde veniseră.

Frigul era aproape în centrul său, dar nu avea să lase asta să-i stea în cale. Intră prin uşa cabanei şi îi văzu pe Lisa şi pe Aaron pe podea. Era atît de mult sînge, dar cu toate acestea primul lucru pe care încercă să-l facă fu să-i resusciteze, lipindu-şi gura de a lor. O dată, de două ori, de trei ori, de patru ori, de cinci.

Apoi se ridică şi scoase un ţipăt care nu părea să vină din el. Un ţipăt care creştea şi creştea, şi cu toate acestea stătuse încătuşat în el timp de patru ani.

Luă o pătură şi o întinse peste ei. Văzu atunci şi celelalte semne ale luptei: masa răsturnată, scaunele rupte, puşca. Realiză cît de mult se luptaseră. Stătu acolo lîngă ei, ţinînd-o de mînă pe Lisa pe sub pătură. Îşi dădu seama acum că nu părăsise niciodată cabana aceea. Rămăsese

acolo cu familia lui tot acest timp. Ce spusese Onyx la început*? Toate lucrurile astea pe care le faci? Nu o fac să dispară. O fac să se întoarcă*.

Ploaia îl lovea cu putere acum. Căzu în nămol, neputînd să mai stea în picioare. Uriaş şi plin de cicatrice de luptă, Predatorul se înălţă deasupra lui, privindu-l de sus. Renunţase la cască. Avea răni pe tot corpul.

Gustat privi spre Predator, vru să spună ceva, să-i spună cît de multe a pierdut, dar nu reuşi.

Predatorul se aplecă, îl ridică aproape cu blîndeţe şi-l puse peste umăr. Gustat rîse prin sîngele care îi curgea, bătîndu-l slab pe Predator pe spate. Putea vedea ţesătura eşecurilor prăzilor sale pe armură. Urma să i se alăture lui Benjamin Peake pe navă.

El, sau scheletul lui, se pregătea să zboare către stele.

106

Scrîşnind din cauza expunerii îndelungate la aerul cu un gust dulceag Predatorul se poticnea prin mlaştină. Cu fiecare pas pe care îl făcea, putea simţi proiectilul înţepenit adînc în interior, putea reface în minte traiectoria pe care o luase prin corpul lui. Umărul îl ardea. Sîngele verde cădea în apa murdară, amestecîndu-se cu stropii de ploaie.

Dacă nu îşi putea folosi camuflajul nu prea conta dacă se uda sau nu. Nu voia decît să ajungă cît mai repede la navă şi voinţa sa neîn-duplecată îl mîna acolo. Vînătoarea încă putea fi încununată cu succes, încă mai putea culege trofee ca cel pe care îl căra în spate. Acest

trofeu, dacă îşi amintea corect, construise baliza care adusese nava— mamă pe Pămînt. După toate rănile suferite în timpul vînătorii, ar fi fost foarte satisfăcător să-i ia craniul şi şira spinării cît încă era în viaţă.

O durere subită îi erupse în picior, de parcă ar fi fost strîns cu un cleşte, însoţită de o presiune imensă care aproape că-l aduse în genunchi. Predatorul se împiedică, dar îşi recăpătă echilibrul, privi în jos şi văzu reptila din mlaştină înşfăcîndu-i piciorul. Îl cuprinse un sentiment de amuzament ciudat, un oarecare dispreţ, dar îl înăbuşi. Atît de aproape de navă, nimic nu-l putea opri.

Schimbîndu-şi rapid greutatea pe celălalt picior, Predatorul îşi trase atacatorul după el. Mergînd în continuare, extraterestrul se aplecă şi cu un efort suprem îşi desfăcu armura care îi proteja gamba stîngă. Această mişcare bruscă făcu fălcile saurianului să se desprindă de carnea sa.

Predatorul aruncă un cuţit înspre saurian chiar cînd începu să se scufunde din nou în adîncuri, împroşcînd apa în jurul lui. Sîngele începu să iasă la suprafaţă, dar nu mult, iar Predatorul îşi puse umanoidul mai bine pe umăr şi continuă să meargă.

O dată intrat în navă, Predatorul îl aruncă peste grămada de monitoare şi panouri de comandă. Umanoidul scoase un geamăt de durere şi alunecă în faţa scaunului Predatorului, alături de restul prăzii.

Prada aceasta era aproape moartă, Predatorul cu siguranţă îi frînsese spatele. Dar încă vorbea

în limba lui barbară, cuvinte pe care Predatorul nu le putea înţelege, dar le repeta: *Mi-ai omorît familia. Ajunge să pocnesc din degete şi eşti mort, nenorocitule*.

Predatorul îşi scoase armura, se aşeză pe scaun şi lăsă acele şi celelalte instrumente să se ocupe de rănile lui în timp ce trimitea un mesaj scurt către nava-mamă. Apoi se pregăti de decolare şi de întîlnirea cu nava, apăsă cîteva butoane, apoi se relaxă în timp ce analgezicele şi celelalte substanţe îşi făceau efectul.

Nava decolă într-un arc de foc, făcînd muribundul să se învîrtească, ţipînd de durere. Monitoarele arătau solul de sub ei, nava-mamă deasupra şi stelele de dincolo de atmosfera Pămîntului.

— O să te omor, spunea umanoidul, alte cuvinte pe care Predatorul nu le înţelegea dar al căror sens putea să îl ghicească. Cum ajungeau la nava-mamă, în faţa întregului clan, avea să pună capăt zgomotului acela. Avea să-i scoată şira spinării. Să taie craniul. Să îşi demonstreze victoria.

Ajunge să pocnesc din degete. Onyx a spus că trebuie să doară. Dacă n-ar durea ar fi prea uşor. Doamne ajută!

Nava-mamă se apropia pe monitoare.

Ţipete din direcţia prăzii, care reuşise să se ridice, se sprijinise de zid şi făcea ceva ciudat. Îşi rupea fiecare deget de la mîna stîngă. Predatorul mai văzuse pradă care să se sinucidă, dar niciodată să se mutileze.

Asta e pentru Lisa. Asta e pentru Aaron.

Se simţi un scuturat puternic în timpul procedurilor de andocare, apoi nava-mamă apăru, uriaşă, în faţa lor.

Prada îşi ţinea acum degetul mare de la mîna stângă cu dreapta. Ca un comutator. Ca un detonator. Chiar şi fără ecranele din cască, Predatorul *ştiu*.

Se lansă din scaun înspre pradă.

Prea tîrziu. Umanoidul urlă în timp ce-şi îndoi degetul mare într-un unghi nenatural.

În timp ce o sclipire de lumină şi căldură emană din corpul prăzii, Predatorul gîndi:

Lumi nesfîrşite conflicte nesfîrşite sînge nesfîrşit vînători nesfîrşite cicluri nesfîrşite...

Lumea dispăru într-o clipă.

107

Cerul explodă în valuri de lumină portocalie, însoţite de un sunet care crescu pînă la o asemenea intensitate încît vibraţiile îi făcură pe Sukhon, Da şi restul echipajului să cadă în genunchi în mlaştina arsă. Doar Virote rămase în picioare. Sukhon miji ochii în faţa luminii, simţind ceva apăsînd-o pe ochi. Nu existau copaci aici care să mai blocheze din intensitate. Doar negrul şi maroul dezolant şi îngrozitoarea lumină portocalie.

Chiar când părea că se va extinde la nesfîrşit, că îi va ajunge, lumina păli deodată, se micşoră şi începu să se retragă, îndreptîndu-se către un singur punct intens strălucitor, care dispăru la rîndul lui cu un zgomot puternic.

Virote o ajută să se ridice cu un braţ, cu AK-ul îndreptat aproape comic către mlaştină. Ce ar fi putut să facă împotriva unei asemenea puteri?

— Demonul a avut ceva de-a face cu ce s-a întîmplat, spuse Virote.

Da, îngrozit dar recăpătîndu-şi stăpînirea, avea un rînjet de la o ureche la alta pe faţa tulburată:

— Demonul e mort. Demonul trebuie să fie mort!

— Sper, spuse Sukhon, pentru că nu mai am şi alte gloanţe magice.

— Cu toate astea, echipajul te va urma oriunde acum, spuse Virote încetişor. Şi era adevărat, pentru că văzuseră ce-i făcuse demonului.

Totuşi fericirea lui Da, încrederea lui Virote o tulburau. Nu era de parcă ar fi avut nevoie să vadă creatura murind. Numai că în inima ei nu simţea că murise, aşa cum nici Suchin nu era cu adevărat moartă. Şi creatura şi Suchin continuau să trăiască într-un fel, chit că voia sau nu.

Ceva mai tîrziu, în timp ce mergeau înainte cu grijă, o siluetă înaltă, sîngerînd din dreptul capului, cu hainele arse, se împletici prin ploaie, strigînd într-o engleză cu alt accent pe care Sukhon nu-l putea identifica:

— Nu trageţi! Nu trageţi!

108

Maxim ajunsese la capătul puterilor, se prăbuşise în spatele porţii de nord-est a templului atunci cînd apăruseră lumina portocalie şi explozia în valuri. Era sfîrşitul lumii? Probabil.

Închise ochii şi-şi deschise gura, lăsînd apa de ploaie să curgă înăuntru şi să-i spele faţa. Se săturase de atîta moarte, se săturase de viaţă. Se săturase să fie invizibil. Versurile pe care le scrisese îi ieşiseră din minte. Era veştejit, în ciuda ploii. Fie ce-o fi. Să-l ia lumina portocalie.

O voce familiară îi spuse:

— Ia, bea asta.

Îşi deschise ochii şi văzu că lumina portocalie dispăruse. Văzu o sticlă plină de noroi care îi era oferită de o mînă murdară de femeie, cu ojă neagră ciobită. Privind în sus, o văzu pe Marikova. Observă braţul lipsă, oboseala şi tristeţea de pe faţa ei. Părea că încasase o lovitură care nu lăsase semne.

— Da, Maxim, spuse blînd, sînt eu, Marikova.

Maxim luă sticla cu apă, înghiţi cu sete, savurînd senzaţia de lichid care i se scurgea pe gît.

— Încet, Maxim, spuse, aşezîndu-se lîngă el.

Se opri din băut şi o privi.

— Am adus o armă — o armă mare. Am încercat să ajut. Am adus-o tocmai pînă aici. Dar pînă am ajuns — totul a dispărut. Şi m-am aşezat aici, gata să mor, şi n-am ajutat pe nimeni...

— Şşş.

Marikova se întinse şi-i puse un deget peste buze.

— Te-ai salvat pe tine.

Atingerea îl electrocută. Nimeni nu-l mai atinsese de zile întregi. Tremură şi valul de cuvinte se opri. După un moment, reuşi să spună:

— Ce s-a întâmplat cu Nikolai?

— Mort.

— Colquhoun?

— Mort.
— Tau?
— Mort.
— Rath?
— Mort.
— Gustat?
— Mort, probabil.
— Horia?
— Mort, probabil.
— Predatorul?
— Mort, pun pariu. Lumina nu mi s-a părut naturală. Ţie?

Maxim începu să tremure din nou. Într-un fel crezuse că se terminase, dar acum chiar şi amintirile din Londra păreau să vină dintr-un vis. Trecutul lui nu mai părea real. Marikova îşi scoase arma din toc.

— Maxim, spuse ea, privindu-l intens, acesta e fie un nou început, fie un sfîrşit. Ca şi mine, ai de ales.

— Ce vrei să spui?

Era speriat până în măduva oaselor de Marikova. Nu simţea nimic, doar o amorţeală agitată.

Marikova zîmbi, dar era mai mult o grimasă.

— Chiar crezi că te poţi întoarce la vechea ta viaţă după toate astea?

— Da. Nu. Poate.

Alicia. Susan. Presa. Managementul lui. Agentul. Foştii colegi din trupă. Fantomele. Stătea în mijlocul grămezilor de cadavre pe un cîmp de luptă care încă ardea, în mijlocul unui străvechi templu. Vorbind cu o asasină.

Intensitatea privirii Marikovei în timp ce se uitau unul la altul părea ca un fel de adevăr.

Îi puse arma în mînă, trăgînd siguranţa.

— Ai rămas fără nimic. Ai văzut lucruri pe care nu le-a mai văzut nimeni şi eşti încă în viaţă. Poţi fi cine vrei tu acum. Nu trebuie să mai fii ce ai fost înainte.

— Ce vrei să spui? întrebă Maxim, ţinînd arma neîndemînatic.

— Împuşcă-te. Împuşcă-mă. Sau vino cu mine şi devino altcineva.

Maxim o privi pe femeie, privi arma şi o privi din nou pe Marikova.

Încet, îi dădu arma înapoi. Nu ştia dacă era alegerea corectă, sau măcar alegerea corectă pentru el. Nu ştia nici ce vrea Marikova cu adevărat. Cu toate acestea, luă decizia.

— Cum plecăm de pe insulă? întrebă.

Zîmbetul ei părea un soare pentru el în acel moment.

Neclintită, spuse:

— Sînt un agent al guvernului rus. N-am reuşit să trimit rapoarte de o săptămînă. Încă o săptămînă şi vor trimite o echipă. Nu trebuie decît să supravieţuim pînă atunci.

Cînd îl ridică, simţi atîta putere în unicul ei braţ încît realiză că va fi de ajuns pentru amîndoi.

109

O zi mai tîrziu, Horia stătea pe puntea cabanei, sub un cer albastru fără nori, privind cum *Shady Lady* se apropia din ce în ce mai mult. Era păzit de doi membri ai echipajului lui Sukhon. Braţul drept era bandajat bine, la fel şi capul. Tenul îi avea o tentă portocalie, un efect secundar al faptului că stătuse prea aproape de evenimentul

care îl trezise din nou. Îi spusese lui Sukhon că explozia fusese nava Predatorului care sărise în aer, dar nu ştia cu siguranţă, chiar dacă bănuia că Gustat cîştigase în final, în felul lui.

În spatele lui, pe punte, echipajul lui Sukhon adunase tot ce era de valoare — bani din seiful lui Rath, ceva droguri ascunse de acesta, arme, muniţie şi o tonă de mîncare, la propriu. Cei cîţiva dintre oamenii lui Rath care supravieţuiseră avuseseră de ales între a fi lăsaţi pe insulă şi a se alătura echipajului. Toţi fuseseră de acord să se alăture lui Sukhon, chiar şi nebunul de Da, pe care Horia îl văzuse la cabană pe post de chelner, dar care, se părea, fusese unul dintre comandanţii lui Rath. Nu putea spune că-i lipsea Rath prea mult, nu prea îl înţelesese pe om. Dar pentru ceilalţi — ar fi băut în cinstea lor.

Într-una dintre mîini ţinea strîns o sticlă de ţuică pe care o lăsase la cabană. Fluiera un cîntec popular românesc şi trăgea cîte o duşcă. Atîtea lucruri l-ar fi putut întrista în acel moment, dar faptul că era în viaţă nu se număra printre ele. În curînd, sau cel puţin nu foarte tîrziu, avea să-şi vadă fetele din nou — scumpa lui fiică de cinci ani şi înţeleapta şi iubitoarea lui soţie. Poate încă se afla în stare de şoc, poate urma o depresie în scurt timp, dar totuşi nu reuşea să scape de un sentiment de satisfacţie, o satisfacţie neîmpărtăşită şi de corpul lui plin de vînătăi.

Sukhon — o femeie mică şi delicată ce inspira putere cu postura ei — se apropie de el. În spatele ei, putea vedea bărcile ce plecau de pe *Shady Lady* spre docuri.

— Mă simt nevoită să întreb, spuse ea. Pentru un ostatic ce trebuie să fie răscumpărat eşti într-o dispoziţie foarte bună.

Horia zîmbi.

— Puteţi să mă răpiţi şi să mă ţineţi prizonier pînă în România şi n-o să îmi pese, dacă aşa pot să scap de pe insulă şi din mlaştina asta.

— E chiar aşa de uşor să fii fericit? întrebă Sukhon. Mi-am pierdut sora din cauza acelei creaturi. Nu mi se pare aşa simplu.

Horia se trezi pentru o clipă, dădu din cap, apoi miji ochii pentru a o vedea mai bine prin lumina soarelui care se răsfrîngea din ocean.

— Avem o vorbă în România: Orice şut în fund e un pas înainte.

Pentru prima oară, nu era un proverb inventat.

Îi smulse un zîmbet lui Sukhon, şi femeia încuviinţă de parcă Horia ar fi ştiut ce zice, cînd, ca de obicei, lumea era un adevărat mister pentru el.

Epilog

Nikolai păşea uşor pe insulă…

Prin cabana abandonată, unde insecte şi animale mici îşi făcuseră casă şi un schelet stătea întins în camera comună. Prin junglă, unde cutia neagră clipea acum cu un portocaliu mohorît, continuînd să trimită un mesaj necunoscut. Prin ruinele templului, unde babuinii se hîrjoneau printre oase, puricîndu-se lîngă mitralierele ruginite. Prin valea morţii, unde cintezoi mici zburau între copacii noduroşi, făcîndu-şi cuiburi în cutii toracice şi cranii.

Chiar şi prin mlaştină, unde peisajul ars fusese înviorat de noi plante şi unde un Pol Pot tolănit, cu corpul plin de cicatrice ale rănilor pricinuite de prada sa, îl ignora complet, aşa cum ar fi ignorat un fir de praf.

În faţa ochilor lui Nikolai dansau imaginile unei alte lumi, ale unei alte vieţi. Se mişca de la un moment către altul, cu o muzică ciudată şi extraterestră în cap. În timp ce mergea, o ultimă mică parte din el îşi aminti un deal de lîngă Odesa, un cuvînt şoptit cîndva în urechea lui. Dar amintirile se pierdeau pe zi ce trecea.

Ştia că pierduse ceva, dar nu ştia ce.

SFÎRŞIT

Nota autorului

Am fost dintotdeauna un fan al filmelor seriei Predator, aşa că a fost senzaţional să scriu un roman în acest univers ficţional. Dar a fost, în acelaşi timp, şi o provocare. Am primit foarte mult ajutor pe marginea subiectelor de specialitate unde era mai bine să apelez la un expert. Ca întotdeauna, orice greşeală îmi aparţine, dar mulţumiri speciale se cuvin expertului meu în armament Dave Larsen, care a muncit din greu pentru a-mi asigura tone de informaţii despre diferitele arme şi a comentat pe marginea textului pe măsură ce îl scriam. Îi mulţumesc de asemenea lui K.J. Bishop pentru informaţiile despre mahalalele Bangkokului, lui Horia Nicola Ursu pentru tot ce ţine de elementele româneşti şi Ekaterinei Sedia pentru ajutorul cu rusa, mai ales informaţiile despre cuvîntul „volya".

N-aş fi reuşit să scriu acest roman nici fără primii mei cititori: soţia mea, Ann, Desirina Boskovich, Clare Dudman, Jukka Halme, Tessa Kum, David Lynton, David Moles, Cat Rambo şi Jonathan K. Stephens. Le mulţumesc tuturor.

Adresez mulţumiri celor trei localuri care, în diferite lor moduri, m-au ţinut întreg la minte în timp ce scriam acest roman: Black Dog Cafe, Hopkins Eatery şi Vinyl Fever.

În cele din urmă, mulţumesc îndelung şi Victoriei Blake şi lui Rob Simpson, extraordinarii

mei editori de la Dark Horse, şi minunatului meu agent, Howard Morhaim.

Despre autor

Jeff VanderMeer este autorul best-sellerului *City of Saints and Madmen*, cu acţiunea situată în oraşul imaginat de el, Ambergris, şi al altor romane publicate de editurile Bantam, Tor şi Pan Macmillan. A cîştigat două premii World Fantasy, o bursă a Scriitorilor Independenţi din Florida, finanţată de Fundaţia Naţională pentru Arte şi, cel mai recent, premiul La Cafard Cosmique în Franţa şi premiul Tahti-fantasia în Finlanda. A fost, de asemenea, finalist al premiilor Hugo, Bram Stoker, IHG, Philip K. Dick şi multe altele. Romane ca *Veniss Underground* şi *Shriek: An Afterword* au intrat în topurile celor mai bune cărţi ale anului realizate de Amazon.com, *The Austin Chronicle*, *The San Francisco Chronicle* şi *Publishers Weekly*, printre altele. Opera sa, atît cărţi, cît şi proză scurtă, a fost tradusă în peste douăzeci de limbi. *The Thackery T. Lambshead Pocket Guide to Eccentric & Discredited Diseases* e una dintre cele mai cunoscute antologii ale sale şi este considerată un cult classic, împreună cu seria antologiilor *Leviathan*.

Recenziile şi eseurile lui VanderMeer au apărut în *Washington Post Book World*, *Publishers Weekly* şi multe altele. Este editorialist permanent al blogului despre cărţi şi cultură al Amazon.com şi a fost al juriului Premiilor Eisner, printre altele. A fost vorbitor de onoare la evenimente precum Festivalul Scriitorilor din Brisbane, Finncon în Helsinki şi

conferinţa anuală a Asociaţiei Bibliotecarilor Americani.

Recent, VanderMeer a început să experimenteze cu alte media, ceea ce a avut ca rezultat un film bazat pe romanul său *Shriek*, cu o coloană sonoră semnată de formaţia rock The Church, şi o animaţie a povestirii sale *A New Face în Hell* de către Joel Veitch pentru Play Station Europe. Acum, VanderMeer definitivează un nou roman din seria *Ambergris*, un thriller *noir* intitulat *Finch*, şi scrie introducerea la noul roman grafic al lui Ben Templesmith din seria *Wormwood: Gentleman Corpse*, pentru IDW Publishing. Proiectele următoare includ co-editarea a şapte antologii (de la *New Weird* la o antologie în scopuri caritabile pentru alfabetizare *Last Drink Bird Head*), un scurtmetraj bazat pe povestirea lui *The Situation* (publicată de către PS Publishing) şi cîteva nuvele, printre care *Borne*, o continuare la *The Situation*.

În România i-au fost publicate pînă în prezent nuvela ce i-a adus World Fantasy Award, *Transformarea lui Martin Lake* (într-o antologie apărută la Tritonic în 2006), romanul *Veniss Underground* (Tritonic, 2006), antologiile *Millennium Est* (editată împreună cu Horia Nicola Ursu, Millennium Press, 2007) şi *New Weird* (editată împreună cu Ann VanderMeer, Millennium Press, 2008).

Autorul locuieşte în Tallahassee, Florida, împreună cu soţia sa, Ann VanderMeer, editor de beletristică pentru Weird Tales. Poate fi contactat prin intermediul site-ului său, aflat la adresa de web www.jeffvandermeer.com.

NEW WEIRD

o antologie editată de
ANN & JEFF VANDERMEER

Coboară pe aleile întunecoase ale unor oraşe cufundate în umbră pentru a asista la ritualuri groteşti, în haosul unor festivaluri puse la cale de culte ale morţii. Pătrunde în ţinuturile groazei, unde cei disperaţi îşi dezlănţuie zadarnic furia împotriva puterii monolitice care îi asupreşte, iar trupurile răzvrătiţilor sînt preschimbate în monstruozităţi suprarealiste. Aici, orice te poate duce la moarte, iar inocenţa e o utopie. Aici, în punctul extrem în care Lovecraft a cutezat să pătrundă, iar Peake şi-a luat avînt... aici vei găsi literatura New Weird.

Cu ficţiunile sale incisive, desfăşurate în peisaje urbane descrise cu o acuitate viscerală, estetica New Weird descinde din fantasticul clasic şi din foiletoanele ieftine de odinioară, din horror şi din banda desenată, din thriller şi noir deopotrivă. Un curent ce şi-a atins deja punctul de maturitate se eliberează din crisalida nostalgiei, aducînd un suflu literar şocant şi radical inovator în fantasticul contemporan.

Pentru comenzi şi informaţii vizitaţi
WWW.MILLENNIUMPRESS.RO